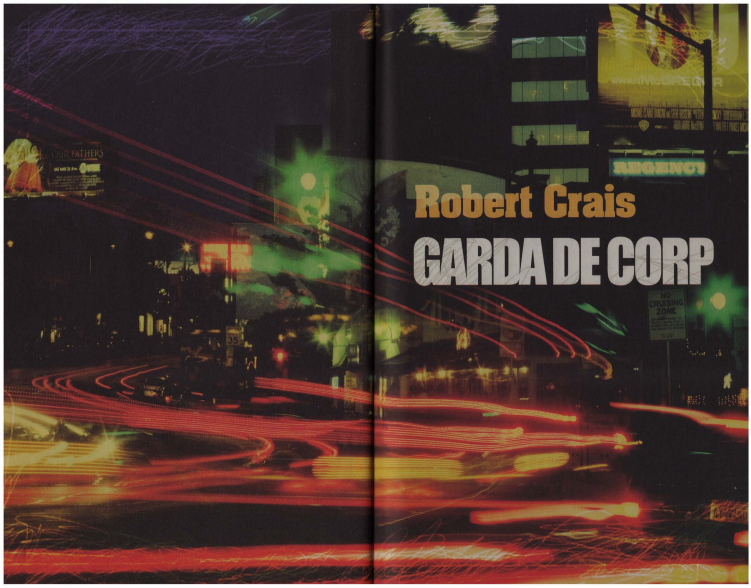

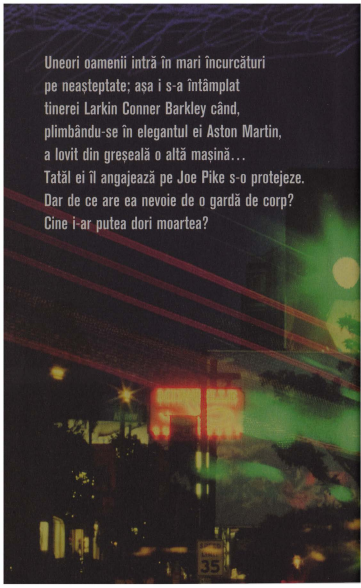

Robert Crais

GARDA DE CORP

NO CRUISING
ZONE

Uneori oamenii intră în mari încurcături
pe neașteptate; așa i s-a întâmplat
tinerei Larkin Conner Barkley când,
plimbându-se în elegantul ei Aston Martin,
a lovit din greșală o altă mașină...
Tatăl ei îl angajează pe Joe Pike s-o protejeze.
Dar de ce are ea nevoie de o gardă de corp?
Cine i-ar putea dori moartea?

PROLOG

Orașul Îngerilor

Orașul era al ei pentru o singură oră, doar o singură oră vrăjită, numai al ei. În dimineața accidentului, între ceasurile trei și patru în zori, când străzile erau pustii și vegheate de îngeri, ea zbura spre est pe Wilshire Boulevard cu o sută treizeci de kilometri pe oră, fără să încetinească măcar o dată la lumina roșie a semafoarelor așezate în șir de-a lungul acelei linii drepte botezate Miracle Mile, stop după stop, traversând luminile roșii fără măcar să frâneze; urme albastre de rimel îi străluceau pe obraji.

Mai târziu avea să povestească poliției că fusese la un club din Yucca, în Hollywood, unul dintre acele cluburi la modă, cu paparazzi adunați ciorchine pe la uși. Petrecuse acolo o oră cu niște prieteni (rentieri de pe Coasta de Vest și tineri de pe lista „A” a Hollywood-ului; actori, impresari și muzicieni ale căror nume nu avea nici o problemă să le dezvăluie poliției), făcându-și fotografii unii altora cu telefonul mobil, trimițându-și bezele și pozând cu pahare pline de băuturi multicolore. Sergentul de poliție care o interoga a ridicat din sprâncene când i-a spus că ea nu băuse nimic, dar proba din aerul expirat îi confirma povestea.

Trei era ora la care vraja se termina. Îi dădu o sută de dolari valetului de parcare care îi adusese Aston Martin-ul și porni în trombă. După cinci străzi, singură, opri în mijlocul lui Hollywood Boulevard, scoase mașina din viteză și se lăsă mângâiată de briza catifelată. De pe coline venea miros de iasomie și de rozmarin. Rozclintirea orașului la acest moment al zilei îi tăia răsuflarea.

Ridică privirea spre clădirile impozante și își imaginează îngeri cocoțați pe marginea acoperișurilor, privind-o ca într-un vis etern: îți dăm orașul ție. Eliberează-te.

Se numea Larkin Conner Barkley. Avea douăzeci și doi de ani. Locuia într-un loft modern din centrul orașului, într-o zonă destinată să atragă pictori și muzicieni de pe ambele coaste ale Americii, nu departe de Los Angeles River.

Larkin apăsă pe accelerație și simți cum vântul îi umflă părul. O luă spre sud pe Vine, apoi coti spre est pe Wilshire, râzând când trecea în viteză pe lângă semafoare; roșu sau verde, nu-i păsa. Sunetul claxoanelor se pierdea în urma ei. Părul ei lung, de culoarea bănușilor de un cent, îi biciuia obraji. Închise ochii, strângând tare pleoapele, îi ținu închiși cât putu, apoi îi deschise larg și îi răsă când văzu că încă mai zbura, drept și liber – fantoma unei mașini negre decapotabile de două sute de mii de dolari străbătând orașul într-o goană sălbatică și liberă. Se năpusti peste podul de la Macarthur Park; încetini în cele din urmă, inevitabil, în timp ce totul în jur se vălurea și își pierdea forma...

Își spuse că ochii i se aburiseră din cauza nopții uscate și a șuvițelor sfichiuitoare de păr, dar se întâmpla la fel de fiecare dată. În acele câteva minute de traversare în viteză a orașului putea să fie ea însăși, pur și autentic, pentru ca apoi să se piardă din nou atunci când încetineea...

Trecu Alameda hurducându-se, pierzând viteză așa cum o rană pierde sânge.

Coti spre nord pe o stradă industrială paralelă cu fluviul. Se afla la numai câteva intersecții de clădirea ei, când explodează airbagul. Aston Martin-ul se răsucii, apoi se opri.

Larkin își desfăcu centura și ieși împleticindu-se din mașină. Un Mercedes argintiu se opri pe trotuar, cu bara de protecție din spate spartă și îndoită. Pe bancheta din față se aflau un bărbat și o femeie; la volan era bărbatul. În spate mai era un bărbat. Șoferul o ajuta pe femeie, a cărei față sângera; bărbatul din spate încerca să iasă, dar nu reușea să se ridice în picioare.

Larkin bătu cu palma în geamul din dreptul șoferului.

– Ați pățit ceva? Pot să vă ajut?

Șoferul o privi fără expresie, până să reușească să o vadă cu adevărat, apoi deschise ușa. Avea o tăietură deasupra ochiului stâng.

– Of, Doamne, spuse Larkin, îmi pare rău! Îmi pare rău! Am să sun la Urgență. Chem o ambulanță.

Șoferul era trecut de cincizeci de ani, bine îmbrăcat și bronzat, cu un inel mare de aur pe mâna dreaptă și un ceas frumos pe stânga. Femeia se holba amortită la sângele de pe mâinile ei. Pasagerul de pe bancheta din spate reuși să desfacă ușa și se prăbuși afară în genunchi, apoi se ridică în picioare ținându-se de mașină.

– Suntem OK, spuse el. Nu-i nimic.

Larkin simțea că trebuie să cheme ajutoare pentru oamenii ăștia.

– Vă rog să stați jos. Sun la...

– Nu. Lasă-mă să văd ce-i cu tine.

Bărbatul de pe bancheta din spate făcu un pas spre ea, dar se prăbuși într-un genunchi. În raza farurilor mașinii, Larkin reuși să îl vadă limpede. Avea ochii mari și atât de închiși la culoare, încât în lumina aceea slabă păreau negri.

Ea se precipită spre mașină. Găsi telefonul și tocmai forma 911 când Mercedesul coborî în marșarier de pe trotuar, târând bara de protecție după el.

– Hei, stați așa...!

Mai strigă o dată în urma lor, dar nu încetină. Tocmai încerca să rețină numărul de înmatriculare când îl auzi pe bărbatul de pe bancheta din spate îndepărtându-se în fugă pe mijlocul străzii.

O voce subțire o scoase din buimăceală.

– Alo, aici Urgențele, alo?

– Am avut o coliziune, un accident de mașină...

– Este cineva rănit?

– Ceilalți au fugit. Este un tip, nu știu...

Larkin închise ochii și recită în minte numărul mașinii. Se temu că l-ar putea uita, așa că scoase rujul – culoarea Cherry Pink Ice – și îl scrisese pe braț.

– Doamnă, aveți nevoie de ajutor?

Larkin se simțea slăbită. Pământul îi fugea de sub picioare, așa că se așeză pe jos.

– Doamnă, spuneți-mi unde anume vă aflați.

Larkin se întinse pe spate pe asfaltul rece și dur. Clădirile întunecate stăteau adunate deasupra ei ca niște preoți în sutane negre. Le cercetă cu privirea acoșurile, căutând îngerii.

Prima patrulă de poliție ajunse la fața locului în șapte minute; trei minute mai târziu veni și Salvarea. Larkin credea că totul avea să se termine în seara aceea, după interogatoriul polițiștilor, dar coșmarul abia începuse.

1

Fata coborî din mașină prost dispusă, făcând o față acră ca să îi arate cât de tare îi displacea căsuța dărăpănată și strada arsă de soare. În timp ce o aștepta, el cercetase casele din împrejurimi ca să elimine orice pericol, curățând zona așa cum altcineva și-ar fi curățat gâtul. I se părea că iese în evidență în cămașa cu mâneci lungi. Soarele Los Angeles-ului era prea fierbinte pentru mâneci, dar trebuia să ascundă ce se afla sub cămașă.

– Nu pot să stau aici, zise ea.

– Vorbește mai încet.

– N-am mâncat nimic toată ziua și mirosul ăsta îmi face rău.

– O să mâncăm când o să fim în siguranță.

Ușa casei se deschise și își făcu apariția femeia despre care îi vorbise Bud: o femeie îndesată cu dinți mari, albi și ochi prietenoși. Doamna Imelda Arcano administra câteva apartamente de închiriat în Eagle Rock, iar firma lui Bud mai colaborase cu ea și înainte.

El spera că nu avea să remarce cele patru găuri de glonț pe care mașina lui le căpătase cu o noapte în urmă în bara din spate.

Se întoarse spre fată.

– Comportamentul ăsta al tău te face să fii remarcată și ținută minte. Renunță la el. Vrei să devii invizibilă.

– Ce-ar fi să aștept în mașină?

Nici nu se punea problema.

– Nu spune nimic. Evită contactul vizual. Lasă-mă pe mine să aranjez.

Fata râse.

– De-abia aștept să văd cum *aranjezi*. Să văd cum o *vrăjești*.

El o luă de braț și se îndreptară spre casă. Spre lauda ei, fata rămase lângă

el fără să facă vreo scenă. Deși purta niște ochelari de soare uriași, el tot voia să o vadă înăuntru cât mai repede cu putință.

Doamna Arcano zâmbi și mai larg când ei ajunseră la intrare, în semn de bunvenit.

– Domnul Johnson?

– Da.

– Ce cald este astăzi, nu-i așa? Eu sunt Imelda Arcano.

După coșmarul din Malibu, firma lui Bud făcuse repede aranjamentele pentru noua casă, plătită și îi spusese doamnei Arcano ce voia să audă, ceea ce probabil nu reprezenta mare lucru. Câștig ușor, chiriași discreți care urmau să dispară într-o săptămână. Trebuia să se întâlnească cu ei numai ca să le dea cheile.

Imelda Arcano îi conduse înăuntru. Bărbatul întârzie îndeajuns ca să mai scruteze o dată strada. Era îngustă și fără copaci, ceea ce era bine. Avea vizibilitate bună în ambele direcții, deși căsuțele erau înghesuite unele într-altele, ceea ce nu prea era bine. În amurg aleile înguste aveau să se umple de umbre.

El ar fi vrut să o vadă pe doamna Arcano plecată cât mai repede, dar aceasta se lipise de fată – unul dintre lucrurile acelea care se petrec între femei – și acum le arăta casa, conducându-i prin cele două dormitoare micuțe și prin baie, apoi prin livingul microscopic și prin bucătărie până la curtea fără iarbă. El aruncă un ochi prin ușa din spate la grilajul metalic ruginit ce despărțea casa de cea din spatele ei. În curtea vecină era un pitbull alb, legat cu lanț. Stătea culcat cu botul pe labe, dar nu dormea.

– Televizorul funcționează? întrebă fata.

– Oh, sigur că da, aveți cablu. Dar nu și telefon. Nu are rost să ceri înființarea unei linii telefonice pentru o ședere atât de scurtă.

El îi spusese fetei să nu intre în conversație. Se hotărî să îi pună capăt.

– Avem mobilele. Dacă ne lăsați cheile, nu vă mai reținem.

Doamna Arcano se crispă, scoase două chei de pe inel și plecă. Pentru prima dată în ziua aceea, el o lăsă pe fată singură, ca să aducă bagajele înăuntru. Voia să îl sune pe Bud, să afle ce naiba se petrecuse acolo, dar cel mai mult și mai mult voia să fie sigur că fata se afla la adăpost.

Aduse înăuntru geanta lui și a fetei, împreună cu punga pe care o cumpăraseră de la farmacie.

Televizorul mergea, iar fata schimba între ele programele locale de știri.

Când îl văzu intrând, izbucni în râs și îl maimuțări:

– *Dacă ne lăsați cheile, nu vă mai reținem.* Sunt sigură că ai dat-o pe spate cu asta. Cu siguranță nu te-ai făcut remarcat.

El închise televizorul și îi dădu punga de la farmacie.

– Rezolvă-ți părul. După ce termini, mergem să luăm ceva de mâncare.

– Voiam să văd dacă ne dau la știri.

– Nu auzim ce se petrece în jur, dacă merge televizorul. Trebuie să auzim.

Poate mai târziu.

– Pot să tai sonorul.

– Fă-ți părul.

El își scoase cămașa. Avea un pistol semiautomat Kimber de calibrul 45 înfipt în curea. Deschise geanta lui și scoase un toc pentru Kimber, apoi încă un pistol, acesta deja în toc – un Colt Python 357 Magnum. Prinse Kimber-ul în partea din față a pantalonilor și Python-ul în dreapta.

Luă pe urmă din bagaj o rolă de bandă adezivă și se duse în bucătărie. Se asigură că ușa din spate era încuiată, apoi se mută în micul dormitor din fund, încuie ferestrele și trase jaluzelele. Le lipi jos și pe margine cu bandă, peste tot. Dacă cineva ar fi reușit să deschidă o fereastră, s-ar fi auzit jaluzelele desprinzându-se de pereți și el ar fi aflat. Își scoase briceagul și făcu repede câte o creștătură verticală de opt centimetri în fiecare jaluzele, destul cât să le poată desface cu degetele ca să se uite afară. O auzi intrând în baie. Coopera, în sfârșit. Știa că era speriată, așa că îl mira că se străduia fie și atât.

În drum spre dormitorul din față, trecu prin dreptul băii. Ea stătea în fața oglinzii și își tăia părul arămiu, bogat, cu foarfeca ieftină de la farmacie, lăsând doar cinci centimetri zdrențuiți. Niște cutii de vopsea Clairol erau aliniate pe chiuveță. Îl zări în oglindă și îl săgetă cu privirea.

– Detest chestia asta. O să arăt oribil.

Se dezbrăcase, rămânând doar în sutien, dar lăsase ușa deschisă. Bănuia că voia ca el să o vadă. Blugii de cinci sute de dolari cu talie joasă dezvăluiau un delfin zâmbăreț sărind dintre gropițele fundului ei. Sutienul era albastru-deschis și transparent, o culoare perfect potrivită cu pielea ei măslinie. Se uita la el jucându-se cu mâinile prin păr. Își ciufulea șuvițele, le îndrepta, le examina.

– Ce zici de alb? spuse ea. M-aș putea vopsi alb. Crezi că te-ar satisface?

– Șaten-închis. E cel mai neutru.

– Sau albastru. Albastru ar fi chiar nostim.

Se întoarse și își expuse corpul.

– Nu ți-ar plăcea? Retro-punk?

El își continuă drumul spre dormitorul din față, fără să îi răspundă. Nu-și cumpărase vopsea albastră. Probabil crezuse că nu fusese atent, dar el era atent la orice. Închise și sigilă și ferestrele dormitorului din față, apoi se întoarse în

baie. Acum se auzea apa curgând, iar ea stătea aplecată deasupra chiuvetei, cu mănuși de plastic transparent în mâini, masându-și vopseaua în păr. Privind-o, îi scoase mobilul și îl sună pe Bud Flynn.

- Suntem la locul cu pricina, spuse el. Ce s-a întâmplat astă-noapte?
- Încă mă străduiesc să aflu. Habar n-am. Casa cea nouă este în regulă?
- Au aflat unde suntem, Bud. Aș vrea să știu cum au reușit.
- Încerc să aflu. Aveți nevoie de ceva?
- Vreau să știu cum au reușit.
- Isuse, ți-am zis că mă străduiesc să aflu. Ai nevoie de ceva?
- Am nevoie să știu cum au aflat unde suntem.

Închise telefonul chiar când ea se îndrepta din nou, cu apa curgându-i de-a lungul spinării spre delfin, izbutind în cele din urmă să-și înfășoare părul într-un prosop. De abia atunci îl remarcă din nou în oglindă și îi zâmbi.

- Te uiți la fundul meu.

Pitbull-ul lătră.

El nu stătu pe gânduri. Scoase Python-ul și dădu fuga în dormitorul din spate. Vârî degetele în crăpătura din jaluzele și se uită afară, în timp ce fata se apropia grăbită.

- Ce este? întrebă ea.
- Ssst.

Câinele încerca să vadă ceva ce se afla în stânga lor, cu capul lui plat întins și cu urechile ciulite, fără să latre, doar adulmecând aerul. Pike se uită prin fantă, ascultând atent și încercând să-și dea seama ce auzea câinele.

- Ce este? șopti fata.

Câinele reîncepu să latre furios, agitându-se în lanț.

Pike îi răspunse precipitat peste umăr, exact când primul bărbat apărea de după marginea garajului. Uite că se întâmpla din nou.

- Du-te în față, dar nu deschide ușa. Haide. Repede.

O împinse și ei îi căzu prosopul de pe cap. El își trecu peste umăr curelele genților, conducând-o către ușă. Se uită afară prin jaluzelele dormitorului din față. Un bărbat venea pe alee în timp ce altul traversa curtea, apropiindu-se de casă.

Apucă obrajii fetei în palme și o sili să se uite la el. Trebuia să-și înfrângă frica, să-l vadă, să-l asculte. Privirile li se întâlneau și înțelese că îl asculta.

- Uită-te la mine. Nu la ei; nici la orice altceva. Uită-te la mine până îți fac semn, pe urmă fugi la mașină cât de repede poți.

Deschise brusc ușa, îl luă în cătare pe bărbatul de pe alee și trase două fo-

curi de pistol cu Colt-ul. Se întoarse spre cel care traversa curtea. Pike îi înfipse și lui două gloanțe fix în centrul corpului. Cele patru împușcături părură numai două – babum, babum. Alergă până în mijlocul curții și, nemaivăzând alți bărbați, îi făcu fetei semn cu mâna.

– *Haide!*

Ea alergă cât putu de repede, și el aprecie asta. El o urmă, alergând cu spatele, cât mai aproape de ea, protejând-o cu propriu-i corp, căci pitbull-ul continua să latre. Mai veneau și alții.

Un al treilea bărbat apăru pe alee de după colțul casei, dar îl văzu și se retrase. Pike trase ultimele două gloanțe. Așchii de lemn și tencuială se desprinseră de pe zidul casei, dar bărbatul reușise să se adăpostească, iar încărcătorul Python-ul era gol. Cel de-al treilea bărbat ripostă aproape imediat și trase de trei ori, ratându-l pe Pike, dar nimerindu-i Jeep-ul. Pike nu avea timp să vâre Python-ul la loc în toc. Îl aruncă pentru a putea scoate Kimber-ul, mai trase două focuri, apoi alergă spre mașină. Fata deschisese ușa șoferului, dar rămăsese în picioare alături.

– Urcă! strigă Pike. Intră în mașină!

Încă un bărbat apăru lângă casă, trăgând continuu. Pike trase și el, dar tipul deja se adăpostise.

– *Urcă!*

O împinse pe față peste schimbătorul de viteze, vârî cheia în contact și o răsuuci violent. Schimbă maneta Jeep-ului pe tracțiune integrală, apăsă accelerația până la podea, apoi se uită la fată.

– Ești bine? Te-au rănit?

Ea se uita fix înainte, cu ochii roșii și uzi. Iar plângea.

– Tipii ăia au murit, spuse ea.

Pike își lăsă palma pe coapsa ei.

– Larkin, uită-te la mine.

Ea își ținea pleoapele strânse și își frământa mâinile.

– Tocmai au murit trei omeni. Încă trei.

El încercă să își împlânzească vocea.

– N-am să îngădui să ți se întâmple nimic rău, spuse el. Mă ascuți?

Ea încuviință din cap.

Pike coti brusc într-o intersecție, apoi intră în viteză pe autostradă.

Stătuseră doar douăzeci și cinci de minute în casa din Eagle Rock, iar acum fugeau. Din nou.

O luară spre nord pe autostrada 101. Pike traversă cele patru benzi către o

rampă de ieșire fără să semnalizeze. Larkin țipă. Loviră parapetul rampei, Pike străduindu-se din greu să controleze volanul. Se auziră claxoane și cauciucuri mugind când întoarse mașina spre sensul din care veniseră. Fata își îngropase capul între genunchi, așa cum ți se spune să stai când urmează să se prăbușească un avion.

Pike tură tare Jeep-ul până la următoarea ieșire, apoi apăsă din nou frâna în ultimul moment, făcând un nou salt, fără a-și lua o clipă ochii de la oglinda retrovizoare.

Fata gemu.

– Oprește-te! Oprește-te! Doamne, ai să ne omori.

Ieșiră pe șoseaua spre Universitatea de Sud, deja aglomerată de traficul du-pă-amiezii. Pike o tăie printr-o benzinărie Chevron, apoi se înghesui în coloană la un stop. Așteptă cu motorul pornit, încărcându-și cu gloanțe magazia Kimber-ului și urmărind în același timp mașinile care se adunau în jurul lui. La această oră, strada se umplea repede. Pike studie pasagerii din fiecare vehicul, dar nimeni nu i se păru că ar arăta a ucigaș ieșit la vânătoare.

– L-ai recunoscut pe vreunul dintre tipii care au venit după noi? Cel din curtea din față, pe lângă care ai trecut, de pildă. L-ai mai văzut vreodată? O în-trebă el pe fată.

– N-aș putea... Doamne, s-a întâmplat atât de... nu.

Nu-i văzuse nici pe cei doi pe care îi împușcase mai înainte; doar niște silu-ete întunecate prăbușindu-se. Până și Pike abia dacă îi văzuse; bărbați aspri de douăzeci-treizeci de ani; tricouri negre și pistoale.

Telefonul mobil vibră, dar nu-l băgă în seamă. La colțul unei clădiri dădu cu spatele și ieși din șosea, accelerând după ce se convinge că nu îi urmărește ni-meni. După încă zece intersecții, își croi drum prin parcare a unui centru comer-cial pustiu, genul acela de loc în care magazinele dau faliment la fiecare două luni. La capătul clădirii coti și intră pe o alee îngustă, unde nu se vedeau decât tomberoane și gropi. Opri motorul, ieși din mașină, și îi deschise fetei ușa.

– Dă-te jos.

Ea nu se mișcă destul de repede, așa că el o trase afară.

– Hei! Ce naiba – *încetează!*

– Ai dat vreun telefon cuiva?

– Nu.

O lipi de mașină, fixând-o acolo cu șoldul și începu să o caute prin buzuna-re după un eventual telefon. Ea încercă să se elibereze, dar el o ignoră.

– Încetează – cum să fi sunat? Am fost cu tine tot timpul. Încetează...

El îi înșfăcă poșeta Prada de pe podeaua mașinii, răsturnându-i conținutul pe banchetă.

– Ai înnebunit! Nu am telefon. Mi l-ai luat tu!

El scotoci prin buzunarele poșetei, apoi rămase pe gânduri, ținându-o cu privirea.

– Ne-au găsit.

– *Nu știu cum ne-au găsit!*

– Arată-mi pantofii.

O împinse în Jeep și îi scoase pantofii. De astă dată, ea nu mai opuse nici o rezistență. Se lăsă pe spatează, lăsându-l să îi ridice picioarele, pe rând.

Pike se întreba dacă nu cumva îi plasaseră fetei vreun emițător. Îi verifică tocurile pantofilor, apoi se uită la curea și la nasturii metalici ai blugilor. Când îi smulse cureaua, ea trase adânc aer în piept.

– Îți place, nu? zise.

Pike îi ignoră zâmbetul. Era obraznic și perfect.

– Vrei să-mi scot și pantalonii?

Pike trase geanta ei de voiaj de pe banchetă.

– Ești de-a dreptul paranoic, râse ea. Astea sunt lucrurile mele. Le-am avut tot timpul cu mine de când am plecat cu șerifii, paranoicule! De ce nu *spui ceva*? De ce *nu vorbești cu mine*?

Pike nu credea cu adevărat că avea să descopere ceva, dar trebuia să caute, așa că verifică din nou totul, fără să o bage în seamă. Asta învățase la pușcașii marini – dacă o singură dată nu-ți cureți pușca, exact atunci se va bloca.

– Și ce-o să facem, o să stăm pur și simplu aici? Măcar suntem *în siguranță* aici? Vreau să merg acasă.

– Era să fii ucisă, la tine acasă.

– De când sunt cu tine, era să fiu ucisă *de două ori*. Vreau să mă duc acasă.

Pike își scoase mobilul și verifică mesajele. Avea trei apeluri ratate de la Bud Flynn. Apăsă butonul de apel, apoi se întrebă dacă nu cumva îi reperaseră după telefonul lui. Poate că-i știau numărul. Bud răspunse imediat.

– M-ai speriat de moarte. Am văzut că nu răspunzi și am crezut că te-au dat gata.

– Ne-au găsit din nou.

– Nu se poate. Unde sunteți?

– Ascultă. Ea vrea să se ducă acasă.

Se uită la fată în timp ce spunea asta, iar ea îi întoarse privirea.

Bud nu răspunse imediat, dar când o făcu, avea un ton mai blând.

– Hai s-o luăm ușurel. Hai să ne calmăm. Fata e în siguranță?

– Da.

– Vreau să mă asigur că am înțeles corect – spui că v-au găsit în casa din Malibu, sau în cea în care tocmai v-am trimis eu, din Eagle Rock?

Cu o noapte înainte Bud îi trimisese la o casă sigură din Malibu, apoi la cea din Eagle Rock, după ce asasinii îi atacaseră în Malibu.

– Cea din Eagle Rock. Ne-ai trimis la două case nesigure, Bud.

– Nu se poate. *Nu* aveau de unde să știe de ultima casă.

– Au mai murit trei oameni. Crezi că agenții federali mă mai acoperă sau nu? Trebuie să știi și eu, Bud.

Bud știa deja despre cei doi morți din Malibu. Cei de la FBI făcuseră scandal, dar promisese să îi acopere pe Pike și pe fată în fața poliției locale.

De data asta nu mai părea la fel de sigur.

– Am să vorbesc cu ei.

– Vorbește repede. Mi-am pierdut un pistol, cel de 357. Când poliția îi va verifica seria, vor da de numele meu.

Bud fluieră ușor, parcă mai degrabă de oboseală, decât de furie.

– Bine, dă-mi-o să vorbesc cu ea.

Pike îi dădu telefonul. Fata îl duse la ureche, dar acum părea nesigură. Ascultă câteva minute și vorbi numai o dată.

– Mi-e foarte frică, spuse ea. Nu aș putea să mă duc acasă?

Pike știa răspunsul dinainte de a-și recupera telefonul. Se afla pe o alee din sud-estul orașului Los Angeles, peste care până atunci doar zburase în avionul cu reacție al familiei ei, și asta numai pentru că se aflase în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Pike îi luă telefonul.

Bud spuse:

– Bine, ascultă... e mai sigur să rămână cu tine. Eu consider că așa este cel mai bine; la fel și tatăl ei. Am să aranjez altă casă...

– Lasă casele. I-ai identificat pe tipii din Malibu?

– Trebuie să vă plasăm undeva unde să fiți în siguranță.

– Casele voastre nu sunt bune de nimic. Găsesc eu una.

– Joe... nu poți să mă lași pe dinafară. Cum o să mai știu...

– Mi-ai dat-o mie în grijă, Bud. E a mea.

Pike închise telefonul. Fata îl privea.

– Dacă vrei să te întorci acasă, te duc acasă.

I se păru că rămâne o clipă pe gânduri, dar apoi ea dădu din umeri.

– Rămân.

– Urcă.

Pike o ajută să intre în Jeep, apoi scrută ambele capete ale aleii. Dacă un martor îi reținuse numărul de la mașină, probabil că poliția căuta deja un Jeep Cherokee roșu. Voia să evite poliția, dar nu putea rămâne pe loc. Dacă nu te miști, nu ești altceva decât o țintă.

Aleea era pustie. În momentul acesta, el și fata erau invizibili. Dacă putea menține acest statut, fata avea să supraviețuiască.

La Fairfax coti pe Sunset spre Bristol Farms și parcă cât putu mai departe de intersecție, ca să ascundă Jeep-ul.

– Trebuie să dau un telefon. Dă-te jos.

– De ce nu suni din mașină? întrebă ea.

– N-am încredere în mobilul meu. Dă-te jos.

– Nu pot să te aștept aici?

– Nu.

Pike era îngrijorat că ea s-ar putea răzgândi, și atunci ar fugi și ar fi omorâtă.

Larkin ocoli repede Jeep-ul ca să ajungă lângă el.

– Pe cine suni?

– Avem nevoie de o mașină nouă și de un loc unde să stăm. Dacă ne urmărește poliția, asta ne schimbă mișcările.

– Ce mișcări? Ce-o să facem?

Pike obosise să tot vorbească, așa că tăcu. O conduse la un șir de telefoane publice din fața magazinului și băgă niște fise într-unul.

Larkin se uită spre magazin.

– Vreau să iau ceva de mâncare.

– Mai târziu.

Pike avea o mică prăvălie de arme în Culver City, cu cinci angajați – toți foști ofițeri de poliție.

La al doilea apel răspunse un bărbat pe nume Ronnie.

– Magazinul de arme.

– Sun în două minute.

Închise.

Larkin îl apucă strâns de braț.

– Cine era?

– Lucrează pentru mine.

– E tot bodyguard?

Pike o ignoră, cu ochii la secundarul de pe ecranul Rolexului. Ronnie avea să se ducă alături, la spălătorie, ca să-i aștepte telefonul.

În timp ce aștepta, trecură pe lângă ei doi bărbați de douăzeci și cinci-treizeci de ani care ieșiseră din magazin. Unul dintre ei o măsură cu privirea pe Larkin și rânji, celălalt se holbă la fața ei. Ea le întoarse privirea. Pike încercă să-și dea seama dacă cel de-al doilea bărbat o recunoscuse. În parcare începură să se hârjonească, apoi se urcară într-o Toyota neagră, așa că decise că nu era cazul.

– Să nu mai faci asta, zise el.

– Ce?

– Să te uiți direct la oameni cum te-ai uitat la tipii ăștia. Renunță.

Avu impresia că o să-i spună ceva, dar ea strânse din buze și privi înspre magazin.

– Aș fi putut să iau ceva de mâncare până acum.

Când trecură cele două minute, Pike dădu telefon și Ronnie răspunse. Îi expuse pe scurt situația, apoi îi spuse să închidă prăvălia și să trimită pe toată lumea acasă. Cei care o voiau moartă pe Larkin aveau să încerce să dea de ea găsindu-l pe el sau pe oamenii din viața lui.

– Am înțeles, spuse Ronnie. De ce ai nevoie?

– De o mașină și un telefon mobil. Cumpără unul din alea cu cartelă.

– S-a făcut. Poți să folosești Lexus-ul meu, dacă vrei. Îți convine?

Lexus-ul lui Ronnie avea doisprezece ani. Soția lui i-l dăduse fiicei lor, dar fata era plecată la facultatea de Drept, așa că mașina stătea mai mult în parcare.

Pike îi spuse lui Ronnie să ducă Lexus-ul în treizeci și cinci de minute la un supermarket Albertson pe care îl știau amândoi, să-l lase acolo și să plece. În treizeci și cinci de minute avea timp să treacă și pe-acasă înainte să se descoto-rească de Jeep.

Puse receptorul în furcă și o conduse imediat pe fată înapoi la Jeep. Simțea trecerea minutelor ca pe o cursă pe care o pierdea. Viteza era totul. Viteza înseamnă viață.

Ea îl trase de braț.

– Mergi prea repede.

– Avem o mulțime de lucruri de făcut.

– Unde mergem?

– La mine acasă.

– Acolo vom sta?

– Nu. Probabil că asasinii o să ajungă și acolo.

Pike locuia într-un complex rezidențial din Culver City, înconjurat de un zid cu stucaturi ale cărui porți se deschideau cu un card magnetic. Apartamentele, în grupuri de câte patru, înconjurau două terenuri de tenis și o piscină. Blocul lui era în capătul îndepărtat, oarecum ferit de restul.

Pike conduse mașina direct către complex, dar nu intra. Înconjură zidul, să vadă dacă supraveghea cineva poarta sau pândea Jeep-ul, apoi coti spre aleea din spate.

Larkin se uită în jur, la clădiri.

- Nu-i chiar atât de rău. Cât câștigă un bodyguard?
- Culcă-te la podea, sub bord, îi spuse Pike.
- Poți să-mi dai ceva de mâncare când ajungem la tine?
- Tu nu te dai jos din mașină.

Chiar fără să se uite la ea, fu sigur că dăduse ochii peste cap, dar îl ascultă și se strecură sub bord.

- Când îmi spune un bărbat să mă așez în poziția asta, de obicei așteaptă altceva de la mine.

Pike îi aruncă o privire scurtă.

- Ce nostim!
- Atunci, de ce nu râzi? Bodyguardii nu râd niciodată?
- Eu nu sunt bodyguard.

Se îndreptă spre locul unde parca de obicei. În parcare se aflau numai trei mașini, iar el le cunoștea pe toate. Opri, dar lăsă motorul pornit și nu scoase mașina din viteză. Locul era decorat cu palmieri, hibiscus și arbuști catifelati de pasărea-paradisului, iar printre palmieri șerpuiau alei pavate. Pike se uită la jocul de nuanțe verzi și maronii de pe stucatura zidurilor. Nu văzu nimic neobișnuit, așa că opri motorul.

- Mă întorc în treizeci de secunde. Rămâi aici. Nu te mișca.

Se dădu jos din mașină înainte ca ea să apuce să-i răspundă și urcă treptele spre intrarea locuinței lui. Verifică cele două încuietori și nu văzu vreun semn să fi fost forțate. Intra și se duse la o firidă scobită în perete. Își instalase un sistem de supraveghere video care acoperea intrarea în casă, ferestrele de la parter și parcare. Cele șase camere captau imagini la fiecare opt secunde.

Pike activă alarma, se strecură afară și se întoarse la Jeep. Larkin îl aștepta în continuare sub bord.

- Ce ai făcut acolo?

- Nu știu nimic despre indivizii ăștia, spuse el. Dacă vin încoace, o să le văd fețele și o să am ceva de la care să pornesc.

– Pot să mă ridic?

– Sigur.

După ce ieșiră pe poartă, Pike viră spre supermarketul Albertson.

Larkin se strecură afară de sub bord și își fixă centura de siguranță. Părea mai calmă acum. Parcă se simțea mai bine. Și el se simțea mai bine.

– Și acum ce facem? întrebă ea.

– Facem rost de o mașină nouă și de un loc unde să putem rămâne în siguranță. Mai avem încă multe de făcut.

– Dacă nu ești bodyguard, atunci ce ești? Bud i-a spus tatei că ai fost polițist.

– A trecut multă vreme de atunci.

– Cu ce te ocupi acum? Ce răspunzi când te întreabă cineva cu ce te ocupi? Să zicem că ești la o petrecere, sau la bar, și stai de vorbă cu o femeie care îți place. Ce-i spui?

– Sunt om de afaceri.

Larkin râse, dar râsul îi sună strident și încordat.

– Am crescut printre oameni de afaceri. Tu nu ești ca ei.

Pike ar fi vrut ca ea să nu mai vorbească, dar știa că spaima care îi încolțise în suflet sporea așa cum sporește căldura cărbunilor când suflă în foc. Era un moment de liniște, iar momentele de liniște sunt cele mai grele într-o bătălie. Poți să te descurci al naibii de bine în vârtoarea luptei, dar în clipe ca acestea, când ai răgaz să cazi pe gânduri, atunci începi să tremuri ca un câine plouat în bătaia vântului. Își dădea seama că fata se simțea ca un câine plouat.

– Indiferent ce sunt, nu am de gând să-ți fac rău și nu am să las pe nimeni să îți facă rău.

– Promiți?

– E purul adevăr.

Îi ciufuli părul încă aspru de la vopsea.

O vreme ea nu mai spusese nimic, iar Pike savură cu recunoștință tăcerea.

Lexus-ul verde aștepta în parcare, o picătură oarecare în marea de mașini anonime. Pike parcă Jeep-ul în cel mai apropiat loc liber. Întinse mâna sub bord și scoase un Smith & Wesson calibrul 40 pe care i-l lăsă lui Larkin în poală.

– Pune-l în poșetă.

– Nici nu mă ating de el. Urăsc armele.

Atunci el pipăi din nou sub bord și scoase de acolo un Beretta 380 de buzunar și o cutie de plastic plină cu încărcătoare. I le aruncă pe toate în poală.

– Of, Doamne, ce fel de monstru ești?

Căută din nou sub bord, pentru ultima dată, și trase afară o pungă de plastic cu fermoar care conținea două mii de dolari, mai multe carduri și un permis de conducere cu poza lui și cu numele Fred C. Howe. Îi puse punga în brațe, împreună cu pistoalele.

Se dădu jos și duse bagajele la Lexus, apoi se aplecă să caute sub roata din stânga față, unde lăsase Ronnie cheile. Apoi încărcă bagajele în Lexus și încuié Jeep-ul, ascunzând cheile sub același cauciuc. Ronnie urma să vină mai târziu să-l ia.

Larkin îl urmări din priviri, cu brațele încrucișate.

– Ce facem acum?

– În primul rând, ne urcăm în mașină.

Pike își înfipse Kimber-ul sub brațul drept, cu patul la îndemână, pregătit. Ronnie lăsase telefonul împreună cu un bilet pe podea, în fața scaunului șoferului. Lângă telefon se mai afla un încărcător pentru mașină, un al doilea încărcător, de rețea, și un dispozitiv hands-free.

– *Mor de foame*, spuse Larkin. *Te rog*, putem merge să mâncăm ceva?

Pike studie telefonul ca să își dea seama cum funcționează, apoi porni Lexus-ul și începu să dea cu spatele, formând deja numărul unei agente imobiliare pe care o cunoștea.

– Încă nu.

Larkin deveni stacojie de furie.

– Este *absurd*! Mă doare stomacul de foame.

Pike avea nevoie de un loc unde să se ascundă amândoi. Se gândise la un motel, dar un asemenea loc sporea contactele cu oamenii, iar contactele trebuiau evitate. Aveau nevoie de un loc ferit, unde nimeni să n-o recunoască pe fată, un loc unde să se poată instala imediat, fără să li se pună întrebări, ceea ce însemna că nu putea trata cu străini. O ajutase cândva pe agenta imobiliară să scape de un fost soț violent, iar de atunci cumpăraseră sau vânduse câteva proprietăți cu ajutorul ei.

O prinse la telefon și îi spuse ce-i trebuia. Larkin stătea bosumflată, cu brațele încrucișate, sprijinită de portiera din partea ei.

– Ajutor! Ajutor! spuse ea. Mă violează! Ajutor! zise ea.

– Cu cine ești acolo? îl întrebă agenta imobiliară.

– Am grijă de un copil...

Larkin, se apropie de telefon:

– Și acum nu vrea să-mi dea să mănânc! *Mor de foame!*

Pike trase telefonul mai într-o parte ca să poată vorbi în continuare.

– Poți să îmi găsești o casă?

– Cred că am ceva care se potrivește. Te sun înapoi.

Pike încheie convorbirea și îi aruncă fetei o privire. Îl fixa prin lentilele întunecate ale ochelarilor, ca și cum ar fi așteptat să vadă ce-o să facă. Probabil că îl testa. Tot ce știa Pike despre fata asta aflate de la Bud Flynn și de la tatăl ei în ultimele șaptesprezece ore, iar acum deja se convinsese că pe informațiile de la Bud nu puteai pune bază.

Pike se uită mai bine la ea.

– Cum te cheamă?

Ea își scoase ochelarii și se încruntă spre el, cu aerul că-i părea retardat.

– Cum adică? E un fel de joc?

– Cum te cheamă?

Ea făcu o față iritată.

– LARKIN CONNER BARKLEY!

– Și cum se numește tatăl tău?

– CONNER BARKLEY! IAR MAMA A MURIT! O CHEMA JANICE! SUNT COPIL SINGUR LA PĂRINȚI! *TE BAG ÎN MĂ-TA!*

Pike arătă spre poșeta ei.

– Permisul de conducere și cardurile. Arată-mi-le!

Fata nu se opuse. Cotrobăi în geantă, scoase portofelul și i-l aruncă.

– N-ai decât să folosești cardurile ca să-mi cumperi ceva de mâncare.

Pike deschise portofelul și trase afară carnetul de conducere. Avea poza ei, iar dedesubt scria Larkin Conner Barkley. Adresa indica un zgârie-nori din Century City, dar atât Bud, cât și tatăl ei vorbiseră despre o casă din Beverly Hills...

– Stai în Century City? întrebă Pike.

– Este clădirea corporației familiei. Toate actele și toată corespondența sunt pe această adresă.

– Dar unde locuiești, de fapt?

– Mi-am luat un loft minunat în centru. Într-una din clădirile noastre.

– Acolo au venit când au încercat să te omoare prima dată?

– Nu. Eram la tata. În Beverly Hills.

– Cine este Alex Meesh?

Ea se înmuie ca o păpușă de ceară lăsată în soare. Se ghemui în scaun, fără nici o urmă din aplombul pe care i-l dăduse furia.

– Tipul care încearcă să mă omoare.

Pike auzise deja povestea de la tatăl fetei și de la Bud, dar voia acum să o audă de la ea.

– De ce te vrea moartă?

Ea privea în gol prin parbriz.

– Nu știu. Pentru că l-am văzut în seara aia cu soții King. Când am avut accidentul. Pentru că am decis să cooperez cu Departamentul de Justiție.

Pike îi studie cardurile, aruncând din când în când un ochi și la drum. Toate fuseseră emise pe numele Larkin Barkley, uneori și cu al doilea nume, alteori fără. Trase afară unul American Express și unul Visa. Cel American Express era dintre cele negre, speciale, care indica faptul că îl alimenta cu cel puțin o sută cincizeci de mii de dolari în fiecare an. Îi aruncă portofelul înapoi la picioare.

Știa ceea ce îi spusese tatăl fetei și Bud, dar acum voia să identifice singur jucătorii și să descopere ce anume era adevărat și ce nu. Avea nevoie de ajutor ca să se lămurească, așa că formă încă un număr de telefon.

Larkin schiță un surâs.

– Sper că suni ca să faci rezervări la masă.

– Sun pe cineva care ne poate da o mână de ajutor.

Răspunse un bărbat.

– Agenția de detectivi Elvis Cole.

– Eu sunt. Vin încolo.

Pike închise telefonul și se îndreptă spre munte.

2

Cu treizeci și două de ore mai devreme, în dimineața când începuse totul, peste Ocean Avenue plutea fumul luminii auri provenite de la felinarele stradale și de la blocurile de apartamente care mărgineau Santa Monica în partea dinspre mare. Joe Pike alerga prin mijlocul străzii, însoțit de un coiot care ținea pasul cu el din umbra falezei. Era trei și cincizeci și două de minute dimineața. Pa-cificul era ascuns în întuneric și pământul se termina la marginea zdrențuită a falezei, înghițit de un abis negru. Lui Pike îi plăcea pacea acestui moment al zilei, când putea să alerge pe mijlocul străzii pustii.

Se uită din nou în umbra falezei. Coiotul făcea slalom printre palmieri. Era un mascul bătrân, cu fața albă și speriată, coborât din canioane după hrană. De fiecare dată când Pike se uita peste umăr, animalul îl fixa atent, chiar dacă alerga. Coioții aveau regulile lor pentru conviețuirea cu oamenii, de aceea reușiseră să apară și să se înmulțească în Los Angeles. Una dintre aceste reguli era să iasă numai noaptea. Considerau, probabil, că noaptea aparține sălbăticiunilor. Iar acest coiot credea, probabil, că Pike încalcă regulile.

Joe Pike alerga deseori pe acest traseu: spre vest pe Washington, de la locuința lui, apoi spre nord pe Ocean, până la San Vincente, apoi spre est pe Fourth Street, unde trepte abrupte de beton coborau de pe faleză ca niște colți. O sută optzeci și nouă de trepte înfipse în faleză, întrerupte de patru ori de niște platforme mici menite să-i oprească din cădere pe cei care alunecau. În această dimineață, rucsacul lui Pike era mai greu pentru că ducea în el patru pungi de câte cinci kilograme de făină.

Intenționa să urce și să coboare în fugă treptele de douăzeci de ori, înainte să se îndrepte spre casă.

Știa că în cele din urmă i se va telefona, dar în acea dimineață se simțea cu-

fundat complet în senzația familiară de siguranță a efortului și a transpirației. Numai că telefonul începu să vibreze. Se opri și răspunse.

– Pun pariu că nu știi cu cine vorbești, spuse bărbatul de la capătul celălalt al firului.

Pike nu mai auzise această voce de când fusese răpit un puști de opt ani pe nume Ben Chenier. El și prietenul său Elvis Cole îl căutasera pe puști, dar ca să îl găsească pe răpitor avuseseră nevoie de ajutor din partea bărbatului de la telefon. Răsplata pe care le-o ceruse fusese simplă – într-o zi, bărbatul avea să îl caute și să îi ceară un serviciu, iar el avea să zică da. Serviciul putea fi oricare și putea fi genul de treabă pe care Pike nu mai voia s-o facă și n-o mai făcea, dar acesta era prețul pentru ajutorul primit ca să îl salveze pe Ben Chenier, iar Pike acceptase.

– Ești Jon Stone, zise el.

Stone râse.

– Măi, măi. Îți aduci aminte. Ți-am spus că am să te caut cândva și te caut acum. Ia să vedem dacă ești om de cuvânt.

Pike se uită la ceas.

– E patru dimineața.

– Încerc să te prind încă de aseară, prietene. Iartă-mă, dacă te-am trezit, dar dacă mă pasezi, va trebui să caut pe altcineva.

– Despre ce e vorba?

– Trebuie supravegheat un pachet și este deja fierbinte.

Un pachet însemna o persoană. Iar fierbinte însemna că deja se făcuseră atentate la viața sa.

– De ce este acest pachet în pericol?

– Habar n-am și nu mă interesează decât ca tu să îți respecti promisiunea. Trebuie să le spun unor oameni dacă accepți sau nu.

Umbre cenușii pluteau printre palmieri ca niște stafii. Încă doi coioți se alăturaseră primului. Țineau capetele plecate, dar ochii lor prindeau lumina galbenă. Pike se întrebă cum ar fi fost să alerge noaptea împreună cu ei, auzind și văzând ceea ce auzeau și vedeau ei, atât aici, în oraș, cât și prin canioane.

Vocea lui Stone devenea tensionată.

– Tipul care m-a sunat a spus că te cunoaște. Bud Flynn.

Pike reveni din canioane.

– Da.

– Păi, Flynn e omul cu treaba. Asigură un fel de pază personală pentru niște tipi care au atâtă mălai, că și rahatu' le iese verde. Vreau și eu partea mea din mălaiul ăsta verde, Pike. Îmi ești dator. Te bagi sau nu?

– Da, spuse Pike.

– Ești omul meu. Te sun mai târziu să-ți spun unde are loc întâlnirea.

Pike închise telefonul. Niște lumini de frână se aprinseră la vreo patru sute de metri mai încolo, unde San Vincente se intersecta cu Ocean. Se uită după ele până ce dispărură, apoi își săltă din nou rucsacul și își reluă alergarea. Opt sau zece coioți îl așteptau acum la marginea întinericului. Până la răsărit, orașul le aparținea.

Cincisprezece ore mai târziu, ajunse la rămășițele unei biserici din deșert, la cincizeci de kilometri nord de Los Angeles. Ani lungi de vânturi furibunde, de soare arzător și de absență a oamenilor dăduseră zidurilor culoarea prafului. Era un loc pustiu, cu atât mai dezolant cu cât soarele se pregătea și el să apună.

O limuzină neagră cu ferestre negre și un Hummer la fel de negru erau parcate în apropiere, apariții la fel de bizare în locul acela precum niște nestemate negre strălucitoare. Nu se vedeau când ieșeau de pe autostradă, deși erau în mijlocul deșertului. Pike își opri Jeep-ul în fața lor. Umbre întunecate se mișcă în spațiile ferestrelor fumurii ale Hummer-ului, dar în limuzină nu se vedea nimic. Pike rămase în mașină, așteptând, iar în ușa bisericii apărură Bud Flynn și încă un bărbat. Acesta din urmă părea nervos și se întoarse în clădirea ruinată, dar Bud ieși zâmbind, traversând, prin soarele care pălea, douăzeci de ani și două generații.

Pike nu îl mai văzuse pe Bud din ziua aceea de la Shortstop Lounge, când demisionase de la poliția din Los Angeles și dorise să îi spună acest lucru față în față, ținând cont cât fuseseră de apropiați. Bud îl întrebase dacă avea deja în vedere alt serviciu, iar el îi spusese că semnase un contract cu o organizație militară profesionistă din Londra. Bud nu-l aprobase. Reacționase ca un tată dezmăgit, infuriat de alegerea făcută de fiul său, și asta fusese tot.

Acum Pike simți căldura unor amintiri mai vechi, mai bune, și se dădu jos din Jeep. Bud arăta mai bătrân, dar încă în formă și gata de treabă.

– Mă bucur să te văd, polițist Pike, spuse Bud, întinzându-i mâna. A trecut o mulțime de vreme. Prea multă.

Pike îl trase aproape și îl îmbrățișă, iar Bud îl lovi ușurel cu palma pe spate.

– Lucrez în investigații corporatiste acum, Joe. De paisprezece ani; în martie se fac cincisprezece. Uneori, investigațiile conduc la probleme de securitate. Un prieten mi-a dat numele lui Stone, spunându-mi că are o listă de foști agenți care au lucrat pentru Secret Service – oameni cu experiență în materie de clienți cu mare risc. Căutam pe cineva potrivit și el a pomenit numele tău.

Pike aruncă o privire spre Hummer.

– Fata e acolo?

Jon Stone îi explicase în mare despre ce era vorba: o tânără dintr-o familie înstărită reușise să supraviețuiască în urma a trei atentate la viața ei, iar Bud Flynn fusese angajat ca să îi asigure protecție. Punct. Lui Stone îi era de ajuns să știe că fata era bogată. O persoană cu experiența lui Pike putea costa o grămadă de bani, iar Stone urma să îi stoarcă pe oamenii aceia și de ultimul bănuț.

Flynn se întoarse spre biserică.

– Hai să intrăm. Vei putea să îl cunoști pe tatăl ei și îți voi explica tot ce s-a petrecut.

Biserica mirosea a salvie și a urină. Pe podeaua de beton zăceau aruncate cutii goale de bere și reviste, murdare de nisipul adus de vânt prin spărturile pereților și decolorate de timp. Pike presupunea că mirosul de urină provenea de la animale. Bărbatul care ieșise mai devreme în ușă se afla acolo împreună cu un altul. Primul era supraponderal, cu o față pătrătoasă și niște șuvițe unsuroase de păr pe care și le tot dădea deoparte din ochi. Prietenul său era mai subțire și mai în vârstă, probabil trecut puțin de cincizeci de ani, cu o privire inteligentă de om de afaceri, încruntat și cu gura strânsă într-o permanentă dezaprobare. Lângă ușă era o servietă din piele de Cordoba.

Bud dădu din cap spre bărbatul cu păr unsuros.

– Joe, dânsul este Conner Barkley. Domnule Barkley, Joe Pike.

Barkley schiță un zâmbet, nu prea în largul său.

– Bună ziua.

Purta o cămașă de mătase cu mâneci scurte care îi dădea la iveală burta umflată peste curea. Tipul încruntat nu avea cravată și era îmbrăcat într-un sacou sport scump, de culoare gri-antracit. Pike purta un tricou gri fără mâneci, blugi și adidași.

Tipul încruntat scoase din buzunarul hainei niște hârtii împăturite și un stilou.

– Domnule Pike, numele meu este Gordon Kline. Sunt avocatul domnului Barkley. Acesta este un contract de confidențialitate, în care se specifică faptul că nu puteți relata, repeta sau dezvălui în nici o formă nimic din ceea ce vă va spune domnul Barkley astăzi sau cât timp veți fi în slujba dumnealui. Trebuie să semnați acest contract.

Kline îi întinse hârtiile și stiloul, dar Pike nu făcu nici un gest ca să le ia.

Îl văzu pe Conner Barkley uitându-se fix la săgețile roșii groase tatuate pe umerii lui. Se obișnuise ca oamenii să se holbeze la ele. Tatuașele fuseseră făcute înainte de prima lui bătălie. Erau cu vârful înainte.

Barkley își desprinsese privirea de pe tatuaje, cu o expresie îngrijorată.

– Țsta e omul pe care vrei să îl angajezi?

– Este cel mai bun din branșă, domnule Barkley. Va avea grijă ca Larkin să rămână în viață.

Kline îi întinse din nou hârtiile.

– Vă rog să semnați aici.

– Nu, spuse Pike.

Sprâncenele lui Barkley se încrețiră asemenea unor râme nervoase.

– Cred că ajunge, Gordon. Cred că putem trece peste asta. Nu-i așa, Bud?

Kline se încruntă și mai tare, dar renunță la hârtii, iar Bud continuă.

– OK, uite despre ce este vorba. Fiica domnului Barkley este martor federal.

A acceptat să depună mărturie peste două săptămâni într-un proces federal. În ultimele zece zile au avut loc trei atentate la viața ei, toate trei foarte aproape de reușită. Nu am altă variantă decât să procedez neconvențional.

Deșertul se umpluse de lumina roșie a apusului de soare. Se simțea temperatura scăzând.

– De ce nu este inclusă într-un program de protecție a martorilor?

– A fost, răspunse Barkley, dându-și din nou părul din ochi. Și era să fie omorâtă.

Gordon Kline își încrucișă brațele cu aerul că întregul guvern al Statelor Unite nu reprezenta decât o bătaie de joc pe seama contribuabililor.

– Incompetenți! zise el.

– Acum unsprezece zile, spuse Bud, Larkin a fost implicată într-un accident de circulație – la ora trei noaptea s-a tamponat cu un Mercedes. Erau trei persoane în mașină: o pereche, George și Elaine King – era mașina lor – și un pasager bărbat pe bancheta din spate. Numele George King îți spune ceva?

Pike clătină din cap, așa că Bud îi explică.

– Este un investitor imobiliar, suspect de curat, fără datorii, fără ipoteci, fără proiecte controversate. George sângera, așa că Larkin s-a dus să îl ajute. Celălalt bărbat era și el rănit, dar a șters-o. Pe urmă George și-a revenit și el destul cât să dispară cu mașina, dar Larkin i-a ținut minte numărul. A doua zi, familia King a relatat poliției altă versiune – au susținut că erau singuri. Două zile mai târziu, niște agenți de la Departamentul de Justiție au contactat-o pe Larkin împreună cu un desenator. După vreo sută de schițe, Larkin l-a identificat pe bărbatul dispărut drept Alexander Liman Meesh, un asasin condamnat despre care agenții federali credeau că trăiește la Bogotá, în Columbia. Am un dosar al lui de la cei de la FBI, pot să ți-l dau să îl vezi.

– Cum a ajuns un accident de circulație anchetă federală?

Kline nu mai părea supărat că Pike nu îi semnase hârtiile.

Pike l-ar fi descris drept concentrat, preocupat și sută la sută om de afaceri.

– Inițial, din cauza lui King. Cei de la Departamentul de Justiție ne-au spus că-l suspectau că spală bani prin compania sa imobiliară. Ei cred că Meesh a re-venit în Statele Unite cu bani de la cartelul drogurilor ca să îi investească prin intermediul lui.

Kline se întunecă la față, apoi se uită la tatăl fetei.

– Autoritățile au nevoie de Larkin ca să facă legătura între King și un criminal recunoscut. Consideră că, ajutați de mărturia ei, ar putea obține o anchetă și l-ar putea obliga să dea la cercetat registrele contabile. Tatăl fetei și cu mine am fost împotriva implicării ei în poveste. Uite ce-a ieșit!

– Așadar, cel care îi dorește moartea este King?

– King este un tip cu bani, care face bani, spuse Bud. Nu are nici un fel de cazier, nici un fel de legătură cu acte violente în trecut, nici un fel de conexiune cu domeniul în care activează Meesh. Cei de la Departamentul de Justiție cred că Meesh încearcă să protejeze banii băgați în proiectele lui King. Dacă ar începe o anchetă împotriva acestuia, atunci toate proiectele și toate investițiile sale ar fi blocate, așadar Meesh dorește să nu existe nici o anchetă. King s-ar putea să nici nu știe că Meesh vrea să se descotorosească de fată. S-ar putea să nu știe nici de unde anume provin banii.

– Dar i-a întrebat cineva pe vreunul din soții King?

– Au dispărut. Cei de la firmă spun că au plecat într-o vacanță programată dinainte, dar nimeni de la Departamentul de Justiție nu îi crede.

Conner Barkley își trecu din nou degetele prin păr.

– Este un coșmar. Toată povestea a devenit un coșmar, iar acum...

Bud îl întrerupse.

– Conner, vrei să mă lași un minut cu Joe? Ne întâlnim la mașină. Gordon, te rog...

După ce se îndepărtară, Pike zise:

– Nu sunt bodyguard.

– Ascultă, Joe, prima dată când au venit după ea, puștoaica era la părinți. Casa asta a familiei Barkley este o adevărată fortăreață – două hectare în Beverly Hills, la nord de Sunset, agenți de pază non-stop și un personal numeros. Sunt oameni bogați.

Bud deschise servieta de piele și scoase câteva fotografii neprelucrate. În ele

se vedeau trei siluete neclare trecând noaptea pe lângă o piscină, apoi traversând o curte, pe urmă în fața unor uși de sticlă.

– Au fost făcute de camerele de supraveghere. În asta și în cealaltă fețele se disting, dar nu am reușit încă să îi identificăm. Au pus mâna pe o menajeră și au încercat să afle cum să dea de Larkin. Au bătut-o rău, au strâns-o de gât, i-au rupt nasul și trei dinți.

– Cât de aproape au ajuns?

– Erau foarte aproape, dar a venit poliția. Pe urmă au băgat-o în programul de protecție a martorilor. Șerifii federali au mutat-o chiar în aceeași seară la o casă sigură de lângă San Francisco – asta se întâmpla acum șase zile. În seara următoare a avut loc un nou atentat. La casa cea sigură. Un șerif federal a fost ucis, altul rănit. Băieții ăștia nu știu de glumă.

Pike auzi trântindu-se o portieră de mașină și se apropie de fereastră. Larkin Conner ieșise din limuzină ca să-i întâmpine pe tatăl ei și pe Kline. Avea o față în formă de inimă și un nas îngust puțin înclinat spre stânga. Capul îi era încununat de niște șuvițe de păr roșu strălucitor ce păreau șerpi în mișcare. Era îmbrăcată într-un șort strâmt și un tricou verde și ținea sub braț un câine minuscul, într-o geantă roz de firmă. Era unul dintre acei câini liliputani cu ochii cât cepele care tremură când sunt speriați. Pike știa sigur că va lătra când nu trebuie și îi va provoca fetei moartea.

Se întoarce de la fereastră.

– Aceiași oameni?

– Nu avem de unde ști. Larkin și-a sunat părinții și până la răsăritul soarelui se întorsese deja în Beverly Hills. Se lămuriseră cum e cu protecția federală. Domnul Barkley m-a angajat pe mine și am mutat-o într-un hotel, dar ne-au atacat iarăși peste numai câteva ore.

– Așadar, au aflat unde se află în toate cele trei cazuri.

– Da.

– La FBI sunt scurgeri de informații.

Bud își încleștă fălcile sugerând că și el gândea la fel, dar nu voia să o spună.

– Am o casă în Malibu. Vreau să te duci cu ea acolo astă-seară – numai tu. Nu vreau să ajungă înapoi în oraș.

– Agenții federali ce părere au?

– Nu-mi bat capul cu ei. Pitman, care-i șeful, crede că greșesc, dar procedez așa cum dorește familia Barkley.

Pike se uită la Flynn.

- Ți-a spus Stone care-i înțelegerea?

Bud se uită la el, nedumerit.

- Ce înțelegere?

- Nu mai fac demult genul ăsta de treburi. Dar îi datorez lui un serviciu.

Unul singur. Cu asta mă revanșez.

- Dar angajarea ta costă o grămadă de bani.

- Nu-i iau eu. Nu-mi trebuie și nu de asta accept să o fac.

- Dacă n-ai tragere de inimă nu vreau să...

- Polițist Flynn... spuse Pike.

Bud se opri din vorbă.

- Hai să ne întâlnim cu fata.

Când Pike și Flynn ieșiră din biserică, Gordon Kline se întrerupse din conversația cu Barkley și îi privi.

- Suntem gata de plecare, spuse Bud Flynn, apoi se întoarse către fată. Larkin, el este Joe Pike. Vei merge cu el.

- Și dacă mă violează?

- Încetează, Larkin, spuse Kline. Procedăm cum e cel mai bine.

Larkin își scoase ochelarii de soare cu un gest teatral, măsurându-l pe Pike din cap până în picioare, apoi zise:

- Mi se pare destul de drăguț. Mi-l cumperi, tati?

Barkley se uită la Kline, ca și cum ar fi vrut să îi răspundă avocatul. S-ar fi zis că se temea de ea.

Fata se întoarse către Pike.

- Crezi că poți să ai grijă de mine?

Pike o studie. Era drăguță și se obișnuise să fie considerată astfel, iar hainele și părul indicau că îi plăcea să fie în centrul atenției, ceea ce putea reprezenta o problemă.

Larkin se încruntă.

- De ce nu spune nimic? E drogat?

- Da, răspunse Pike, hotărându-se.

Larkin râse.

- Da, ești drogat?

- Da, pot să am grijă de tine.

Rânjetul lui Larkin se topi și îl studie de data asta cu o privire neîncrezătoare. Ca și cum dintr-odată totul ar fi devenit real.

- Vreau să-ți văd ochii, spuse ea. Scoate-ți ochelarii.

Pike făcu un gest din cap către Hummer, unde doi bărbați în costume făcu-
te pe Savile Row descărcau niște valize.

– Sunt lucrurile tale?

– Da.

– O geantă de voiaj și o poșetă, nimic în plus. Nu telefon. Nu electronice.
Nu iPod.

Larkin se îmbătoșă.

– Dar am nevoie de lucrurile astea. Tati, spune-i tu că am nevoie de lucru-
rile astea.

Ochii câtelului se bulbucară mai tare și mârâi.

– Scapă de câine, zise Pike.

Conner Barkley își trecu mâna prin păr, iar Gordon Kline se încruntă și mai
tare.

O oră mai târziu, după multe parlamentări, Pike și fata porniră la drum.

– Joe...?

Cole își dădu seama că Pike închisese. Era exact genul de telefon pe care îl
primeai de la Joe Pike. Răspundeai, el mormăia ceva și asta era tot. Comunica-
rea politicoasă nu fusese niciodată unul dintre punctele lui forte.

Cole se reapucă să-și lustruiască mașina cu ceară – un Sting Ray galben de-
capotabil, model 1966. Purta șort de gimnastică și un tricou gri care se înnegri-
se de sudoare și tare i-ar mai fi plăcut să îl dea jos, dar îl purta ca să își acopere
cicatricile. Locuia într-o casuță de bârne cocotată pe marginea unui canion din
Hollywood Hills. Era o zonă împădurită, liniștită, iar vecinii deseori își plimbau
câinii prin dreptul casei lui. Cole se gândea că ei nu și-ar fi dorit să vadă urme-
le vineții de răni cusute care îl făceau să arate ca un accident de laborator.

Detesta să-și ceruiască mașina, dar se gândise că puțină ceară s-ar putea do-
vedi o terapie bună. În urmă cu treisprezece săptămâni, un bărbat pe nume Da-
vid Reinnike descărcase în spatele lui Cole toată magazia unei puști. Gloanțele
îi sfărâmaseră cinci coaste, îi zdrobiseră humerusul stâng, trecuseră apoi prin
plămânul stâng și acum se mișca aidoma unui robot căruia i-au ruginit încheie-
turile. Dar de două ori pe zi, în fiecare zi, făcea exerciții în ciuda durerilor, ca
să-și recapete forma.

Încă mai lucra la mașină când un Lexus verde-închis se opri în fața aleii sale.
Privi cum din el coboară Pike împreună cu o tânără cu părul retezat aiurea și cu
ochelari mari de soare. Femeia părea prudentă, iar Pike purta o cămașă cu mâneci
lungi, nici măcar suflecate. Pike nu purta niciodată cămăși cu mâneci lungi.

Cole le veni în întâmpinare șchiopătând.

– Joseph. Ar fi trebuit să îmi spui că vii cu musafiri. M-aș fi aranjat și eu puțin. Îi zâmbi fetei, desfăcând brațele ca pentru a-i arăta șortul, picioarele desculțe și tricoul murdar de ceară. Domnul Simpatc, făcând glume pe seama nădușelii sale.

– Eu sunt Elvis.

Fata îl gratulă cu un zâmbet isteț și vioi, apoi arată cu degetul spre Pike.

– Slavă domnului, ești vesel. Să călătorești cu ăsta e ca și cum ți-ar ține companie un cadavru.

– Numai până ajungi să-l cunoști. Pe urmă nu-i mai tace gura.

Cole remarcă felul în care Pike o atinse pe spate, nefamiliar, ca să o conducă în garaj.

– Haidem înăuntru, zise acesta.

Cole îi conduse în livingul unde ușile mari dinspre terasă se deschideau spre priveriștea minunată a canionului. Fata o admiră.

– Nu-i rău deloc, spuse ea.

– Mulțumesc. Așa zic și eu.

Mirosul banilor se ridica în jurul ei ca aburul dimineții – blugi Rock & Republic de cinci sute de dolari, bluză Kitson, ochelari Oliver Peoples. Cole se pricepea să citească oamenii și învățase – cu vremea – că aproape întotdeauna avea dreptate.

Dar nu mirosea doar a bani, ci și a probleme. I se părea cunoscută, dar nu știa de unde să o ia.

– Ea e Larkin Barkley, zise Pike. Este martor într-o anchetă federală. Au băgat-o în program, dar n-a ținut. Ne-ar trebui ceva de mâncare, eventual să facem un duș, și între timp îți spun despre ce este vorba.

Cole își dădu seama că Pike nu voia să vorbească de față cu fata, așa că surâse și o întrebă:

– Nu vrei să faci un duș, până pregătesc eu ceva de mâncare?

Larkin îl privi din nou, iar Cole mai descifra ceva. Îi zâmbise la fel de șmechereste ca afară, numai că acum îi transmitea că nimic din ceea ce ar fi putut el să îi spună nu putea să o surprindă, să o afecteze sau să o impresioneze. Părea o provocare, se gândi el.

– Ce-ar fi să mănânc mai întâi? zise ea. Pikester nu-mi dă să mănânc. Nu vrea decât sex.

– La fel se purta și cu mine, zise Cole, dar până la urmă l-am dat pe brazdă. Larkin clipi scurt, pe urmă izbucni în râs.

- Unu la zero pentru mine, spuse Cole. Fă un duș sau așteaptă pe terasă. Vrem să stăm de vorbă fără să ne auzi.

Fata alese dușul.

Pike îi aduse geanta și îi arătă baia pentru musafiri, în timp ce Cole se apucă de treabă în bucătărie. Tăie pe lungime fasole verde, dovlecei și vinete, stropi totul cu ulei de măsline și sare și puse o tigaie la încins. Pike veni și el în bucătărie, dar nici unul nu scoase o vorbă până nu se auzi apa curgând în baie. Atunci Pike dădu la iveală un permis de conducere și două cărți de credit. Permisul avea fotografia fetei cu un spectaculos păr roșu. Pe carduri era tipărit același nume. Cel American Express era negru. Bani!

- Ieri am întâlnit-o pentru prima dată, spuse Pike, dar nu știu nimic despre ea. Am nevoie de ajutorul tău. Alătură cardurilor ceva ce seamănă cu un dosar din arhiva informativă a FBI.

- Țsta e omul care încearcă s-o omoare. Se numește Alex Meesh, originar din Colorado, rezident în Columbia.

Cole se uită la coperta dosarului. Alexander Meesh. Căutat pentru crimă.

- America de Sud?

- Da. A fugit ca să nu fie arestat pentru crimă. Cei de la FBI i-au dat acest dosar lui Bud, dar n-am găsit mare lucru care să ne fie de folos. Poate că reușești tu să vezi altceva.

Cole ascultă relatarea situației lui Larkin, făcută de Pike în propozițiile scurte și seci ale unui polițist care face un raport. Îi povesti cum ajunsese fata să fie implicată într-o investigație a Departamentului de Justiție cu privire la un anume George King și cum acordul ei de a depune mărturie provocase atentatele la viața ei. Nu făcu nici un fel de comentariu până când Pike nu ajunsese să descrie schimburile de focuri din Malibu și Eagle Rock.

- Stai puțin. Ai împușcat pe cineva?

- Am împușcat cinci oameni. Doi, astă-noapte, trei dimineață.

Pike spunea asta la el în bucătărie, fără să se înfioare, așa cum altcineva ar fi spus că are nevoie de benzină.

- Joe. Isuse, *Joel*! Te urmărește poliția?

- Nu știu. Dacă nu mă urmăresc încă, o vor face curând. Am pierdut un pistol la Eagle Rock.

- A fost autoapărare, nu-i așa? Întrebă Cole scrutându-și cu privirea prietenul. Ți-ai apărât viața, ai apărât viața unui martor federal. Agenții federali te susțin, nu-i așa?

- Nu știu. Dar în orice caz, avem o problemă mai mare decât poliția. Urmă-

ritorii ne-au aflat locația în ambele cazuri, deși erau case de siguranță. Înțelegi despre ce este vorba?

Acum Cole înțelegea de ce Pike nu voise să vorbească de față cu fata.

– Cineva din tabăra ei trădează.

– Le-am luat-o. I-am tăiat pe Bud și pe federali de la informații. Mă gândesc că dacă nu știe nimeni unde se află, voi putea să-i asigur protecția.

– Și ce ai de gând să faci?

– Să-l găesc pe Meesh.

– S-ar putea să se fi întors în Columbia.

– A încercat să o omoare pe fata asta de cinci ori. Nu se poate să vrei atât de tare ca o persoană să fie ucisă, iar tu să te duci acasă și să aștepti să se rezolve treaba – trebuie să rămâi până te asiguri că s-a rezolvat.

Pike se duse la carnetul și pixul pe care Cole le ținea lângă telefon și mângâi ceva.

– Mi-am luat un telefon nou. Uite numărul.

– Ai vreo idee cine toarnă?

– Bud încearcă să afle, dar pot să am încredere în cineva? Poate că e vreunul dintre oamenii lui. Sau un agent federal.

Cole puse deoparte hârtia cu numărul. Se întoarse la tigaie și puse legumele înăuntru. Îi plăcea mirosul care se simțea când atingeau uleiul încins.

El și Pike trecuseră împreună prin multe. Erau prieteni vechi. Când se trezise din comă, Joe Pike îl ținea de mână. Lăsă furculița jos și se întoarse.

– Să văd ce pot afla despre Meesh, spuse Cole. Începem prin a sta de vorbă cu Larkin, când iese de la duș. S-ar putea să știe mai multe decât crede.

Pike se dezlipi de perete.

– Nu putem rămâne aici, Elvis. Dacă oamenii aceia știu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău. Îmi pare rău.

Cole înțelegea.

– Atunci stai tu de vorbă cu ea. Dar să știi un lucru. Când îl caut pe Meesh, am de gând să îl verific și pe prietenul tău Bud Flynn.

Gura lui Pike se strâmbă și Cole se întrebă dacă Larkin remarcase că acesta nu râdea și nu zâmbea niciodată. Ca și cum partea aceea care s-ar fi putut simți destul de liberă ca să râdă ar fi murit în el, sau ar fi fost îngropată atât de adânc, încât nu mai reușea să răzbată la suprafață.

– Cum vrei, spuse Pike.

Când sună mobilul, Cole deja pregătea sandviciurile, iar Pike se duse să vorbească de pe terasă.

Câteva minute mai târziu, fata apăru dinspre hol.

– Miroase incredibil, spuse ea.

– Vrei un pahar de lapte sau de apă?

– Te rog. Lapte.

Avea ochii roșii, iar Cole se întrebă dacă plânse. Ea îi surprinse privirea și îi aruncă din nou zâmbetul de obrăznicătură. Un zâmbet isteț și ispititor – ai fi zis că nu putea să aparțină cuiva care tocmai plânse, dar uite că putea. Cole se gândi că puștoaica avea multă experiență în a ascunde ceea ce simțea.

Desfăcu sandviciul și scoase un mic chiot.

– Perfect! N-am vrut să-ți spun, ca să nu-ți dau bătăi de cap, dar sunt vegetariană. De unde ai știut?

– N-am știut. Așa gătesc pentru Joe. Și el e vegetarian.

– *El?*

Trase cu ochiul la Pike și Cole putea să jure că zâmbetul îi dispăruse.

– Carnea roșie îl face violent.

Fata râse și Cole își dădu seama că o plăcea. Luă o înghițitură uriașă din sandvici, pe urmă încă una. Mesteca uitându-se la Pike, pe terasă.

– Nu prea vorbește.

– Comunică prin telepatie. Și poate trece prin ziduri.

Ea zâmbi din nou și mai luă o înghițitură, de data asta nu la fel de mare. Nu mai zâmbea și privirea îi părea meditativă.

– A împușcat un tip chiar în fața mea. Am văzut sângele.

– Un tip care voia să te omoare.

– S-a auzit atât de tare! Nu ca în filme. Aproape că simți și tu lovitura.

– Știu.

– Mă găsesc mereu.

Cole nu răspunse; apoi Pike se întoarse de pe verandă.

– Avem un loc de stat, spuse el. Haide.

Ea se uită la sandvici.

– Dar n-ai mâncat. Și eu n-am terminat.

– Mâncăm în mașină.

Cole îi conduse, își luă rămas-bun și îi urmări îndepărtându-se. Nu îl întrebase pe Pike unde se duc, iar acesta nu-i spusese. Dar știa că îi va telefona, după ce vor fi în siguranță.

Se întâlniseră cu ani în urmă, când Pike încă mai patrula cu o mașină de poliție, iar Cole făcea ucenicie la bătrânul George Feider, adunând cele trei mii de ore de care avea nevoie ca să obțină o autorizație de detectiv particular. Câțiva

ani după aceea, când Cole avea orele de practică și Pike rămăsese fără slujbă, George ieșise la pensie, iar Cole și Pike își puseseră economiile laolaltă și îi cumpăraseră afacerea, convenind să pună doar numele lui Cole pe ușă. Pike nu intenționa să-și ia autorizație de detectiv. Avea deja alte treburi și nu intenționa să îl ajute pe Cole decât din când în când, spunând că, dacă nu-i păzea el fundul probabil că acesta n-ar fi avut zile multe. Habar n-avea dacă Pike glumea sau nu, dar asta făcea parte din farmecul lui.

Dacă oamenii aceia știu cine sunt, s-ar putea să încerce să dea de mine prin intermediul tău.

Să vină numai, își zise Cole. Să știi că și eu îți păzesc fundul, frate.

Pe urmă se apucă de treabă.

Scăldat în soarele purpuriu, Pike se îndrepta spre est pe Sunset Boulevard, invizibil într-o mașină anonimă. După ce trecu pe lângă Echo Lake, coti spre nord, către colinele domoale din Echo Park. Străzile rezidențiale din nord erau șerpuite și înguste și se închideau în fundături. Când ajunseră la adresă, pe alei deja se aprindeau felinare de dinainte de război.

– Am ajuns, zise el.

Era o casă cenușie îngustă, retrasă de la stradă, cu acoperiș abrupt și cu o verandă acoperită în față și garaj pentru o mașină în spate. Agentă imobiliară prietenă cu Pike le lăsase cheia ascunsă sub un ghiveci de flori de lângă intrare. Larkin examinează casa cu prudență.

– Cine stă aici?

– Este de închiriat. Proprietarii locuiesc în Las Vegas, iar acum sunt între două contracte de închiriere. Când cobori din mașină, du-te direct spre intrare.

Dinspre Chavez Ravine adia briza, răcorind aerul. Mai multe familii ieșiseră pe verande, unele ascultau radioul, altele pur și simplu stăteau de vorbă. Cei mai mulți dintre vecini păreau să provină din țările Europei de Est. Peste drum, cinci tineri care păreau armeni se adunaseră în jurul unui BMW de ultimă generație și se distrau de minune.

Pike îi luă bagajul. Găsi cheia, deschise și intrară într-o cameră de zi micuță. O ușă ducea în dreapta spre baie și spre dormitoare. Căsuța curată și ordonată, dar mobilierul era uzat.

– Știi, mă gândeam, spuse Larkin. Nimeni nu știe unde suntem acum, așa-i? Avem cărțile mele de credit. Ne putem duce oriunde.

Pike lăsă bagajele jos.

– Alege-ți ce dormitor vrei.

El trecu prin amândouă dormitoare, apoi prin baie și prin bucătărie, verificând ferestrele și trăgând jaluzelele. Larkin nu alege nici un dormitor. Se ținu după el peste tot.

– Ascultă-mă numai. Putem lua avionul familiei mele. Tatei nici n-o să-i pese. Avem un apartament fabulos la Sidney. Ai fost vreodată în Australia?

– O să fii recunoscută. Undeva, pe vreun aeroport, cineva ar spune „uite-o pe Larkin Barkley în avionul ei“.

Pike deschise frigiderul. Îi așteptau două pungi cu alimente, un bax de sticle de apă și șase beri Corona.

– Uite ce ne-a lăsat prietena mea. Servește-te.

– Bine, uite – avem o casă la Paris, pe rue George V, la o stradă distanță de Champs-Élysées. Plătesc eu biletul și mergem cu o linie comercială, nu-i nici o problemă.

– Cardurile lasă urme. Iar avioanele au liste de zbor.

Pike se duse din nou în camera de zi, cu Larkin după el.

– Scot bani de la bancomat. Chiar nu-i o problemă.

Unicul aparat de aer condiționat, lăsat deschis de prietena lui Pike, zumzăia în camera de zi. Aerul suflat de ventilatoare șuiera cu o vibrație metalică, precum o furtună în depărtare. Pike îl închise. Liniștea se umplu de lătratul câinilor și de râsetele bărbaților de peste drum.

Larkin părea îngrozită.

– De ce ai oprit aerul?

– Pentru că nu aud.

– Dar e cald. O să se facă aici ca într-un cuptor.

Își încrucișase brațele la piept și degetele îi intrau în carne. Pike știa că nu despre Paris sau Sidney era vorba. Era vorba despre frică. Îi puse mâna pe braț.

– Știi că nu ești obișnuită cu un asemenea loc, dar avem ce ne trebuie. În momentul ăsta, reprezintă un loc sigur.

– Iartă-mă. N-am vrut să mă port ca o scorpie.

– Mă duc să-mi iau lucrurile din mașină. Te simți în stare să rămâi singură câteva minute?

Larkin schiță un zâmbet obosit.

– Sigur. Du-te. Sunt în regulă.

Pike stinse lumina ca să nu fie văzut în cadrul ușii, pe urmă ieși.

Urcă în Lexus, apoi cu noul telefon verifică mesajele lăsate pe vechiul număr. Erau cinci. Bud lăsase trei la rând, care spuneau în linii mari cam același lucru.

Sună-mă, fir-ar să fie! Nu poți pur și simplu să te faci nevăzut cu fata! Este martor federal, pentru numele lui Dumnezeu! Or să pună FBI-ul pe urmele tale!

Lăsase un al patrulea mesaj cam la o oră după primele trei. De această dată era mai calm, remarcă Pike.

Uite ce am aflat până acum – cadavrele din Malibu nu au fost identificate. Nu știu nimic despre cele de la Eagle Rock, voi afla mâine. Poliția din Los Angeles și șerifi FBI nu au făcut legătura între tine și schimburile de focuri. Am vorbit cu Don Pitman – agentul de la Departamentul de Justiție. Va face tot ce poate să te scoată basma curată în fața poliției locale, dar trebuie neapărat să stea de vorbă cu tine. Trebuie să mă suni, băiete. Nu știu ce să-i spun tatălui fetei. El vrea să anunțe poliția. Joe, dacă încă mai trăiești, sună-mă.

O voce seacă de bărbat înregistrase ultimul mesaj.

La telefon agentul special Don Pitman de la Departamentul de Justiție. 202-555-6241. Am numărul dumitale de la Bud Flynn. Sună-mă, domnule Pike.

Pike lăsă telefonul și rămase să asculte zgomotele cartierului. Se întrebă ce-o fi vrut să zică Bud când spunea că nu reușiseră să identifice cadavrele din Malibu. El crezuse că vor fi identificați de îndată ce ajung la medicul legist, care apoi va stabili legătura dintre ei și Meesh. Se întunecase complet de-acum, iar lui Pike îi plăcea întunericul. Întunericul, ploaia, zăpada, furtuna – tot ceea ce te putea ascunde era bun. Dădu ocol casei ca să verifice ferestrele, apoi se strecură pe verandă și intra.

Larkin nu mai era în camera de zi, iar bagajele ei dispăruseră, dar o auzi în bucătărie. Pike își scoase cămașa cu mânecă lungă și se așeză într-un balansoar, așteptând. Auzi scârțâitul ușii frigiderului și foșnetul foliei baxului cu apă. Fata ieși din bucătărie și nu îl observă decât la jumătatea drumului înapoi spre living. Tresări atât de tare, încât un jet de apă țâșni din sticlă.

– M-ai speriat de moarte!

– Îmi pare rău.

Gâfâia cum gâfâie oricine când se sperie, dar încerca să râdă.

– Isuse, data viitoare spune ceva. Nici nu am auzit când te-ai întors.

– Poate că ar trebui să pui ceva pe tine.

Își scosese toate hainele cu excepția unui sutien transparent și a unui slip

tanga verde. Avea un inel de aur în buric. Ea se îndreptă și îl sfidă, întinzându-și coastele.

– Mi-e cald. Ți-am spus că va fi cald, dacă oprești aerul.

Ea se duse la canapea, se așează și își puse picioarele goale pe măsuta de cafea, privindu-l fix.

– Ești sigur că nu vrei să mergi la Paris? E mai răcoare la Paris.

Îl privea drept în ochi cu un zâmbet obraznic, ca și cum ar fi fost singura de pe lume care descoperise că pe lumea asta totul avea legătură cu sexul.

– Cine este Don Pitman? o întrebă el.

Zâmbetul obraznic se evaporă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

– Trebuie să știu cine sunt oamenii cu care avem de-a face. M-a căutat la telefon.

Ea își dădu jos picioarele de pe măsută.

– E unul dintre tipii de la Departamentul de Justiție. Au fost doi, Pitman și încă unul – Blanchette. Kevin Blanchette lucrează la procuratură.

Se aplecă să pună sticla cu apă pe măsută și sânii i se iviră plini și rotunzi de sub sutien, în lumina difuză.

– Am un tatuaj pe fund. L-ai văzut de dimineață? Am vrut să-l vezi.

Pike se uită fix la ea.

– Este un delfin. Mie mi se par frumoși delfinii. Îi vezi luându-se la întrecere prin apă. Par atât de fericiți înotând în viteză! Aș vrea și eu să fiu așa.

Înconjură măsuta și se îndreptă spre Pike, oprindu-se în fața lui. Pike clătină din cap.

– Nu.

Ea îngenunche și îi puse palma pe umăr, acoperindu-i tatuajul.

– De ce ți-ai făcut săgeți? Spune-mi de ce. Vreau să te cunosc mai bine.

Pike se mișcă doar atât cât să se desprindă de sub mâna ei. O apucă de brațe și o împinse încetîșor în spate.

– Te rog să nu mai faci asta.

Ea rămase o vreme cu privirea ațintită asupra unui punct aflat între ei, apoi se întoarse pe canapea. Pike îi studie chipul. Ochii îi străluceau în lumina slabă care intra pe fereastră.

– Totul va fi bine, spuse el. Ești în siguranță.

– Nu te cunosc. Nu îi cunosc pe oamenii guvernului, nici pe Meesh, nici pe soții King. Nu știu nimic despre spălatul banilor. Nu am vrut decât să fiu de folos. Nu știu ce s-a întâmplat cu viața mea.

Strălucirea din ochi i se răspândi pe obraji.

– Mi-e frică de mor.

Pike știa că greșește încă de când porni spre canapea. O luă de după umeri, încercând să o liniștească așa cum liniștea oamenii pe vremea când era polițist – o mamă al cărei fiu fusese împușcat, un copil șocat de un accident de circulație. Dar când o atinse, ea se lipi de el, îi puse palmele pe piept, apoi începu să le coboare.

– Nu, șopti Pike.

Larkin fugi în dormitorul din față, lipăind cu tălpile desculțe. Ușa se închise în urma ei.

Pike rămase așezat pe canapea, în casa întunecată și tăcută. Era treaz de treizeci și cinci de ore, dar știa că, dacă ar fi reușit să adoarmă, somnul nu ar fi durat mai mult de un ceas sau două. Își scoase tricoul, apoi pluti neauzit prin casă, trecând dintr-o încăpere în alta, ascultând noaptea de dincolo de ferestre. Când ajunsese la ușa lui Larkin, o auzi plângând.

Pike atinse încet ușa.

– Larkin.

Plânsul se opri și își dădu seama că fata îl asculta.

– Săgețile. Semnificația lor este că poți controla ceea ce ești doar mișcându-te înainte; niciodată înapoi. Numai înainte. Așa vom face.

Așteptă, dar fata nu făcu nici un zgomot. Pike se simți stânjenit și își dori să nu fi încercat să îi explice.

Se întoarse și se duse să stingă toate luminile din casă. Reveni în living. Rămase în întuneric, ascultând, apoi se prelinse pe podea și începu să facă flotări. O flotare după alta, singur cu sine însuși, așteptând noaptea să treacă.

3

Ferestrele începură să se lumineze a doua zi dimineață pe la cinci și jumătate, umplând casa din Echo Park cu strălucirea melancolică și difuză a unui iaz cu apă proaspătă. Pike deja se spălase și se îmbrăcase. Stătea în picioare în camera de zi. Din poziția aceea putea vedea casa pe toată lungimea ei, de la ușa de intrare până la cea din spate, bucătăria și cele trei intrări din holșorul de trecere care se deschideau spre cele două dormitoare și spre baie. Stătea nemișcat în punctul acela de aproape o oră.

De-a lungul nopții, Pike ațipise din când în când câteva minute pe canapea, dar nu adormise niciodată profund. Cam din oră în oră se mișca prin casă, verifica ferestrele și asculta. Casele erau niște ființe vii. Când totul era în regulă, scoteau un zgomot regulat, normal. Pike asculta ca să descopere această normalitate.

La cinci și patruzeci fata se clătină către baie, fără să îl vadă. Lumina din baie se aprinse și ușa se închise.

Pike nu se clinti.

Se auzi apa trăgându-se și ușa se deschise. Ea ieși târșându-și picioarele din baie, și abia atunci îl observă. Era amețită de somn.

– De ce porți ochelari de soare pe întuneric? îl întrebă ea.

Pike nu spuse nimic.

– Ce faci?

– Stau.

– Ciudat mai ești.

Se împletici înapoi către camera ei. Casa se cufundă din nou în liniște.

La șase și două minute vibră noul lui telefon. Pike văzu că era Ronnie.

– Da.

– Alarma de la apartamentul tău a fost întreruptă acum douăsprezece minute.

Pike anunțase compania de pază și protecție să sune la numărul lui Ronnie dacă pornea alarma. Le mai ceruse și să nu anunțe poliția.

– Ce le-ai spus? întrebă Pike.

– Că totul este în ordine și să reseteze sistemul, așa cum ai spus tu. Vrei să mă duc până acolo?

– Nu. Mă ocup eu.

Pike închise telefonul. Își închipuise că va fi doar o chestiune de timp până să ajungă acolo, iar acum se întâmplase. Obținuseră numele lui, îi aflaseră adresa și acum încercau să dea de el. Era o informație prețioasă: cineva care îi cunoștea numele îl furnizase urmăritorilor, iar singurii care îi cunoșteau numele erau oamenii din tabăra fetei, Jon Stone și Bud Flynn. Cineva o trăda. Pike avusesse dreptate să îi excludă.

Probabil că aveau să se întoarcă la el acasă mai târziu. Felul în care urmau să acționeze avea să îi spună multe despre dimensiunile operațiunii și despre priceperea urmăritorului. Era important să îți cunoști adversarul.

Dar deocamdată fata dormea. Noaptea trecuse. Încă mai era în viață. Își făcuse treaba până aici, dar mai erau încă multe de făcut.

Încă una din lungul șir de conversații telefonice tipice pentru Pike. Cole era afară pe terasă, transpira exersând niște asane. Ora șase dimineața, cine altcineva ar fi putut fi?

– Alo?

– Ai grijă, spuse Pike. Tocmai au intrat la mine în apartament.

Clic.

Nu tu ce mai faci? Nu tu bună dimineața?

Tipic.

Cole făcu un duș, scoase din seif bătrânul revolver calibrul 38 și își făcu o cafea. Luă pistolul, cafeaua și materialele despre George King și Alexander Meesh și ieși din nou pe terasă.

Era o dimineață minunată, care promitea o zi crâncen de toridă.

Cole scrută cu ochii mijiți aburul lăptos care umplea canionul și remarcă un uliu cu coadă roșie rotindu-se pe deasupra, în căutare de șoareci-de-câmp sau serpi.

În ziua în care se întorsese de la spital, ieșise pe terasă în zori și se străduise să execute cele douăsprezece saluturi ale soarelui din Hatha Yoga (așa cum făcea de atunci în fiecare dimineață), apoi se așezase lângă balustradă ca să urmă-

rească uliul. Acesta se întorcea în fiecare zi, dar Cole nu-l văzuse niciodată să fi prins ceva. Îi admira tăria de caracter.

Reciti ceea ce găsisese pe internet despre George King. Era un dezvoltator imobiliar din Orange County care își începuse cariera construind o casă cu bani împrumutați de la părinții soției lui. Era un model clasic de afacere de succes pornită de la zero: King vânduse prima casă cu profit, apoi mai construise trei, pe urmă casele conduseseră la niște minimall-uri, ceea ce crease un concern de afaceri imobiliare care construia acum centre comerciale mari, ansambluri rezidențiale și clădiri de birouri scumpe peste tot în California, Arizona și Nevada. Nici unul dintre articole nu sugera activități ilegale sau practici dubioase de afaceri.

Despre Meesh, Cole nu găsisese nimic pe internet. Ultima însemnare în dosarul din arhiva FBI pe care i-l dăduse Pike fusese făcută cu șase ani în urmă și menționa că se credea că locuiește în Bogotă, Columbia.

Lectura dosarului FBI semănase cu lectura unui articol de revistă ieftină despre cariera de douăzeci de ani a unui criminal. Meesh fusese condamnat de două ori pentru crimă, de șapte ori pentru tentativă de asasinat, de șaisprezece ori pentru șantaj, numai în Colorado. Îi omorâse pe un șofer de camion și pe soția lui în Colorado Springs, Colorado. Fusese convins că șoferul îl înșelase și descărcase un tir de televizoare cu ecran plat în ograda altui tâlhar. Turnase ulei încins peste nevasta șoferului într-o repriză de tortură care durase douăzeci și patru de ore. Pe urmă se ocupase de șofer. În mod evident, voia ca toate bandele din regiune să înțeleagă că el era stăpânul șoselelor.

Nimic nu explica felul în care un criminal din Denver putuse să ajungă reprezentant financiar al unui grup sud-american de baroni ai drogurilor, dar lui Cole nu-i păsa. Pe el îl interesa să îl găsească pe Meesh, iar Meesh era în Los Angeles. Toate dosarele criminalilor conțin liste de persoane cu care se știe că subiectul poate fi asociat, inclusiv prieteni, membri ai familiei și parteneri de bandă. Cole sperase să găsească vreun asociat din Los Angeles, dar toate numele erau din Denver. Acum avea să încerce să afle dacă vreunul din aceștia avea relații în Los Angeles.

Din cer căzu o dără cenușie. Cole se uită după ea, zâmbind. Ar fi vrut să vadă ce prinsese uliul, dar chiar atunci sună soneria. Șchiopătă până la intrare cu pistolul în mână și se uită prin vizor. De dincolo de ușă se uitau la el doi bărbați, distorsionați de lentilă. Cel din față era bronzat ca un jucător de golf și avea păr castaniu tuns scurt. Bărbatul din spatele lui era mai înalt, negru și purta o haină albastră de in și ochelari de soare.

Cole își înfipse pistolul în cureaua pantalonilor, la spate, își trase tricoul peste el și deschise ușa.

– Elvis Cole? întrebă bărbatul din față.

– S-a mutat în Austria. Vreți să-i transmit un mesaj?

Bărbatul scoase un portofel negru de piele și arătă o insignă federală.

– Agent special Donald Pitman. Departamentul de Justiție. Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Nu așteptară ca Elvis Cole să îi invite să intre.

Dincolo de pereții casei de pe Echo Park, cartierul se trezea odată cu soarele care se ridica încet. Vrăbiile și cintezoii ciripeau. Mașinile porneau, dădeau cu spatele ca să iasă de pe alei sau virau spre strada principală. Jaluzelele fragile care acopereau ferestrele deveniră tot mai strălucitoare, până când întreaga casă se umplu de o lumină aurie.

Pike puse cafea măcinată într-un ibric, îl umplu cu apă apoi îl puse pe foc. Pregătea cafeaua în felul acesta de ani de zile. O lăsa să dea în clocot, apoi o strecura printr-un prosop de hârtie, sau nici măcar nu-și mai bătea capul cu hârtia. Cafeaua ieșea bună oricum.

Tocmai își turnase puțină cafea într-o cană când telefonul vibră.

– Poți vorbi? îl auzi întrebând pe Cole.

Pike vedea de la masă ușa de la dormitorul fetei. Era închisă.

– Da.

– Au venit aici de dimineață doi agenți de la Departamentul de Justiție, Donald Pitman și Kevin Blanchette. Ți-au adus pistolul. Nu m-au întrebat dacă știu ce anume se petrece sau dacă te-am văzut. Pur și simplu mi-au dat pistolul și mi-au spus să te anunț că s-au ocupat de ceea ce trebuiau să se ocupe.

– Probabil că ar fi de preferat să nu mă mai suni de acasă.

– M-am dus în vecini.

– Bine.

– Pitman a zis că dacă dau de tine, să-ți spun că ar trebui să îi telefonezi. A mai spus că pistolul este un semn de bună-credință, dar dacă nu telefonezi, buna-credință s-ar putea opri.

– Înțeleg.

– Încă două lucruri. Nimic din dosar nu îl leagă pe Meesh de Los Angeles și nu ne dă nici un fir, așa că trupurile celor împușcați în schimburile de focuri rămân pista cea mai bună. Dacă îi identificăm, s-ar putea să găsim conexiunile cu Meesh.

– O să vorbesc cu Bud. Ai verificat-o pe fată?

Cole ezită și Pike sesiză o diferență în tonul lui.

– E în toate revistele. E bogată. Este faimoasă pentru că e bogată. Nu mi-am dat seama pentru că avea părul scurt. Dar este mereu prezentă în tabloide – se dezlănțuie prin cluburi, face nebunii, chestii dintr-astea. Ai văzut-o sigur.

– Nu citesc tabloide.

– Taică-său a moștenit un imperiu. Au lanțuri de hoteluri în Europa, vreo două companii aeriene, câmpuri petrolifere în Canada. Cred că fata valorează cinci sau șase miliarde.

– Aha.

– Stai cu ochii pe ea. Este genul clasic de copil rebel din L.A.

– Pare în regulă.

– Acum ești prevenit.

Pike se întreba de ce anume s-ar înființa doi agenți federali la ușa lui Cole cu pistolul, dar nu-i păsa prea tare. Voia să îl găsească pe Meesh.

– Poți să faci rost de adresa de acasă a lui Bud Flynn? întrebă.

– Nu sunt eu cel mai grozav detectiv din lume?

– Am ceva de făcut mai târziu. Nu pot să o iau pe fată cu mine și nu vreau să o las singură. Vrei să stai tu cu ea?

– Să am grijă de o puicuță trăsnet, tânără și bogată? Cred că m-aș descurca.

Pike încheie convorbirea, apoi formă numărul de mobil al lui Flynn. Acesta răspunse la al treilea apel, părând răgușit și somnoros. Era doar opt fără douăzeci. Bud lucrase probabil până târziu.

– Pari somnoros, spuse Pike. Te-am trezit?

În același timp, ușa de la dormitor se deschise și fata ieși. Era umflată de somn și purta tot numai sutienul transparent și chiloțelii tanga verzi. Clipi somnoroasă spre el și se duse în baie.

– Mă bagi în mormânt, Joe, spuse Bud. Isuse, unde sunteți?

– Suntem în siguranță. De ce-i toată lumea atât de supărată?

Ia te uită, Pike făcea glume!

– Pentru că v-ați făcut nevăzuți, de aia! Nu poți să dispari așa cu ea. FBI-ul... Pike îl întrerupse.

– Câți oameni știu că este cu mine? Cineva a intrat în apartamentul meu azi-dimineață, Bud, așa că cineva dintre cei care știu toarnă în continuare. Încrederea este marfă rară.

Larkin ieși din baie și veni în camera de zi. Pike ridică ușor cana lui de cafea în semn că exista cafea făcută și arată spre bucătărie. Fata nu părea conștientă de goliciunea ei. Se duse în bucătărie.

Bud avea vocea încă nesigură.

– Înțeleg ce vrei să spui, dar avem deja cinci morți cu care trebuie să ne descurcăm și...

Pike îl întrerupse din nou.

– Uite cum facem. Larkin și cu mine ne întâlnim cu tine. Nu-i pomeni asta tatălui ei sau băieților tăi. Vino singur și vedem ce facem mai departe. Îți convine?

– Unde?

– Stația de metrou de la Universal City, la prânz. Cu ce mașină vrei?

– Un BMW argintiu.

– Parchează în zona de nord. Așteaptă în mașină până te sun.

Închise telefonul. Larkin ieși din bucătărie fluturând ibricul.

– Ce-i asta?

– Cafea.

– E o porcărie. Are niște chestii în ea.

Pike își termină ceașca, apoi își trase pe el cămașa cu mâneci lungi.

– Strânge-ți lucrurile. Mergem să ne întâlnim cu Bud.

Ea lăsă jos ibricul, brusc speriată.

– Credeam că suntem în siguranță aici.

– Suntem. Dar dacă se întâmplă ceva, vom avea nevoie de niște lucruri. Îmbracă-te. Trebuie să ne grăbim.

– Dar ai zis la prânz. Universal City este la douăzeci de minute distanță.

– Hai să mergem. Trebuie să ne grăbim.

Ea dădu buzna înapoi în bucătărie și trânti ibricul în chiuvetă.

– Cafeaua ta e *de căcat!*

– Mergem la Starbucks.

Nu părea chiar așa sălbatică nici măcar când arunca în jur cu obiecte.

Pike nu o duse la Universal și nici nu așteaptă până la prânz. Aflase de la Cole adresa lui Bud înainte de a ieși pe ușă.

Bud Flynn locuia într-un cartier scump construit pe terenurile de la Hillcrest Country Club, în partea rezidențială a Los Angeles-ului. Casa lui era mică, cu etaj, cu o alee ușor în pantă și cu o peluză care se lupta cu arșița brutală a verii. Un șir de arbori jacaranda colorau aleea cu o ninsoare de flori mov.

Larkin își tot răsucea curioasă capul în timp ce treceau printre case, atentă și interesată.

– Ce facem acum?

– Tu ai să rămâi în mașină. Eu mă duc să stau de vorbă cu el.

Pike parcă de-a curmezișul aleii lui Bud, astfel încât Larkin să fie în continuare vizibilă clar în mașină, apoi coborî și se duse la intrare. Rămase într-o parte a ușii, în așa fel încât să nu poată fi văzut pe ferestre. Îl sună pe Bud pe telefonul mobil.

– Nu puteai să fii decât tu, Joe, spuse Bud. Mie-mi afișează apelant anonim.
– Uită-te pe geam.

Pike auzi mișcare în receptorul telefonului. Ușa din față se deschise și Bud ieși. Se uită la față, dar nu îl văzu pe Pike. Arăta obosit.

– Bud, spuse Pike.

Bud nu se arată surprins.

– Ce crezi că aveam de gând să fac, îl întrebă, să pun să fie încercuit Universal City? Să umplu cerul de avioane-iscoadă?

Pike îi făcu semn cu mâna lui Larkin să coboare geamul mașinii.

– Spune-i bună dimineața lui Bud, îi strigă el.

– Salut, Bud! strigă Larkin din mașină, fluturând din mână.

Pike se întoarse spre Bud, dar acesta rămăsese la fel de încruntat.

– Ce mama naibii crezi că faci? Ai habar în ce rahat sunt?

– Îți arăt că-i vie și sănătoasă. Poți să le spui tatălui ei și agentului special Pitman că este bine. Poți să le spui că nu vrea să se întoarcă la ei pentru că are chef să rămână în viață.

Încruntarea lui Bud se transformă în iritare.

– Ia stai o clipă, fir-ar a dracu' de treabă! Nu-i vorba numai despre față. Ai lăsat în urmă cinci morți în două zile. Tu ce crezi, că Pitman pur și simplu sună la LAPD și le spune polițiștilor, hei, totul e în regulă, civilul nostru i-a omorât pe ăștia ca să ne protejeze martorul, garantăm noi pentru el – iar ei te lasă în pace, uite-așa?

Lui Pike puțin îi păsa dacă lucrurile se descâlceau sau nu. Se întrebă dacă Bud știa că Pitman îi înapoiase pistolul, iar dacă nu, de ce Pitman nu-i spusese.

– Pitman spune că dacă nu te întorci va emite pe numele tău un mandat de arestare pentru răpire.

Colțul gurii lui Pike se ridică, iar Bud se înroși.

– Știu că-i de căcat, dar tu ai șters-o și nimeni nu știe ce se întâmplă. Federalii consideră că eu sunt problema și insistă cu chestia asta pe lângă taică-său. Care mai are doar atâtica până mă dă afară.

– Spune-mi și mie, Bud, crezi că acum fata este mai în siguranță cu mine sau cu tine?

– Le-am dat toate dosarele mele personale celor de la Departamentul de Justiție. Le-am dat absolut toate datele despre oamenii mei – până și listele cu apelurile telefonice, hotelurile în care au stat și ce cheltuieli au decontat, totul. Tatăl fetei le-a asigurat acces liber la întreg personalul lui, le-a pus la dispoziție telefoanele, echipamentele de comunicații – totul. Vom descoperi unde-i scurgerea de informații.

– Pe Pitman cine îl verifică?

Bud clipi, apoi scutură din cap. Ochii lui erau pietre dure ascunse sub carnea îmbătrânită de vreme.

– Joe. Ce faci, de fapt?

– Îl caut pe Meesh.

– Nu doar îl cauți. Eu nu vreau să fiu amestecat în așa ceva.

– Am numai două piste care mă pot duce la Meesh – cadavrele de la morgă și soții King. Dacă soții King făceau afaceri cu el, atunci probabil că știu unde stă și cum să-l contacteze. Poate că reușesc să-l găsesc prin intermediul lor.

– Încă nu știm unde sunt. Pitman le supraveghează reședința și birourile douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Le înregistrează convorbirile telefonice. Ba chiar a pus pe cineva să stea cu ochii pe iahtul lor. Dacă trag o bășină, agenții federali vor afla.

– Atunci nu-mi mai rămân decât tipii pe care i-am omorât. Ce știi despre ei?

Bud se întunecă la față.

– Trebuie să-mi iau cheile. Sunt înăuntru, la intrare. OK?

Pike încuviință.

Bud păși înăuntru doar cât să-și pescuiască cheile dintr-un bol albastru de lângă ușă. Pike îl urmă la mașină. Bud deschise portbagajul și Pike văzu servietă de piele pe care o remarcase și în deșert. Prietenul lui scoase trei fotografii. Erau stop-cadrele făcute atunci când fusese atacată casa lui Barkley. Bud i le dădu, indicându-i-o pe prima:

– Acest bărbat e singurul dintre cei cinci omorâți de tine care a participat la primul atac.

– Cum îl cheamă?

– Nu știu. Dar tipul ăsta...

Bud răsfoi fotografiile ca să îi arate un chip cu pomeți proeminenți și o cicatrice peste buze.

– Țsta este monstrul care a bătut-o pe menajeră. I-ai mai văzut pe vreunul de aici în Malibu, sau la Eagle Rock?

– Cine sunt?

– Nu știm. Nu am reușit să îi identificăm pe nici unul dintre cei trimiși de tine la morgă. Nu sunt înregistrați în sistem.

Pike se uită la fotografii. Era de neînțeles. Genul de om pe care îl puteai angaja pentru un asasinat avea întotdeauna cazier. Și exista LiveScan, un sistem informatic integrat care păstra toate amprentele și apoi le compara cu cele ale suspectilor, iar fișierele lui erau cât se poate de cuprinzătoare. Dacă o persoană fusese arestată vreodată oriunde în țară sau dacă se înrolase în armată, amprentele ei existau în sistem.

– Mi se pare ciudat, spuse Pike. Fără acte, fără portofel?

– Fără nici un fel de obiect personal. Ai făcut o mulțime de arestări, Joe. Îți amintești mulți criminali destul de deștepți încât să nu lase nici un fel de urmă după ei, astfel încât să nu poată fi identificați?

Pike clătină din cap.

– Nici eu. Ei bine, în faza asta suntem.

Bud închise portbagajul și se uită la fată.

– Dacă vrei, poți pur și simplu să i-o duci înapoi lui Pitman. Dacă decizi să joci altfel, este alegerea ta.

Se întoarse și, într-o altă lumină, lui Pike i se păru că arăta la fel de dur ca întotdeauna.

– Am încredere în tine că n-ai s-o lași baltă pe fetița asta, mai zise Bud.

Pike îl urmări îndepărtându-se, apoi se întoarse la Lexus și demară imediat.

– Mi se pare un om de treabă, spuse Larkin.

– A fost un polițist bun.

– Asta i-a spus și el tatei despre tine, că ai fost un polițist bun. A zis că ai fost cel mai bun polițist tânăr cu care a lucrat vreodată.

4

Pike și Charlie Grissom stăteau pe rândul din față în sala de adunare a Secției de Poliție Rampart, aceasta fiind prima lor zi oficială de serviciu după ce absolviseră Academia de Poliție din Los Angeles. Astăzi urma să înceapă cariera lor de ofițeri de poliție debutanți, numiți în tot Departamentul de Poliție din Los Angeles „pifani“.

Aveau să își petreacă primul an acumulând „experiența străzii“, îndrumați de polițiști cu experiență numiți P-III – pietroi – care trebuiau să le fie profesori, protectori și dumnezei. În această primă întâlnire urmau să se prezinte în fața veteranilor, lucru care pe Pike îl umplea de groază. Nu-i prea plăcea să vorbească, iar să vorbească despre el nu-i plăcea chiar deloc.

Sergentul Kelly Levendorf, care era comandantul patrulei de noapte, trecu în revistă tot ce ar fi putut prezenta o fărâamă de interes, de la activitatea infracțională și infractorii despre care se credea că acționează în zonă până la zilele de naștere ale veteranilor. După ce termină, se uită la toată lumea care lucra în schimbul lui.

– Bun, avem câțiva polițiști tineri printre noi, haideți să îi lăsăm să se prezinte. Polițist Grissom, ai un minut și o secundă.

Uite că începe, se gândi Pike.

Grissom țâșni în picioare, plin de entuziasm. Era un puști scund și bondoc, cu păr auriu și delicat, care părea mereu foarte dornic să facă impresie bună.

– Mă numesc Charlie Grissom. Am absolvit Universitatea San Diego cu o diplomă în istorie. Tata a fost polițist în San Diego, unde m-am născut. Îmi place să fac surf, să pescuiesc și să fac scufundări. Sunt mereu în căutare de parteneri de scufundări, așa că apelați la mine, dacă doriți. Am aceeași prietenă de aproape un an. Întotdeauna mi-am dorit să fiu polițist. Tata ar fi vrut să intru în

Poliția din San Diego, dar eu am dorit să fiu alături de cei mai buni – de aceea sunt aici.

Ultima frază îi aduse o mulțime de aprobări zgomotoase în timp ce se întorcea la locul lui.

Levendorf ceru liniște, pe urmă se uită la Pike.

– Polițist Pike – un minut, o secundă.

Pike nu fusese la facultate și nu voia să vorbească despre familia lui. Nu vedea de ce ar fi interesat pe cineva. Tot ce contează, considera el, este ce face un om la un moment dat și dacă acționează corect sau nu.

Se ridică în picioare. Polițiștii adunați în spatele lui erau de toate culorile și de toate vârstele. Mulți zâmbeau și păreau relaxați; alții se uitau sever; majoritatea păreau plictisiți. Pike se uită la polițiștii cu două trese pe mânecă. Aceștia erau P-III.

– Mă numesc Joe Pike. Nu sunt căsătorit. Am urmat două stagii de pregătire de luptă la pușcașii marini...

Asistența izbucni în aplauze și urale. Poliția din Los Angeles avea un procentaj mare de veterani din rândul pușcașilor marini.

– Vreau să fiu polițist pentru că deviza poliției este „să protejezi și să fii de folos“. Asta-mi doresc să fac.

Pike se așeză la loc, în câteva aplauze risipite, dar cineva din spate râse.

– Ne-au trimis un Clint Eastwood. Omul nu face risipă de cuvinte.

– Această parte din program se numește „un minut, o secundă“, polițist Pike, spuse Levendorf, așadar cred că ți-au mai rămas vreo patruzeci de secunde. Poate că ne mai dezvălui câte ceva despre tine, să te cunoaștem mai bine?

Pike se ridică din nou în picioare.

– Sunt atestat ca lunetist și am fost înrolat în Forțele Speciale, mai ales în echipe de recunoaștere, în echipe de urmărire/doborâre și în misiuni prioritare cu ținte speciale. Am centură neagră în tae kwon do, kung fu, wing chun, juo și ubawazi. Îmi place să fac jogging și gimnastică. Îmi place să citesc.

Se opri. Mulțimea de polițiști se uitau țintă la el. Nu aplauda nimeni.

În cele din urmă, un P-III negru mai în vârstă, cu părul cărunț, spuse:

– Slavă Domnului că îi place să citească – eram gata să cred că avem printre noi un fătălău.

Asistența izbucni în râs.

Levendorf puse capăt adunării și toată lumea se buluci spre ieșire, cu excepția noilor-veniți. Ei trebuiau să rămână ca să își cunoască instructorii.

Doi polițiști experimentați se desprinseseră din mulțimea care pleca și se apro-

piară de ei. Negrul masiv care făcuse bancul cu Pike-cititorul se duse la Gris-som. Al doilea P-III era mai scund decât Pike, cu păr castaniu tuns scurt, piele arămie și o gură subțire, severă. Pike bănuia că se apropia de patruzeci de ani. Veni direct la el și îi întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc, polițist Pike. Sunt Bud Flynn. Voi fi instructorul tău pentru primele două stagii de pregătire.

– Da, domnule.

– Poți să-mi spui domnule ofițer Flynn sau, simplu, domnule, dacă nu îți indic eu altceva, iar eu am să-ți spun polițist Pike, Pike sau pifane. Lămurit?

– Da, domnule.

– Ia-ți echipamentul și hai să mergem.

Pike își trecu geanta cu echipament peste umăr și îl urmă pe Flynn afară, în parcare, până la un Chevrolet Caprice vechi și boțit. Ajunși la mașină, Flynn i-o arătă cu degetul:

– Acesta este postul nostru. Se numește doi-adam-patruzeci și patru, și la fel te vei numi și tu, după ce te învăț să folosești stația. Este o mașină atât de veche și de uzată, încât ar fi fost casată la orice secție de poliție din America. Dar noi suntem la Los Angeles, unde căcănarii de la consiliul local nu vor să ne dea bani să cumpărăm sau să întreținem echipamentul. Dar știi care-i vestea bună, polițist Pike?

– Nu, domnule.

– Vestea bună este că noi suntem polițiști din Los Angeles. Ceea ce înseamnă că, deși folosim mizeria asta de mașină, tot vom asigura cele mai bune servicii polițienești cu puțință față de orice alt oraș mare din America.

Lui Pike îi plăceau comportamentul lui Flynn și faptul că era mândru de profesia lui.

Flynn își puse echipamentul în spatele mașinii, apoi se întoarse spre Pike.

– Înainte de a porni, vreau să mă asigur că lucrurile sunt limpezi între noi. Respect faptul că ai fost la pușcași marini, dar mă doare în cot de asta. Jumătate dintre polițiști au fost pușcași marini, iar cealaltă jumătate s-au săturat să o tot audă. Acesta este un oraș din Statele Unite ale Americii. Nu este o zonă de război.

– Da, domnule. Înțeleg.

– Te enervează că îți spun lucrurile astea?

– Nu, domnule.

Flynn îl studie pe Pike ca și cum l-ar fi suspectat că minte.

– Mă rog, dacă te enervează, reușești să o ascunzi, ceea ce este un lucru bun. Pentru că de acum înainte nu îți vei arăta adevăratele sentimente nimănui. Indi-

ferent ce părere ai despre păcătoși, degenerați sau orice alt fel de cetățeni cu care avem de-a face – fie victime, fie infractori – îți vei păstra opiniile pentru tine. Limpede?

– Da, domnule.

Flynn deschise portbagajul. Pike își puse echipamentul înăuntru, în timp ce Flynn continua să vorbească.

– La Academie ai învățat statute și proceduri, dar de la mine vei învăța cele mai importante două lecții de care ai avut parte vreodată. Prima este: Vei vedea oamenii cu tot ce au ei mai rău, iar eu am să te învăț să îi descifrezi. Vei învăța cum să deosebești minciuna de adevăr atunci când toată lumea minte și cum să îți dai seama ce anume este corect atunci când toată lumea gândește greșit. Pornind de la asta vei învăța cum să împarți dreptatea cinstit și fără părtinire așa cum merită oamenii din acest oraș. Clar?

– Da, domnule.

– Vreo întrebare?

– Care este cealaltă lecție?

Sprâncenele lui Flynn se arcuiră ca și cum ar fi fost pe cale să îi împărtășească esența înțelepciunii străvechi.

– Vei învăța să nu-i urăști. Vei vedea o mulțime de ticăloși aici, polițist Pike, dar oamenii nu sunt chiar atât de răi. Te voi învăța cum să nu pierzi din vedere acest lucru, pentru că dacă o vei face și vei ajunge să îi urăști, va fi primul pas către a te urî pe tine însuși. Și nu vrem să se întâmple asta, nu-i așa?

– Nu, domnule.

Flynn închise portbagajul și se întoarse din nou către Pike.

– Acum vreau eu să te întreb ceva. Când ai motivat de ce dorești să fii polițist, ai pomenit motto-ul LAPD: să protejezi și să servești. La ce anume te gândești?

– Unii oameni nu se pot proteja singuri. Au nevoie de ajutor.

– Și îi vei ajuta tu, polițist Pike, cu karate și tot restul?

Pike încuviință din cap.

– Îți place să te bați?

– Nici nu îmi place, nici nu îmi displace. Dacă trebuie, știu să mă bat.

Flynn dădu aprobator din cap, dar din felul în care își strângea buzele, Pike își dădea seama că încă îl mai studia.

– Treaba noastră nu e să ne amestecăm în bătăi, polițist Pike, spuse Flynn. Nu avem întotdeauna de ales, dar dacă intervii în prea multe bătăi, te trezești până la urmă cu fundul tăbăcit. Ți-a tăbăcit cineva fundul vreodată?

– Da, domnule.

Pike nu avea de gând să pomenească despre taică-său.

Flynn încă își mai sugea buzele.

– Dacă ne amestecăm într-o bătaie, înseamnă că am eșuat. Dacă apăsăm pe trăgaci, înseamnă că am eșuat. Ești convins de acest lucru, polițist Pike?

– Nu, domnule.

– Eu sunt. Tu ce crezi că înseamnă?

– Că nu am avut încotro.

Flynn mormăi ceva, dar de această dată Pike n-ar fi putut să spună dacă aprobator sau nu.

– Așadar, de ce vrei să protejezi lumea, polițist Pike?

Știa că Flynn îl testează. Îi întoarse o privire albastră și goală.

– Nu-mi plac oamenii violenți, domnule.

– Și atunci te transformi tu în cel care îi caștește pe violenți.

– Da.

– Totul e să rămâi în limitele legii.

Apoi ochii lui Flynn se încrețiră ușor la colțuri.

– Fiind instructorul tău, ți-am citi dosarul, băiete. Cred că ai tot ce-ți trebuie ca să devii un bun polițist.

Pike încuviință din cap.

– Nu vorbești prea mult, nu?

– Nu, domnule.

– Bine. Vorbesc eu destul pentru amândoi. Urcă în mașină. Hai să mergem să protejăm lumea.

Flynn începu prin ai oferi lui Pike un tur al întregii zone acoperite de secția de poliție. Între timp îi arată procedurile radio, îl lăsa să comunice cu dispecerii și îi arată locurile cunoscute unde se adunau răufăcători.

După aceea îi anunță pe dispeceri să înceapă să le transmită telefoane. În următoarele două ore, Pike preluă o reclamație de mașină furată de la o adolescentă care plângea, cercetă un magazin non-stop unde administratorul reclama-se că se furase ceva, preluă apelul unui bărbat care se întorsese acasă de la serviciu și își găsisese locuința jefuită. În fiecare caz, suspectul sau făptașul dispăruse de multă vreme sau nici măcar nu fusese prezent, dar Pike, sub supravegherea lui Flynn, prelua răbdător reclamația, completând toate formularele necesare.

Tocmai se îndreptau spre est pe Beverly Boulevard, când interveni dispecerul:

– Doi-adam-patruzeci și patru, violență domestică pe Harell Street, numărul 2721, s-a raportat că o femeie strigă după ajutor. Vă duceți?

Flynn luă microfonul.

– Doi-adam-patruzeci și patru, suntem pe drum.

Cazurile de violență domestică erau cele mai rele. Pike o auzise de nenumărate ori la Academie, iar Flynn o pomenise și el. Să răspunzi la un apel de violență domestică este ca și cum te-ai năpusti direct în mijlocul unui uragan de emoții.

– Schimbul de seară este cel mai plin de incidente domestice, zise Flynn. Probabil că vom avea parte de cel puțin trei sau patru pe seară, încă și mai mult vinerea.

Pike nu spuse nimic. Aflase pe propria piele cum stă treaba cu violența domestică. Tatăl lui nu aștepta niciodată până vineri. Orice seară era la fel de bună.

– Când ajungem acolo, spuse Flynn, vorbesc eu. Te uiți la mine cum pun problema și înveți. Dar rămâi pe fază tot timpul. Nu știi niciodată peste ce dai.

Se îndreptară spre un mic bloc de apartamente din apropierea centrului Rampart-ului. Dispecerul le furnizase restul informațiilor: telefonul fusese dat de o anume doamnă Esther Villalobos, care raportase că bărbatul și femeia cu care era vecină se certaseră toată după-amiaza, ajungând la ceva ce doamna Villalobos descria ca o partidă de zdrobit totul în jur în timp ce femeia, o tânără pe nume Candace Stanik, urlase „oprește-te“ de mai multe ori, apoi strigase după ajutor. Doamna Villalobos declarase că un bărbat șomer, pe care îl cunoștea doar sub numele „Dave“, locuia uneori în apartamentul vecin.

Pike îl urmă pe Flynn spre apartamentul lui Candace Stanik.

Se opriră în fața ușii lui Stanik. Ferestrele erau luminate. Pike nu auzi voci, dar se distingeau clar hohote întrerupte.

Flynn se uită la el și îi șopti:

– Stai aici într-o parte. După ce intru eu, intri și tu imediat, dar așteaptă semnalul meu. Poate că tipul a plecat deja. Poate că s-au împăcat și sunt lapte și miere. Nu scoți pistolul decât dacă mă vezi pe mine că îl scot. Nu vrem ca situația să escaladeze. Vrem să o calmăm. Înțeles?

Pike încuviință.

Flynn ciocăni la ușă de trei ori și anunță:

– Poliția. Vă rugăm să deschideți ușa.

Plânsul se opri și Pike auzi mișcare. Apoi o voce de femeie tânără le vorbi de dincolo de ușă.

– Sunt bine. Nu am nevoie de nimic.

Flynn ciocăni din nou.

– Deschideți ușa, domnișoară. Nu putem pleca până nu vă vedem.

Ușa se deschise și Candace Stanik se uită la ei printr-o crăpătură îngustă. Oricât de puțin ar fi dezvăluit fanta aceea îngustă, Pike putea remarca faptul că are nasul rupt și ochiul drept vânăt, cu pleoapa atârând flască. Avusese și el de nenumărate ori ochii așa. Mai ales când era copil. În general din cauza lui taică-său.

Flynn puse mâna pe ușă.

– Dă-te puțin în spate, draga mea. Lasă-mă să arunc o privire.

– A plecat. S-a dus la iubita lui.

Vocea lui Flynn era caldă, dar fermă.

– Lasă-ne să intrăm, te rog.

Împinse încetișor ușa până când ea se retrase. Pike se strecură și el înăuntru, apoi se trase iute într-o parte, să nu poată fi atacați amândoi o dată. Împreună ar fi reprezentat o țintă unică și mare; separat, două ținte mai dificil de ucis.

Pătrunseră într-o cameră de zi înghesuită. Pike observă o debara la stânga și, în partea cealaltă a încăperii, o bucătărie micuță și o zonă de luat masa, după care urma un hol scurt. Măsuța de cafea era întoarsă cu picioarele în sus și pardoseala era stropită cu sânge. Candace Stanik era însărcinată. În luna a șaptea sau a opta, presupuse Pike. Tricoul îi era pătat cu sânge, și mai avea pete de sânge și pe picioarele desculțe. Avea buzele sparte în două locuri și nasul rupt și se ținea de burtă de parcă ar fi durut-o.

Flynn îi spuse încet lui Pike, peste umăr:

– Salvarea și echipajele auxiliare.

– Vreau să puneți mâna pe el! Trebuie să puneți mâna pe el! S-a dus la curva aia despre care spune că-i prietena lui...

Fata devenea din ce în ce mai agitată și Flynn se străduia să o calmeze, cu voce scăzută, încercând să îi transmită calmul său.

– Hai să avem grijă de copilaș întâi, da, draga mea? Nimic nu este mai important acum decât copilașul tău.

Flynn era exact ceea ce trebuia să fie – o figură paternă puternică, de nădejde. Dacă aveai încredere în el, erai în siguranță. Își strecură brațul pe după umerii fetei, murmurând:

– Trebuie să stai jos mai întâi. Am eu grijă de tine.

Îi făcu un semn lui Pike.

– Eu mă descurc. Crezi că poți tu să verifici în spate?

Pike încuviință. Aruncă o privire în bucătărie, apoi ieși pe hol. Ușa băii era deschisă, dând la iveală o chiuvetă cu urme de sâpun, o cadă mică și un closet.

Pike se întoarse spre dormitor. Ușa era întredeschisă și lumina aprinsă. Pike își aduse aminte avertismentul lui Flynn în legătură cu scosul pistolului, dar îl trase totuși afară din toc, apoi împinse ușa mai tare. Dormitorul era un câmp minat plin cu pungi de cumpărături, haine murdare și cutii. Patul dublu era acoperit cu cearșafuri gri, mototolite. O ușă de dulap stătea deschisă de cealaltă parte a patului. Se mișcă iute și neauzit. Se lăsă într-un genunchi, ridică cearșafurile și se uită sub pat. Nimic. Se uită din nou la dulap.

Nu credea că va găsi pe cineva ascuns în dulap, dar trebuia să verifice. Ușa dulapului era deschisă cam cincisprezece centimetri. Lumina din dormitor era aprinsă, dar în dulap era întuneric beznă. Pike se ținu cât mai într-o parte cu puțință, apoi deschise ușa brusc, lăsând lumina să pătrundă înăuntru. Nimic.

În momentul acela, se auzi o izbitură puternică din camera de zi, apoi niște bufnituri, ca și cum mai mulți oameni s-ar fi mișcat violent, și o voce strigă:

– Omoară-i!

Pike ieși repede în hol. Ușa debaralei de la intrare era acum larg deschisă. Iubitul lui Candace Stanik, identificat ulterior ca fiind un anume David Lee Elish, avea un braț încolăcit în jurul gâtului lui Flynn și îl ținea de brațul drept ca să-l împiedice să pună mâna pe pistol. Un al doilea bărbat, identificat ulterior drept George Fabrocini, îl înjunghia repetat în piept pe Flynn cu un cuțit de vânatoare. Candace Stanik zăcea încolăcită pe podea.

– Omoară-i! scrâșnea iar și iar Elish.

Pike ținti cu pistolul de 9 mm fără să ezite și îl împușcă pe Fabrocini în cap. L-ar fi omorât fără să clipească și pe Elish, dar nu avea unghiul bun. Se năpusti direct spre Flynn, trimițându-i pe amândoi bărbații la podea. Știa exact ce anume are de făcut și cum. Trecu de Flynn și îl lovi pe Elish tare cu pistolul peste față. Elish, care încerca să se ridice, văzu stele verzi. Pike îl mai lovi încă o dată și Elish rămase țeapăn. Îl întoarse cu fața în jos și îi trase brațele în spate, punându-i cătușele.

De-abia după ce Elish fu imobilizat și cuțitul îndepărtat, se întoarse la Flynn, speriat ca nu cumva hemoragia să îi provoace moartea.

– Polițist Flynn, spuse Pike.

Flynn se uită în sus, cu degetele vârâte prin găurile cămășii, cu ochii mari și strălucitori, alb la față.

– A dracu' vestă! A dracu' vestă, a oprit cuțitul...

Trei ore mai târziu, li se dădu drumul să plece. La fața locului sosise o echipă care ancheta schimburile de focuri, împreună cu comandantul turei de sea-

ră, doi căpitani din Rampart și doi detectivi care investigau uzul de armă al poliștilor. Pike și Flynn fuseseră interogați, dar acum erau din nou în mașină. Pike știa că Flynn era șocat, dar nu-l întrebă nimic. În cele din urmă, acesta se uită spre el.

– Ești OK?

– Da, domnule.

– Uite, vreau să fie limpede ce s-a întâmplat acolo, înăuntru. Mi-ai salvat viața. Ți mulțumesc.

– Nu trebuie să îmi mulțumiți.

– Știu, dar uite că ți mulțumesc. Vreau să știi că apreciez ceea ce ai făcut. I-ai văzut pe cei doi tipi peste mine, ai văzut cuțitul, ai judecat repede. Nu vreau să spun că ai făcut ceva greșit. Vreau numai să te gândești la ce ai făcut. Poate că uneori suntem obligați să omorâm oameni, dar sarcina noastră nu este să omorâm oameni.

– Da, domnule. Știu.

– Ce s-a întâmplat înăuntru a fost din vina mea. Nu am verificat debaraua. Și doar văzusem blestemata aia de ușă. Este prima ta zi de lucru și este limpede ca lumina zilei că mi-ai salvat fundul.

Flynn încă se uita la el, dar ochii i se îngustaseră ca și cum ar fi încercat să vadă ceva neclar și îndepărtat, iar Pike se întreba ce anume. Flynn întinse brusc mâna și o puse peste a lui.

– Tu ești calm ca o stâncă. Iar eu, eu tremur ca frunza...

Pike simțea asta în mâna lui Flynn – o vibrație vagă, ca și când o albină ar fi încercat să iasă dintr-un roi.

Bud își retrase repede mâna, ca și cum i-ar fi citit gândurile și s-ar fi simțit stânjenit. Poliștii prinși în schimburi de focuri erau rari, dar armele de foc făcuseră parte din viața lui Pike încă de când plecase de acasă, iar acasă fusese mai rău – furia lui taică-său era mai rea decât un schimb de focuri; pumni și curele și vârfuri metalice de cizmă se prăvăleau când ți era lumea mai dragă; asupra maică-sii, care țipa; asupra lui Pike, care țipa. Lupta și războiul nu însemnau nimic. Pike își amintea legat de război un fel de proces de acceptare mentală că trebuia să omoare oameni ca să nu apuce ei să îl omoare pe el. Ca atunci când se făcuse destul de mare ca să sară la gâtul lui taică-său. Imediat ce acesta îi știuse de frică, încetase să-i mai bată pe el și pe maică-sa. Simplu. Singura preocupare a lui Pike era acum să respecte regulile Departamentului de Poliție din Los Angeles. Le respectase. Trăsese o împușcătură curată. Bud era viu, el era viu. Simplu.

Puse mâna pe brațul lui Bud. Voia să-i fie de ajutor.

– Suntem OK, spuse Pike.

Bud se întoarse din nou spre el.

– Mă uit la tine, te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Tocmai ai omorât un om, iar în ochii tăi nu se vede nimic.

Pike se simți stânjenit și își retrase mâna.

Flynn râse forțat.

– Ești gata de plecare? Ne așteaptă un munte de hârtii. Asta-i partea cea mai rea când împuști pe cineva, trebuie să completezi un morman de formulare.

Pike scoase ochelarii de soare din buzunar și și-i puse, acoperindu-și ochii.

Flynn râse în nou.

– E întuneric ca-n iad. Ai de gând să porți ăia noaptea?

– Da, spuse Pike.

– Mă rog, treaba ta. Îți amintești regula cu tu îmi spui polițist Flynn și eu îți spun polițist Pike? Gata, o dăm la spate. Mă cheamă Bud.

Pike încuviință din cap, dar Bud încă tremura și zâmbetul silit îl făcea să arate ca și cum l-ar fi durut ceva.

Lui Pike i se făcu rău gândindu-se că își dezamăgise ofițerul instructor. Își jură să se străduiască mai tare. Voia să fie un om bun și drept, voia să servească și să protejeze.

5

Pike conducea repede către Glendale și Divizia de Investigații Științifice a LAPD când porni să îi vibreze telefonul. Era Ronnie.

– Au atacat la magazin acum paisprezece minute. În plină zi.

– Cine-i? întrebă Larkin de lângă el.

Pike ridică un deget, făcându-i semn să aștepte.

– Tipii de la firma de securitate și-au făcut treaba?

– Cod trei, girofaruri și sirene, telefon la poliție. Denny și cu mine ne ducem acum acolo.

– Fă o plângere la poliție. Dacă există o cât de mică daună materială, cheamă pe cineva de la asigurări. Dacă trebuie reparat ceva, cheamă meșterii chiar astăzi.

– Înțeleg. Vrei zarvă.

– Mare.

Pike închise telefonul și Larkin îl lovi cu pumnul în braț.

– Nu-mi place să nu mă bagi în seamă. Ți-am pus o întrebare.

– Mergem să ne întâlnim cu cineva în Glendale, spuse Pike, și pe urmă mergem să ne întâlnim cu Elvis acolo unde ai avut accidentul...

Ea se cufundă din nou în scaun, încruntată.

Trecură prin Sepulveda Pass apoi coborâră în San Fernando Valley. În vale era întotdeauna mult mai cald, Pike simțea cum crește arșița chiar și cu aerul condiționat.

Larkin tăcu exact nouă minute.

Pe urmă spuse:

– Pe tine nu te șochează chiar nimic?

Pike nu-i răspunse, deși se întreba de ce îi pusese o asemenea întrebare. Îi aruncă o privire scurtă și își văzu de condus.

– În ziua când am ajuns în Africa Centrală, am văzut o femeie. Familia ei fusese omorâtă în dimineața aceea, cu două ore înainte să venim noi. Își tăia degetele de la mâna stângă, pe rând, câte unul, unul pentru soțul ei, restul pentru cei patru copii. Începuse cu degetul mare.

O privi din nou.

– Așa ținea ea doliu.

Larkin își puse mâinile în poală. Se uita fix la el.

– Și tu ce-ai făcut?

– I-am găsit pe cei care îi omorâseră familia.

Larkin se întoarse spre fereastră. Ce bună era liniștea!

Continuă să alunece prin căldura văii.

Disperarea hrănește imaginația, iar John Chen era un om disperat. Aceeași disperare dă naștere și la minciuni, înșelăciuni și lovituri de maestru, iar John le folosisese pe toate cu convingătoare inteligență pentru că – ei bine, da, trebuia să o recunoască – era cel mai deștept criminalist cu experiență angajat la Divizia de Investigații Științifice a LAPD. În ultimii ani, John dezlegase mai multe cazuri complicate (necesare pentru avansarea în carieră – a se citi: bani), apăruse de mai multe ori la știrile locale (obligatoriu ca să atragi atenția puicutelelor – la un metru cincizeci și șapte și cincizeci și opt de kilograme, cu un măr al lui Adam mare ca o gușă, avea nevoie de tot ajutorul posibil) și câștigase mai multe prime (esențiale ca să plătești ratele la Porsche) decât oricare alt tip din laborator. Și cum fusese răsplătit? Cu și mai multă muncă. Mai puțin timp în care să-și poată savura rezultatele muncii.

Pizdoasă treabă.

La John Chen totul se învârtea în jurul sexului. Era un bărbat obsedat de sex; flămând să reducă deficitul de împreunări care reprezenta blestemul vieții lui; de neclintit în convingerea că orice bărbat heterosexual din California avusesese parte de câtă tăvăleală putea duce încă de la pubertate. Cu excepția lui.

Dar acum își trăsesese o iubită. Bine, mă rog, nu era *întocmai* iubita lui. Știa și el, nu se amăgea. Ronda Milbank era o secretară măritată și cu doi copii din Atwater Village pe care o întâlnise într-un bar cu o seară înainte. Îi oferise o băutură, apoi încă una, apoi o întrebase dacă nu s-ar putea, mă rog, întâlni din când în când. Sigur, spusese Ronda, mâine între unsprezece și douăsprezece la prânz.

VICTORIE!

Dar pe urmă interveni o problemă. Los Angeles era un oraș cu douăspreze-

ce milioane de civili; nenumărați infractori, toți umblând să comită crime; un *tsunami* nesfârșit de investigații și de probe; fiecare probă și fiecare obiect trebuiau păstrate, documentate, înregistrate, testate și analizate de angajații celui mai subdimensionat departament al LAPD – Divizia de Investigații Științifice.

Așa că John știa răspunsul fără să întrebe. *Cum?* „Oh, sigur, John, ai nevoie de o pauză de sex la mijlocul dimineții, cum să nu, sigur, du-te!”

Și iată cum făcu să plece: în dimineața aceea, în pauza de cafea, John trecu pe lângă șefa lui, Marion, mușcând dintr-o brioșă cu fructe de pădure de la Ralph's Market și urlă:

– AAAHHHHHHHH!!!

Sări într-o parte, apucându-se de falcă, și nu se opri din urlat până nu se uită la el toată lumea din laborator. Apoi răcni:

– CĂCATUL NAIBII!!!! MI-AM RUPT DINTELE! TREBUIE SĂ MĂ DUC IMEDIAT LA DENTIST!

– Poate că doar l-ai ciobit. Lasă-mă să mă uit.

– SFINTE ISUSE, MARION! DUREREA ASTA MĂ OMOARĂ! CRED CĂ A AJUNS LA NERV!

John își acoperi gura, trăgându-se înapoi.

Marion mai degrabă l-ar fi lăsat să moară, decât să rămână în urmă cu cazurile.

– John, te rog. Durerea o să treacă. În câteva minute n-o să mai simți nimic. Vedeți cum era?

– Am un dinte rupt în gură, Marion – este distrus, făcut bucăți! Trebuie să mă duc la dentist! Uite, dacă plec acum, probabil că pe la unu și jumătate sunt înapoi. În cele din urmă, Marion cedă.

– Bine, dar ia una dintre mașinile de intervenție ale laboratorului. Poate că te trimit de la dentist direct la vreo crimă.

Chen își înșfăcă cheile și trusa criminalistică și ieși în fugă. Nici nu-i trecea prin cap să se ducă la Ronda cu un autolaborator al Diviziei de Investigații Științifice. Își spălase Boxster-ul de dimineață și avea de gând să se prezinte la Ronda în stil mare!

Când ajunsese la primul rând de mașini din parcare, trase un pumn victorios în aer. Se ducea să facă sex!

Se întoarse să o ia la fugă către mașina lui, dar cineva care mai înainte nu era acolo îi blocă drumul.

Se sperie atât de rău, încât urlă din nou.

– AAAAH!

Făcu un salt în spate, gata să cadă dacă niște mâini la fel de puternice precum ghearele viciului nu l-ar fi prins la timp.

Chen îl detesta pe Pike când făcea asta – apăsarea din senin și speria oamenii. Îi fusese frică de el încă de când îl văzuse pentru prima oară. Nu fusese nevoie să-i arunce mai mult de o privire ca să-și dea seama că Pike era unul dintre nenorociții aceia cu doi cromozomi Y pe care îi vezi prin reclamele la bere, căroră le place să-i umilească pe alții. E drept, tot Pike îi dăduse și indiciile care îl conduseseră la rezolvarea primului caz și la achiziționarea aspiratorului de pui-cuțe, dar chiar și așa tot se temea de el.

– M-ai speriat de moarte, nu alta, spuse Chen. De unde ai apărut?

Pike arată din cap către un Lexus verde parcat pe rândul următor de mașini. Chen se îndreptă imediat, să pară mai înalt. Pe scaunul din față stătea o fătuță a naibii de bună. Fata îi făcu un semn cu mâna.

– Mamă, spuse Chen, puicuța aia-i trăsnet! Și-o pune?

– Am nevoie de un serviciu, John.

Chen își aminti de Ronda și începu să se îndepărteze.

– Da, sigur, dar trebuie să plec acum. Am o întâlnire...

– Nu poate să aștepte.

Chen încremeni.

– Dar...

– Caz important, John, spuse Pike. S-ar putea să apari iarăși în ziare.

Ronda dispăru ca o bulă de săpun. Încă un caz care să țină prima pagină a ziarelor și poate că i se deschidea ușa către un laborator particular. Și-ar fi schimbat Boxster-ul cu o Carrera!

Pike întrebă:

– Ce știi despre cei doi tipi împușcați în Malibu?

– Sunt ai șerifilor federali. Laboratoarele lor se ocupă.

– Dar despre cei trei din Eagle Rock?

Chen se întrebă unde voia să ajungă Pike.

– Ăștia sunt ai noștri, dar nu la mine. Ce-ți trebuie?

– Identitatea morților. Nu i-au găsit cu programul LiveScan. Nici unul dintre cei cinci nu are date în sistem.

– Și ce pot să fac eu?

– Cercetează-le pistoalele, John. Și cartușele.

Chen înțelegea ce-i cerea Pike și nu-i plăcea. Poliția și criminaliștii care se ocupau de ambele cazuri recuperaseră probabil pistoalele și tuburile de cartușe găsite lângă cadavre, dar Divizia de Investigații Științifice lucra numai cu doi

specialiști în arme de foc, iar lista de pistoale care urmau să fie analizate număra câteva mii.

– Nu știu ce să zic, amice, este o listă nesfârșită acolo.

– Te-ai mai descurcat și altă dată. Sună-l pe Elvis, când afli. Eu nu sunt disponibil.

Chen se uită iarăși la față și își imaginează că știe exact de ce nu era disponibil Pike.

– Eu cu ce mă aleg? spuse Chen.

– Gloanțele din cadavrele din Malibu se potrivesc cu gloanțele din cadavrele din Eagle Rock. A tras același om, John. Nici poliția locală și nici cea federală nu a făcut încă legătura. Și nici presa n-a aflat.

Inima lui Chen începu să bată tare. Cu gloanțele ajunse în două laboratoare diferite, dacă poliția nu mai avea și alte probe ale acestei legături, aveau să treacă luni sau chiar un an până când ea să fie descoperită – dacă nu cumva un superstar criminalist făcea o dezvăluire senzațională.

Dacă își juca bine cărțile, putea să ajungă la știrile naționale. Poate chiar la emisiuni de top precum *60 de minute*. Orice gând la Ronda îi ieșise din minte.

Pike se îndreptă către Lexus.

– Verifică, John. Sună-l pe Elvis.

Se strecură în mașină de parcă ar fi fost făcut din unt și se îndepărtă.

Chen se întoarse în laborator, preocupat. Probabil că Marion se va întreba de ce nici măcar nu plecase din parcare. Dar apoi își dădu seama că îi furnizase chiar ea o ieșire – îi spusese că durerea avea să treacă, iar el nu trebuia decât să îi confirme că a trecut. Tuturor oamenilor le place să li se spună că au avut dreptate.

John dădu fuga înapoi în laborator. Ronda avea să supraviețuiască și fără el.

Pike știa că fetei nu-i era ușor să se întoarcă la ea în cartier. Aici începuse întregul coșmar. Dar tocmai de aceea trebuia să se întoarcă. Animalele lasă urme pe unde trec, la fel și oamenii. Meesh și familia King trebuiau să fi lăsat vreo urmă. Pike intenționa să i-o încredințeze pe față lui Cole, apoi să se ducă acasă. Cei care îi spărseseră apartamentul trebuie să fi lăsat și ei o urmă.

Cole aștepta în locul unde avusese loc accidentul, la numai trei străzi de locuința fetei, adăpostit de soare sub copertina unei clădiri. Pe stradă se înșirau depozite și alte clădiri ce adăposteau companii de transport, magazine sau ateliere în care imigranți plătiți cu salariul minim făceau mic mobilier și decorațiuni din metal. Întreaga zonă avea un aspect industrial.

– Ce caută el aici? întrebă Larkin când îl văzu.

- Lucrează. A venit să-și dea seama cum arăta locul la ora accidentului.
- Nu cred că-i sigur ce facem. Dacă mă așteaptă?
- Elvis ne-ar fi făcut semn.
- De unde să știe *el*?

Pike nu-și bătu capul să îi răspundă. Deja îi era dor de liniște.

Găsi un loc de parcare ceva mai departe. Cole traversă și veni lângă ei. Purta pantaloni sport oliv, cu multe buzunare, o cămașă înflorată cu mâneci scurte și o șapcă Dodgers decolorată. Pike se gândi că parcă se mișca astăzi cu ceva mai multă ușurință.

Rânji spre față.

- Strașnic cartier. Mă duce cu gândul la Falujah.
- Grozave haine. Mă duc cu gândul la un puști de doisprezece ani.

Cole se întoarse spre Pike.

- Ce-mi place când vorbește așa!

Se aflau exact în locul în care fata se ciocnise de Mercedes, acolo unde o alee îngustă se deschidea înspre stradă. Aleea era un fel de fisură între două depozite răpănoase. O mulțime de bărbați cu bustul gol se scurgeau în sus și în jos pe alee ca să cumpere sticle cu apă minerală de la o rulotă din intersecție.

- OK, spuse Pike. Voia să audă concluziile lui Cole.

- Nada. Am vorbit la toate birourile din toate clădirile pe rază de două străzi. Toți închid la șase și nimeni nu are paznic de noapte, cu excepția unei companii de transport de mai încolo...

Cole dădu din cap indicând una dintre străzile din spatele lor.

- ...dar tipul nu a văzut nimic. Spune că nici măcar nu a avut habar că s-a petrecut un accident până când nu au apărut tipii de la FBI. M-am interesat și de camere de securitate, gândindu-mă că poate avem noroc să prindă strada vreuna aranjată în parcurile din jur, dar nimeni nu are camere de filmat decât în interior.

- Ai făcut rost de raportul cu privire la accident? întrebă Pike.

- Da...

Cole trase niște hârtii împăturite dintr-unul din buzunarele pantalonilor.

- Accidentul a avut loc aici, la capătul aleii. Domnișoara Barkley venea în direcția noastră, îndreptându-se spre casă, care este trei străzi mai încolo.

Pe urmă despături hârtiile și le arată schița făcută la locul accidentului de către polițistul care făcuse cercetările în seara cu pricina. Un dreptunghi arăta poziția mașinii lui Larkin, iar mai multe linii indicau urmele de roți ale mașinilor, plus diverse măsurători.

- Clădirea din dreapta este abandonată. Ușile din față, din spate și cele late-

rale sunt legate cu lanțuri și se vede că n-au fost deschise de ani buni. Cealaltă clădire este o fabrică. Fac mărunțișuri din ceramică și suveniruri. Bag mâna în foc că familia King nu se afla aici pentru vreo orgie.

– Ți-am spus, zise Larkin. Dădeau cu spatele.

Cole ridică din sprâncene.

– Da. Dar de ce aici și de ce atunci?

– Nu știu, spuse fata.

Pike studie poziția mașinilor pe schiță. Aston-Martin-ul fetei lovise Mercedes-ul pe partea șoferului, în dosul roții din spate, în timp ce mașina ieșea în stradă în marșarier. Forța impactului rotise Mercedes-ul un sfert de cerc în sens contrar acelor de ceasornic, iar mașina ei se oprise, cu fața spre Mercedes, cu un far spart, dar cu celălalt luminând locul accidentului. Schița poliției se potrivea foarte bine cu ceea ce relatase fata.

– Pe unde a plecat Meesh? întrebă Pike.

Fata arătă în susul străzii.

– Pe acolo. Fugea pe mijlocul străzii. Mercedes-ul a luat-o în direcția opusă.

Cole ieși în stradă ca să vadă mai bine.

– L-ai văzut întorcându-se?

– Nu m-am uitat. Am sunat la 911. Mercedes-ul a dispărut. Eu îmi scriam între timp numărul de înmatriculare pe braț și vorbeam cu cei de la Urgențe.

Cole ridică din umeri și se uită la Pike.

– Nu avem nimic aici. Am mers câte opt cvartale în fiecare direcție, până în dreptul podurilor. Nimic altceva decât spații comerciale și șantiere, cu excepția a trei sau patru clădiri amenajate ca lofturi, ca al lui Larkin. Am să vorbesc și cu locatarii lor.

Pike scoase un mormăit, dar ceva îl săcăia. Se uită la mulțimea de muncitori și la rulota cu mâncare, apoi la mașinile oprite pe ambele părți ale străzii. Deschise din nou raportul accidentului și studie urmele de roți.

– Mercedes-ul dădea cu spatele când l-ai lovit, sau stătea pe loc?

Fata clătină din cap.

– Nu știu sigur. Ce importanță are?

Cole zise:

– Dacă staționau, atunci ce căutau aici? Se uitau la cineva sau la ceva ce se petrecea pe alee? Tocmai urcaseră în mașină, sau se pregăteau să coboare? Vezi cum se leagă lucrurile?

Pike privi din nou strada și își dădu seama ce anume îl deranja.

– La ora aceea din noapte, mașinile astea nu erau aici. Cu strada goală, spu-

se el, aveai vizibilitate bună. Tu i-ai lovit pe ei, ceea ce înseamnă că erau în fața ta. Mi se pare că ar fi trebuit să îi vezi.

– Nu mint, spuse ea.

Urmele de roți îi susțineau declarația, dar Pike se întreba de ce anume nu fusese în stare să evite coliziunea. Se gândi că poate fusese beată sau drogată, așa că se uită la pagina respectivă din raport. Nu. Testele dovediseră că nici vorbă de așa ceva.

– Nimeni nu spune asta. Încercăm doar să ne dăm seama ce s-a întâmplat.

– Poate că dădeau cu spatele foarte repede. Cât mai stăm aici? Mi-e frică.

Pike se uită la Cole și acesta ridică din umeri.

– Am tot ce-mi trebuie ca să merg mai departe. Pot să o duc înapoi acasă.

– Te conduce el înapoi, zise Pike. Stă cu tine până mă întorc.

Porni spre Lexus, dar fata îl urmă.

– Nu vreau să rămân cu el. O să mă violeze imediat ce te faci nevăzut.

– Ai vrea tu, spuse Cole.

Ea nu-l băgă în seamă și continuă să vorbească cu Pike.

– Ia ascultă – ai fost plătit ca să mă păzești. Tatei n-o să-i placă să audă că m-ai dat pe mâna echipei de rezervă.

Cole desfăcu larg brațele.

– Echipa de rezervă? Eu?

Pike se urcă în Lexus, dar Larkin puse piciorul pe prag, astfel încât să nu poată închide ușa. Pike se gândi că nu părea atât furioasă, cât trădată.

Adoptă un ton mai blând.

– Iartă-mă, poate ar fi trebuit să discut cu tine mai întâi. Nu m-am gândit că va fi o problemă.

Ea rămase în ușa, oftând.

– Nu poți veni cu mine, Larkin. Ne vedem diseară.

Pike trase ușa, împingând-o ușor. Ea nu se clinti.

– Vrei s-o iau pe sus? Întrebă Cole.

Fata se trase înapoi, șuierând un singur cuvânt în timp ce el închidea ușa:

– Nemernicule.

Pike porni mașina și plecă fără să se uite înapoi, îndreptându-se spre Culver City.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, opri sub un sicomor pe o stradă rezidențială, la șase străzi de apartamentul lui.

Coborî din mașină și se duse la portbagaj. Se uită printre lucrurile pe care i

le lăsase Ronnie, bău jumătate de sticlă de apă minerală, după care își luă cuțitul de luptă al trupelor speciale, un binoclu cu lentile Zeiss, micul pistol Beretta și o cutie de cartușe pentru pistolul de calibru 45.

Conduse apoi până la o benzinărie Mobil aflată de cealaltă parte a zidului care împrejmuia complexul său de locuințe. Parcă în spatele benzinăriei, aproape de zid. Făcea des plinul aici și se cunoștea cu angajații, așa că ei nu îl băgară în seamă. Înainte să iasă din mașină își prinse pistolul Beretta de glezna dreaptă și cuțitul de luptă de glezna stângă. Se asigură că Kimber-ul era încărcat și îl înfipse sub curea, în spate. Se mișcă iute. Sări în interiorul complexului, prin spatele unei clădiri fără etaj din fața enormei piscine comune. O cortină deasă de bananieri și arbuști de pasărea-paradisului și canna ascundeau un zid masiv în spatele căruia se ținea echipamentul pentru îngrijirea piscinei, continuând apoi de-a lungul aleilor. Pike se strecură pe lângă acest gard viu, depășându-se nevăzut.

Înaintă alee cu alee și trecu pe lângă trei parcuri, ajungând în cele din urmă într-o latură a casei sale. Nu se apropie de ușă și nu încercă să intre. Alese un loc în spatele palmierilor din colțul clădirii lui și începu să se uite în jur. Era un punct de observație bun, cu vedere liberă spre parcare și spre clădirile de vizavi de el. Nu se mișcă deloc; pentru prima oară în ziua aceea nu simțea trecerea timpului. *Exista*, pur și simplu; în siguranță în lumea lui verde, contemplând. Două ore mai târziu, se convinge în sfârșit că nu-l urmărea nimeni, dar tot nu se clinti.

Pike zăbovi până când lumina deveni aurie, apoi arămie, apoi vineție și difuză. Mașinile veneau și plecau. Oamenii ieșeau lăsând ușile să se trântescă în urma lor, unii în șlapi, ca să se ducă la piscină. Rămase de veghe până când se întunecă de tot și abia atunci se mișcă. Se furișă de-a lungul zidurilor casei, verificând pe rând fiecare fereastră. Descoperi că cea de a doua fusese forțată. Asta declanșase alarma.

Se uită înăuntru, dar nu văzu decât niște umbre. Nimic nu se clintea și nu se auzea nici un zgomot. Deschise geamul încet și întră.

Camera era întunecată, dar ușa care se deschidea spre living era luminată. Pike lăsase o veioză aprinsă. Scoase Kimber-ul și se prelinse neauzit în încăperea. Singura mișcare provenea de la fântâna din colț – un vas cu apă care bolborosea tihnit peste niște pietre. Nu se auzeau decât clipocitul apei și fâșâitul aerului condiționat.

Nu găsi pe nimeni. Încercaseră să nu lase urme, dar din bucătărie îi lipsea o agendă cu adrese, iar telefonul din dormitor se afla într-un loc unde el nu-l lăsa niciodată.

Se întoarse în camera de zi. O cameră de luat vederi pe care Pike o instala-

se el însuși încărca imagini pe un harddisk. Aprinse televizorul și urmări înregistrarea. Camera prelua stop-cadre la fiecare opt secunde, așa că acum vedea ceva asemănător unei prezentări de diapozitive. Un bărbat cu un pistol în mână intra exact din aceeași încăpere din care intrase și Pike. Nu purta mască ori mănuși; doar un tricou negru, blugi și adidași. Avea părul destul de lung, drept și negru. Putea fi anglo-saxon sau latino, Pike nu-și dădea seama. Imaginile îi arătau deplasarea în salturi scurte – intrarea, traversarea încăperii, scările. Apoi intră un al doilea bărbat, mai scund decât primul și îmbrăcat cu o cămașă neagră scoasă peste blugi. Avea părul tot destul de lung și negru, dar avea și pielea mai închisă, așa că Pike hotărî că acesta sigur era latino.

În următoarea imagine primul bărbat se întorsese în bucătărie iar al doilea stătea în genunchi în dreptul ușii. Pe podea apăruse o cutiuță neagră, iar al doilea bărbat părea să țină clanța cu amândouă mâinile. Pike își dădu seama că făcea chei. Celălalt cercetă casa și reveni în timp ce însoțitorul lui tocmai testa copiile după chei. Pike opri înregistrarea la această fotografie. Era cel mai bun cadru de până acum cu primul bărbat. Scoase fotografiile pe care i le dăduse Bud și le compară. Celălalt nu se afla în ele, dar primul bărbat era unul dintre cei trei care atacaseră casa lui Larkin.

Pike revăzu imaginile și o alese pe cea mai bună în care apărea cel care copiasse cheile, apăsă un buton și o imprimantă laser începu să zumzăie. Împături și noile fotografii. Restul cadrelor captate de cameră îi arătau pe cei doi bărbați ieșind pe ușa principală.

Închise televizorul și îl sună pe Ronnie.

– Am nevoie de tine acasă. Doi bărbați, între douăzeci și treizeci de ani, păr negru drept și lung, un metru șaptezeci, un metru șaptezeci și cinci. Cel mai scund cred că este latinoamerican.

– Sunt acum la tine?

– Nu. Dar se vor întoarce. Au făcut chei.

– Aha. Îi vrei prinși?

– Numai anunțați-mă.

Pike resetă alarma, resetă camera de supraveghere, apoi se duse la frigider. Deschise două sticle de Corona, aruncă berea la chiuvetă și lăsă sticlele goale pe bufet. Bufetul fusese curat la plecarea bărbaților, iar acum cele două sticle stăteau acolo ca niște catarge de corabie. Când aveau să se întoarcă, tipii vor vedea că fusese pe acasă. Aveau să-și spună că, dacă trecuse o dată, poate că avea să mai treacă, și poate că se hotărau să îl aștepte.

Pike ar fi vrut să îl aștepte.

6

Larkin Conner Barkley rămase uitându-se în lungul străzii, de parcă mașina lui Pike ar fi fost un miraj.

- Nu-mi vine să cred că m-a lăsat așa.

- Ce tupeu pe el, zise Cole. Ce netrebnic.

- Futu-ți...!

- Este a doua oară când faci aluzie la sex, dar trebuie să te refuz din nou.

Larkin traversă strada fără să-l aștepte și se duse direct la mașina lui. Unii oameni chiar nu aveau simțul umorului.

Cole se hotărî să o lase în pace o vreme, așadar conduse în tăcere. Mai avea unele întrebări, dar putea să mai amâne un pic.

În drum spre Echo Park se opri la o mică băcănie din Thai Town, gândindu-se că șansele ca fata să fie recunoscută erau mai mici la o prăvălie etnică oarecare. Se aștepta ca ea să protesteze când îi ceru să vină cu el, dar ea nu zise nimic. El umplu două pungi cu alimente, lapte, un bloc de desen, o riglă de plastic și două sticle cu lichior de prune.

Când ajunseră acasă, ea făcu o baie. Cole aranjă proviziile, apoi scoase pe masă blocul de desen și hârtiile cu notițele lui, care descriau în detaliu toate clădirile și toate firmele din cartierul lui Larkin Barkley. Se apucă să schițeze o hartă a locului, cvartal cu cvartal.

Înșiră numele tuturor firmelor pe care la cercetase, împreună cu numerele de telefon.

După o vreme Larkin ieși din baie înfășurată în prosop și se duse la ea în dormitor. Cole termină harta străzii ei, apoi trecu la cartarea străzilor vecine. Era convins că Meesh și soții King se aflaseră în zonă cu un scop anume. Era de asemenea convins că și agenții FBI credeau același lucru; doisprezece dintre cei

șaisprezece cu care vorbise el fuseseră interogați în legătură cu accidentul și de către agenți ai Departamentului de Justiție.

Apoi descoperi o nepotrivire.

Larkin apăru din dormitor îmbrăcată în blugi de cinci sute de dolari noi-noi, un tricou Ramones negru și un iPod. Era desculță. Se întinse pe canapea, cu picioarele atârinate pe brațul acesteia, și începu să butoneze iPod-ul, mișcând piciorul drept în ritmul muzicii.

– Hei, spuse Cole.

Ea deschise ochii și se uită la el.

– Cei de la FBI n-au știut că Meesh este Meesh până când nu l-ai identificat tu?

– Nu. Și erau uzi de bucurie când în sfârșit i-au aflat numele.

Cole reveni la desfășurătorul lui. Cei doisprezece oameni chestionați de agenții FBI fuseseră toți interogați a doua zi după accident. Toți susțineau că agenții le arătaseră fotografiile a doi bărbați și toți indicaseră aceleași două fotografii. Ca și cum Pitman știa sau bănuia că Meesh era bărbatul dispărut încă dinainte de a se întâlni cu fata și minșise în legătură cu ceea ce știa.

Douăzeci de minute mai târziu, Larkin se dădu jos de pe canapea și se duse la fereastră. Ziua scădea, curând trebuiau să tragă jaluzelele.

– Dacă ți-e foame, mă apuc să pregătesc cina, spuse Cole.

Ea nu îl auzi. Cole mototoli o foaie de hârtie și i-o aruncă în spate. Ea se întoarse și își scoase căștile.

– Ai zis ceva? îl întrebă ea.

– Dacă ți-e foame, pregătesc masa.

– N-ar trebui să îl așteptăm și pe el?

– S-ar putea să vină târziu.

– Nu mi-e foame.

Se întoarse la canapea și Cole se reapucă de lucru.

– Chiar a fost în Africa?

Cole ridică privirea. Se uita la el. Era surprins că Pike îi pomenise de Africa. Rareori vorbea despre zilele acelea.

– Ce ți-a spus?

– Că a văzut o femeie care și-a tăiat singură degetele. Ce porcărie să spui așa ceva. Ca și cum ar fi trebuit să mă impresioneze. Ce lucru grosolan și dezgustător, doar ca să mă sperie.

Își încrucișă brațele la piept și se uită în tavan.

– Este înșurat?

– Nu.

– L-am întrebat, dar nu mi-a răspuns. Mereu face așa. Spun ceva și știu că mă aude, dar mă ignoră. Nu-mi place să mă ignore. Este nepoliticos.

– Da, este.

– Atunci de ce o face?

– L-am întrebat o dată, dar m-a ignorat.

Lui Larkin nu i se păru nostim.

– Dar cum rămâne cu politețea și cu amabilitatea? Sunt nevoită să-mi petrec timpul cu un tip care nu vorbește. Care nu râde niciodată. Care nu zâmbește. Care nu are absolut nici o expresie pe chip.

– Probabil că ești obișnuită cu oameni care încearcă să te impresioneze – încercă să fie nostimi, să-ți atragă atenția, să te determine să îi plăci. Greșești crezând că asta îi face interesanți. Nu-i face. Pike este unul dintre cei mai interesanți oameni pe care o să-i întâlnești vreodată. Numai că nu vrea să te distreze, așa că nu-și bate capul.

– Dar mă plictisesc. Tu vorbești o mulțime. Asta înseamnă că încerci să mă distrezi?

– Înseamnă că încerc să mă distrez eu. Tu ești destul de plicticoasă.

Larkin se așază picior peste picior.

– Nu ar fi trebuit să se întoarcă până acum?

– E încă devreme.

– Ei, este adevărat? A fost în Africa?

– A fost în Africa de mai multe ori. A fost peste tot prin lume.

– De ce vrea să fie mercenar? Mi se pare o nebunie să fii plătit ca să te joci de-a soldatul. Trebuie să fii bolnav ca să-ți placă așa ceva.

– Cred că depinde ce anume faci și din ce motive. Când ți-a spus povestea cu femeia, ți-a spus și de ce se afla el acolo?

– Sigur că nu. Nu-mi răspunde niciodată când îl întreb ceva. Ca și cum nici nu ar exista prin preajmă.

Îi povesti.

– Un grup numit Armata de Rezistență a lui Dumnezeu făcea legea în Africa Centrală, mai ales în Uganda. Răpea fete. Apăreau în câte un sat izolat, omorau pe toată lumea cu mitralierele, jefuiau ce se putea jefui și luau cu ei adolescentele. Nu una sau două, pe toate. Au răpit sute de fete. Le transformau în sclave, le violau, le făceau orice le trecea prin cap. Oamenii din satele acelea sunt agricultori, în cel mai fericit caz dețin câteva vite, nu au poliție; uneori satele se unesc și pun laolaltă toți banii pe care îi au. Și-au dat seama că le trebuie profesioniști ca să pună capăt răpirilor, și atunci Joe s-a dus acolo. Joe și oamenii

lui – cred că atunci a avut cinci oameni cu el – au ajuns atunci într-o după-amiază. În dimineața aceleiași zile, un raid al grupării războinice răsese încă un sat de pe fața pământului și mai furase încă un rând de fete. Soțul și băieții femeii aceleia fuseseră împușcați chiar în acea dimineață. Iar primul lucru pe care l-a văzut Joe acolo a fost acea sărmană femeie, care se automutila.

Larkin se uită șocată la el.

– Și ce-a făcut?

Cole știa cu exactitate, dar preferă să simplifice.

– Și-a făcut treaba. Și raidurile au încetat.

Larkin se uită spre ferestre, dar de acum se întunecase și lumina dinăuntru făcea să nu se mai vadă nimic afară.

– A făcut asta des?

– A fost peste tot în lume.

– De ce?

– Este un idealist.

Fata se uită în sfârșit la Cole.

– Tot mi se pare dus cu pluta. Nu ar putea să facă asemenea lucruri dacă nu i-ar plăcea.

– Nu, probabil că nu. Dar nu cred că îi place în felul acela la care te gândești tu. Hai să pregătim cina.

Ea se întoarce din nou spre fereastră.

– Eu am să mai aștept.

Cole se duse în bucătărie, dar nu se apucă de gătit. Se gândea la Pitman. Pitman îi spusese lui Larkin și apoi familiei ei o versiune a evenimentelor care nu se mai potrivea desfășurării faptelor și care probabil că nu se potrivise nici o clipă. Îl prinsese pe Pitman cu o minciună și acum se întreba dacă mai mințea și în legătură cu alte lucruri.

Unitatea de analiză a armelor de foc se numea Sala Armelor. Când intrai acolo, nu vedeai decât sute de pistoale din podea până la tavan. Pentru fiecare atârna legată de garda trăgaciului o etichetă pe care erau trecute marca, modelul și numărul cazului în care era cercetat; fiecare pistol fusese confiscat pentru că fusese folosit sau se credea că fusese folosit la comiterea unui delict.

John Chen se uită în lungul culoarului care ducea spre Sala Armelor, verificând dacă nu venea cineva. Nu-i plăcea deloc să rămână atât de târziu la serviciu, dar specialiștii care analizau armele de foc erau atât de aglomerati și atât de rămași în urmă cu treaba, încât Harriet Munson, afurisita de stăpână de sclavi

care era șefa lor, le stătea mereu în coaste, ceea ce însemna că Chen trebuia să aștepte până când Harriet pleca acasă. În ziua aceea Harriet bănuise prin Sala Armelor ca o stafie, iar Chen agonizase întruna la gândul că Pike cu siguranță deja pândește pe undeva prin apropiere – așteptându-l nerăbdător. Pike era un asasin cu sânge rece și probabil i-ar fi frânt gâtul ca pe un creion.

Chen venise pregătit.

Analistul de serviciu era o femeie înaltă și slabă, cu pleoapele aproape lipite pe care o chema Christine LaMallo. Chen nu avea nici o fărâma de îndoială că LaMallo era lesbiană.

Se strecură pe culoar, asigurându-se că nu vine nimeni, apoi apăsă pe butonul soneriei. Fiind doldora de pistoale, Sala Armelor era ținută încuiată. Auzi tăcânitul încuietorii, împinse ușa și intră.

LaMallo se întoarse de la computerul la care lucra fără să zâmbească. Lesbienele nu zâmbesc niciodată, se știe.

Chen îi întinse un pahar. Dăduse fuga la cel mai apropiat Starbucks și cum-părase cele mai mari pahare de moca. Îi zâmbi cu toți dinții.

– Pentru tine Știu că voi munciți până târziu. M-am gândit că îți va prinde bine.

LaMallo se uită din nou la paharul cu cafea ca și cum s-ar fi gândit că-i otrăvită cu cianură. John o invitase odată să iasă împreună în oraș, dar ea îl refuzase fără să stea o clipă pe gânduri. Lesbiană.

Acum se uita la el la fel de suspicioasă. Încă nu se atinsese de cafea.

– Ce vrei, John?

– Ai auzit de schimbul de focuri din Eagle Rock? Am nevoie să văd armele. Se purta ca Domnul Nonșalant în persoană.

Ochii ei se îngustară și mai tare.

– Dar nu te ocupi tu de cazul Eagle Rock.

– Nu, dar a apărut ceva într-unul din cazurile mele mai vechi de la Inglewood. Mi se pare că ar putea exista o legătură.

LaMallo se uită țintă la el, apoi luă cafeaua. O mirosi, dar fără să o guste, și se duse la ușă. O încuie și se rezemă cu spatele de ea, blocând-o.

Pe John îl fulgeră gândul nu tocmai lipsit de o doză de speranță că, la urma urmei, poate nu era deloc lesbiană; poate că i se schimba lui norocul în toate și de-acum încolo avea să-i meargă bine – dar apoi ea își aruncă paharul de ciocolată la gunoi. Își încrucișă brațele.

– Ce naiba se petrece aici?

Chen nu știa ce să spună și nici nu era sigur la ce se referea ea.

Făcu tot ce-i stătea în puteri ca să arate nevinovat.

– Hei, nu vreau decât să văd pistoalele. Ce se întâmplă?

– Asta aş vrea şi eu să ştiu.

– Cum adică, ai vrea să ştii? Isuse, ai de gând să mă laşi să văd pistoalele, sau nu?

Ea clătină încet din cap.

– Le-a luat FBI-ul.

Chen clipi.

– FBI-ul?

– Îhm. Trei semiautomate şi un revolver cu butoi, toate de la Eagle Rock. Iar cu cel din urmă a fost şi mai ciudat. L-au luat acum două zile. Au luat unul acum două zile – un Colt Python 357. Dar s-au întors ieri-dimineaţă şi au luat şi semiautomatele.

Chen îşi văzu şansele de a-şi cumpăra un Carrera învârtindu-se şi scurgându-se ca apa din chiuveţă. Dar în primul rând şi-l imagina pe Joe Pike tăbăcindu-i fundul.

– Dar erau probe ale poliţiei din Los Angeles! răbufni Chen. Aia de la FBI nu pot să vină aşa, pur şi simplu, şi să plece cu probele. Cu probele *noastre*!

– Pot, din moment ce de la Parker ne-au spus să le dăm. Etajul şase.

– Parker Center le-a dat permisiunea?

Etajul al şaselea de la Parker Center era etajul puterii – tărâmul directorilor adjuncţi.

LaMallo dădu încet din cap, fără să-l slăbească din căutătura ochilor ei mijii.

John simţea că înnebuneşte. Mintea lui căuta disperată vreun fel de explicaţie în stare să-l potolească măcar cât de cât pe Joe Pike, când îi dădu prin cap o idee disperată.

– Dar tuburile de cartuşe? Au luat şi tuburile?

Christine clătină din cap.

– Au luat tot. Până şi tuburile. Dar ştii ce a mai fost cu adevărat ciudat? N-au vrut să semneze nici un fel de proces-verbal de preluare a probelor.

De fiecare dată când probele erau transferate sau mutate între departamente sau agenţii, se semna un proces-verbal de preluare. Era procedura standard. Se putea urmări astfel lanţul mişcării probelor. Se evita astfel ca probele să se amestece cu altele, să fie rătăcite sau furate.

– Dar erau *obligaţi*, spuse Chen.

LaMallo continua să-l privească.

– Iar acum vii tu și vrei exact aceleași arme. Și tuburile de cartușe. Ce se petrece?

– Nu știu.

Acum, că părea că agenții FBI și cei de la Parker Center făceau lucruri pe care nici un fel de agenție legitimă de investigații nu le-ar fi făcut, John Chen simți că i se face și mai frică. Nici o Carrera nu merita așa ceva. Nici măcar partidele fierbinți de sex care ar fi venit odată cu ea.

Se simți brusc prins în capcană; prins ca într-un coșmar între Pike, guvernul federal și puterea din umbră reprezentată de tipii de la Parker Center; în nici unul nu putea avea încredere și oricare îi putea spulbera viața și cariera fără să stea o clipă pe gânduri. I se uscaseră gura.

– Dar tu nu – ascultă, Chris, doar nu ai de gând să-i spui – vreau să zic, nu-i nevoie să afle și Harriet despre...

LaMallo, încă fixându-l cu ochii ei calmi de pasăre de pradă, desfăcu brațele și le întinse în lături, ca Moise desfăcând apele.

– Aceasta este Sala Armelor. Este a mea. Aceste pistoale sunt ale mele. Probele de aici sunt probele *mele*. Nu-mi place să mi le ia cineva. Nu-mi place ca tu să știi despre ele ceva ce eu nu știu.

Lăsa brațele în jos și de îndepărtă de ușă.

– Cară-te de aici, John. Și să nu te întorci până nu ai ceva să-mi spui.

Chen păși iute pe lângă ea și o luă la fugă pe culoar. Alergă direct la mașina lui, sări înăuntru și încuie portierele. Porni motorul, dar rămase cu mâinile încheștate în poală, tremurând plin de groază. Își pescui mobilul din buzunar. Tremuratul făcea să navigheze cu greu printre numere, dar Pike îi spusese să îl sune pe Elvis Cole când avea ceva. Cole era prietenul lui Pike. Chen nutrea vaga speranță că poate acesta îl va convinge pe Pike să nu-l ucidă. Toată lumea știa că Joe Pike era un monstru.

În liniștea nopții târzii, Pike se îndrepta alene spre casa din Echo Park. Aerul era mai încins decât cu o seară înainte, dar aceiași cinci bărbați se adunaseră în jurul mașinii sub felinarele din stradă, iar familiile tot mai stăteau pe verande. Pike parcă pe alee și traversă curtea spre verandă. Cei cinci îi aruncară o privire, dar nu amenințătoare. În acel moment ușa se deschise, Pike simți miros de mentă și de curry și se întrebă de ce ieșea Cole.

Acesta vorbi încet, să nu-l audă bărbații de pe stradă.

– Cum a mers?

Pike îi descrie pe cei doi care îi cercetaseră casa și despături fotografiile.

Cole deschise ușa ceva mai tare, ca să aibă lumină să vadă fotografiile. Pike o zări pe fată în bucătărie. Avea un iPod. Pike îi spusese să scape de iPod în deșert.

– De unde a făcut rost de un iPod? întrebă Pike.

– E al meu. Am gătit mâncare thailandeză, dacă vrei să mănânci ceva. Noi asta am mâncat.

Pike strânse fotografiile. Mâncarea thailandeză suna bine. Dar Cole coborî și mai mult vocea.

– Am primit un telefon astă-seară de la John Chen. FBI-ul a confiscat tot ce avea legătură cu Eagle Rock. Pistoalele, tuburile de cartușe, totul.

– Pitman?

– Chen nu știe decât că a fost vorba despre FBI.

– John a apucat să cerceteze pistoalele înainte să fie luate?

– Le luaseră deja. Ce-i de-a dreptul ciudat este că le-au luat fără hârtii. Cică ar fi sunat de la Parker și le-ar fi spus să-i lase să ia tot ce vor fără să pună întrebări.

Pike ridică din sprâncene.

– Detectivii de la Divizia Omucideri nu ar fi renunțat la anchetă numai pentru că Pitman este agent FBI, nu cu cinci cadavre neidentificate în cârcă. Probabil că cineva le-a pus – și nu vreau să fac un joc de cuvinte – pistolul la tâmplă.

Pike era de acord.

– E speriat, spuse Pike. Mda. Singurul motiv să ia pistoalele este că nu vrea ca poliția să se apropie deloc de ancheta lui.

– Sau ascunde mai multe decât acest caz pe care îl construiește împotriva soților King.

– Adică? Până și pe întuneric, își putea da seama că Elvis Cole era tulburat.

– Nu știu. Dar știu că n-a fost cinstit cu fata și cu familia ei. Îți aduci aminte ce le-a spus? Că nu au știut că Meesh este bărbatul dispărut după accident până când fata nu l-a identificat?

Pike încuviință. Așa îi spusese atât Bud, cât și Larkin.

– În ziua în care s-au întâlnit prima dată cu ea – adică dimineață, înainte să stea de vorbă – deja pusese întrebări pe stradă, și nu numai despre soții King. Întrebau și de Meesh. Nu i-au rostit numele, dar deja știau sau bănuiau că Meesh se afla în mașină.

Pike își dădu seama că prietenul său Cole ieșise din casă ca să poată sta de vorbă fără să îi audă fata.

– De unde știi?

– Am auzit-o astăzi de la cinci-șase de oameni. I-am rugat să-mi descrie fotografiile și sunt destul de sigur că una era a lui King, cealaltă a lui Meesh.

– Pitman și Blanchette au făcut asta înainte să o întâlnească pe ea?

– Înainte. Nu am fost sigur de desfășurarea evenimentelor până astă-seară, când mi-am pus însemnările în ordine. Acum sunt sigur. Știau că Meesh era împreună cu soții King și îi știau identitatea înainte ca ea să îl identifice.

Pike respiră adânc, întrebându-se de ce Pitman și Blanchette o duseseră în eroare pe fată. Nu-i plăcea cum sună, dar nimic din toate acestea nu îi afecta misiunea. Să-l găsească pe Meesh. Să elimine amenințarea. Cu Pitman și Blanchette se putea descurca mai târziu.

– Hai să mergem mâine din nou la ea în cartier. Speram să luăm urma lui Meesh, dar poate că urma lui Pitman este mai importantă.

– N-o să-i placă. Nu a fost deloc fericită când ai plecat.

Pike zise:

– Mâncarea miroase destul de bine. Curry?

Cole zâmbi și intrară în casă. Fata era întinsă pe canapea, cu căștile pe urechi. Ținea ochii închiși, dar îi deschise când intrară.

– Ce mai faci? spuse Pike.

Ea doar îi făcu cu mâna, apoi închise ochii și se cufundă din nou în muzică. Picioarele ei băteau ritmul. Pike bănuî că încă mai era supărată pe el.

După câteva minute Cole plecă, iar Pike se duse în bucătărie. Cole pregătise curry de legume cu orez. Rămase în picioare, mâncând direct din oală. Mânca așa, rece. Când termină de mâncat, bău o sticlă de apă. Fata apără în pragul ușii.

– Mă duc să mă bag în pat, spuse ea.

Pike încuviință. Ar fi vrut să zică ceva, dar încă se întreba de ce anume o pusese Pitman într-o asemenea situație. Meesh era un criminal, dar condamnarea lui era de competența tribunalelor din Colorado. Pentru Pitman, Meesh nu reprezenta nimic mai mult decât o cale de a-i înfunda pe cei doi King pentru spălare de bani. Hârtii. Pusese viața fetei în pericol pentru niște hârtii, și reușise cumva să îi atragă în asta și pe cei de la LAPD. Pike se întreabă dacă Bud știa.

Fata se duse la ea în dormitor și închise ușa.

Pike se duse în baie, apoi verifică ferestrele și ușile, stinse luminile și se întinse pe canapea în întuneric. Canapeaua încă mai păstra căldura fetei, iar urma trupului ei era moale.

Larkin se trezi din vis și își scoase căștile din urechi. Rămase întinsă în întuneric, între somn și realitate, apoi se trezi de tot când își dădu seama că trebuia să facă pipi.

Casa era cufundată în întuneric, așa că își imagină că și el dormea, așa că se

duse direct în baie. Închise ușa, înainte să aprindă lumina. Când termină, stinse lumina, deschise ușa și abia atunci îl auzi.

Dinspre camera de zi veneau niște gemete slabe, repetate frenetic. Ea ezită o clipă, apoi se strecură în încăpere.

Pike dormea pe canapea, cu pistolul pe podea, lângă el. Avea trupul încordat; brațele îi erau întinse rigid pe lângă corp, se smucea într-o parte și în alta și tremura. Chiar și în semiîntineric îi putea vedea sudoarea de pe față în timp ce întorcea sacadat capul încolo și înapoi. O, Doamne! Avea un coșmar! Se întreba dacă ar trebui să îl trezească.

Se trase mai aproape, încercând să se hotărască dacă să îl trezească sau nu. Degetele i se strângeau ca niște gheare, pe urmă tremurau și zvâcneau, iar ochii i se rostogoleau frenetic sub pleoape. Mamă, se gândi Larkin, trebuie să fi fost un monstru de coșmar.

Pe urmă spuse ceva. Nu se înțelegea, dar printre gemete și vaiete, ea era sigură că îl auzise vorbind.

Tah...

Se întinse mai aproape încercând să înțeleagă ce spunea, dar nu mai auzi decât mormăituri și șoapte.

Pe urmă, încetul cu încetul, el se liniști.

Larkin era foarte aproape, aplecată deasupra lui, când el mormăi din nou.

– *Tah... tah...*

Suna ca „tata“.

Pândi să audă din nou ceva, dar el rămase tăcut, probabil că ea se înșelase. Oamenii mormăie tâmpenii atunci când visează. Un bărbat ca el putea avea coșmaruri, dar nu despre tatăl lui.

Îl privi, ar fi vrut să-l atingă. Ar fi vrut să se întindă spre trupul lui așa cum te întinzi printre gratii la grădina zoologică și încerci să atingi animalele mari.

Larkin mai rămase lângă el încă un moment, pe urmă se strecură înapoi la ea în cameră.

7

A doua zi dimineată, când fata ieși din camera ei, Pike își curăța pistolul la masa din sufragerie. Era ora opt și zece minute.

Astăzi nu mai era dezbrăcată. Purta un tricou foarte mare care îi acoperea coapsele. Strâmbă din nas.

– Pfui. Așa te droghezi tu, trăgând pe nas chestia aia?

Pike desfăcuse pistolul în bucăți și lustruia țeava cu un solvent tip pulbere, care avea un miros puternic de piersică foarte coaptă.

– E cafea făcută, zise el.

Telefonul lui era pe masă. Aștepta să-l sune Cole ca să stabilească unde și cum se întâlnesc în zona în care locuia fata.

– Ai visat astă-noapte, spuse fata. Ai avut un coșmar.

– Nu-mi aduc aminte.

– Unul urât. Nu am știut dacă trebuie să te trezesc sau nu.

– Nici o problemă.

Pike nu își aducea niciodată aminte visele.

– O să mă duc din nou la tine în cartier să mă întâlnesc cu niște tipi pe care i-a găsit Elvis. Pe urmă mă duc să mă văd cu Bud. Fata nu răspunse. Se duse în bucătărie.

Pike termină de uns țeava și se apucă de cadru. Solventul aplicat pe țeavă avea să dizolve impuritățile în timp ce se ocupa de celelalte componente ale armei.

Fata se întoarse cu o cană de cafea. Se așeză la masă în fața lui fără să spună nimic. Arăta foarte serioasă.

– Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

– Bine.

– Nu mi-a plăcut felul în care ai plecat și m-ai lăsat ieri. Dacă mi-ai fi spus ce

ai de gând să faci, ar fi fost în regulă, dar nu mi-ai spus. Nici măcar nu vorbești cu mine. Sigur, știu că nu te prea omori cu vorbitul. Am înțeles asta. Dar sunt un adult. *Pe mine* încearcă să mă omoare oamenii ăștia. Nu am nevoie de bonă și nu-mi place să fiu tratată ca un copil. Suntem aici de două zile și încă nu m-au găsit, așa că presupun că este un loc sigur. OK, bine, mulțumesc. Nu vreau să merg să mă întâlnesc cu Bud și nu vreau să stau în mașină în timp ce tu și Elvis vorbești cu unul și cu altul. Este plicticos și m-am săturat. Prefer să rămân aici și pot să stau singură.

Pike puse țeava jos. Se uită la ea.

– Da.

– Da, adică pot să rămân aici?

– Am spus că *eu* mă duc să mă întâlnesc cu Bud. Nu am spus că ne întâlnim amândoi. Îmi pare rău pentru ieri. Ar fi trebuit să fiu mai politicos.

Fata deschise gura, dar nu spuse nimic. Sorbi din cafea, ținând cana cu amândouă mâinile.

Pike se apucă să monteze pistolul la loc. Îi luă câteva secunde. Putea să desfacă sau să monteze un pistol și legat la ochi. Să stea de vorbă cu fata era mai greu.

În cele din urmă, ea răspunse:

– Bine. Mulțumesc. E grozav.

Mobilul vibră, bâzâind tare pe masă. Pike se uită la ecran, crezând că era Cole, dar nu era el. Îl duse la ureche.

– Ai musafiri, zise Ronnie.

Nu-și schimbă nici un pic expresia feței.

– Câți? întrebă el.

– Unul singur, de data aceasta. Sub un metru optzeci; păr destul de lung și negru. Tocmai a intrat, descuind ușa ca la el acasă. Vrei să mă duc să mă prezint?

Fata îl privea. Dacă ar fi aflat ce intenționa să facă, ar fi devenit îngrijorată sau i-ar fi pus întrebări, iar Pike își epuizase rația de conversație.

– Nu, vin eu acolo să stăm de vorbă. Dacă pleacă, sună-mă.

Închise telefonul, vârî încărcătorul în pistol, armă și trase piedica. Dacă ar fi putut simți vreodată extazul, atunci asta îl copleșea acum, dar nu lăsa să se vadă nimic. Îi avea în mână. Avea un fir care putea să îl ducă chiar la Meesh, ceea ce însemna că putea face curățenie. Să scape de toți ticăloșii ăia care încercau să omoare o fată, tocmai pe fata asta, toți uniți împotriva ei. Era un sentiment care îl umplea de un fel de tristețe minunată. Urma să facă curățenie, dar nu din spirit de justiție. Avea să-i pedepsească.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu Ronnie. A găsit pe cineva care s-ar putea să ne dea o mână de ajutor, am să mă duc să mă întâlnesc cu el. Te descurci?

– Îhm.

Pike se ridică în picioare, vârf Kimber-ul în toc și îl prinse la curea. Își trase deasupra cămașa cu mâneci lungi ca să își acopere tatuajele și pistolul.

– Vrei să îți aduc ceva?

– Poate niște fructe. Căpșuni, eventual și niște banane.

– Bun, atunci. Ne vedem mai târziu.

Nu era prea liniștit că o lăsa singură, dar se convinsese că a o proteja însemna mai mult decât simplul fapt de a o ține în viață. Nu voia ca ea să se simtă din nou abandonată. Dacă simțea nevoia ca el să îi arate că are încredere în ea, atunci era hotărât să aibă încredere în ea.

Pike își croia drum spre sud, pe autostrada Santa Monica, în traficul apatic al dimineții. Nu se grăbea. Dacă bărbatul din apartamentul lui pleca, Ronnie avea să-l urmărească. Îl sună pe Cole și îl puse la curent cu ultimele evenimente. Acesta îl întrebă dacă avea nevoie de ajutor, dar îl refuză, spunându-i să se ocupe de Pitman, așa cum conveniseră. Tot mai voia să stea de vorbă cu Bud, dar asta putea să mai aștepte. Îi relată lui Cole discuția cu fata.

– Vrei să mă duc să o supraveghez? întrebă Cole.

– Nu s-o păzești, dar mi-ar plăcea să treci pe acolo.

– Am să dau o raită mai târziu. Să-i duc ceva de mâncare.

– Vrea căpșuni. Eventual și banane.

– Sigur. Orice.

– Vezi dacă totul e-n regulă și pe urmă spune-mi și mie.

– Bine.

Pike nu mai primise nici un semn de la Ronnie, așa că îl sună atunci când ieși de pe autostradă.

– Sunt la cinci minute, spuse Pike. Tipul mai e în casă?

– Nu. A stat înăuntru doar câteva minute. Acum se ascunde în tufișurile de lângă tomberoanele din spatele parării tale și se uită la ușa ta de intrare. E acolo de vreo douăzeci de minute deja.

Pike viră spre complex. Dacă bărbatul stătea lângă casa lui, el putea să intre în complex cu mașina și să parcheze undeva mai aproape. Asta i-ar fi permis să ajungă mai ușor la mașină, dacă avea nevoie, ceea ce putea să fie important.

– Cu ce e îmbrăcat? întrebă Pike.

- Cămașă verde cu mâneci scurte, peste blugi.

- Te sun când ajung.

Pike intră pe porțile complexului și parcă lângă întretăierea mai multor alei. Lăsa Lexus-ul și porni pe jos. Când ajunse la capătul celei mai îndepărtate dintre alei, trecu în spatele unei tufe mari de plumeria și dispăru într-o lume de verdeață. O luă pe lângă zid spre capătul clădirii, apoi pe după colț. Tomberoanele erau acum exact în fața lui. Studie rândul gros de oleandri din spatele lor. Omul își alesese o ascunzătoare bună. Pike nu-l putea vedea prin frunzișul des. Rămase să supravegheze oleandrii vreo douăzeci de minute, până când o rază de lumină se văzu mișcându-se după frunziș.

Pike îl sună pe Ronnie, acoperind microfonul cu mâna făcută căuș.

- L-am văzut. Mulțumesc.

- Mergem să punem mâna pe el?

Ronnie murea după genul acesta de aventuri, dar Pike nu-l voia prin preajmă în continuare. Deocamdată era mai bine pentru Ronnie să plece.

- La revedere, Ron.

Nu-l văzu pe Ronnie plecând, dar nici nu se aștepta. Se așeză pe pământul tare, urmărind cum juca lumina și cum se schimbau culorile pe frunzișul oleandrilor până când, în sfârșit, o umbră se mișcă, dând la iveală o nuanță de verde diferită de a frunzelor din jur: omul dintre frunze. O creangă se legăna, ceea ce-i arătă lui Pike că omul era plictisit sau neatent. Îi interpretează lipsa de disciplină drept slăbiciune. Așteptă.

La trei ore și douăsprezece minute de când Pike își ocupase poziția, bărbatul trase cu ochiul printre crengi ca să se asigure că nu îl vede nimeni, apoi ieși cu mers legănat de după lăzile de gunoi și se îndreptă grăbit spre poarta principală a complexului.

Pike ieși nevăzut din ascunzătoare și se duse repede la mașină. Trecu repede pe poarta din spate și înconjură complexul, accelerând spre intrarea principală. Tocmai virase, când bărbatul cu cămașă verde ieși printr-o poartă pietonală deschisă în zid. Acum purta ochelari de soare, dar chiar și așa Pike putea să își dea seama că nu era unul dintre cei pe care îi mai văzuse. Era brunet, cu umeri largi și față îngustă, aproape sigur latinoamerican. Când se mișca, i se răsucea cămașa într-un fel care indica un pistol înfipt în cureaua pantalonilor. Se opri lângă o Toyota Camry prăfuită, maro. Imediat după aceea, Toyota o luă din loc.

Pike o urmări lăsând mereu între ei trei sau patru mașini, apropiindu-se mai mult doar în intersecții sau când traficul devenea mai lent. Intrară pe autostra-

da I-10 la Centinela, apoi ieșiră la Fairfax. Toyota opri să alimenteze, apoi continuă să se îndrepte spre nord prin oraș. Când ajunseră la Santa Monica Boulevard, Toyota o coti spre vest, ocolind pe la margine West Hollywood, intrând apoi în Hollywood, și în cele din urmă ajunse în parcare a unui motel cu două niveluri numit Tropical Shores Motor Hotel.

Pike parcă într-un loc interzis, apoi se întoarse pe jos. Motelul era construit în formă de L, cu scările exterioare plasate acolo unde se uneau cele două brațe ale L-ului. Curtea era goală, cu excepția Toyotei Camry și a încă două mașini.

Ajunse în dreptul recepției în timp ce bărbatul cu cămașă verde cobora din mașină. Nu se obosi să-și încuie mașina. Se duse spre un automat de răcoritoare de lângă perete, cumpără o cutie, pe urmă se îndreptă spre o cameră de la parter. Se opri lângă ușă, cu spatele la parcare, ca să-și caute cheile.

Pike se apropie de el din spate. Se mișca repede, ba la stânga, ba la dreapta, doar cât să rămână în unghiul mort al vederii celui din față. Urmări cum intră cheia în broască, cum se deschide ușa...

Pike îl apucă de gât pe la spate și trase în sus. Îl strânse cu brațul ca în menghină, cât putu de tare, și intră în cameră cu el pe post de scut, în timp ce scotea Kimber-ul din toc.

Se așteptase să dea peste mai mulți bărbați, dar încăperea era goală.

Închise ușa împingând-o cu vârful piciorului. Draperiile erau desfăcute, așa că Pike putu să vadă că nu apăruse nimeni în parcare și nu ieșise nimeni de la recepție.

Bărbatul dădea din picioare și se zbătea, dar Pike îl ridică și-l ținu în aer cu genunchiul. Bărbatul încercă să tragă un pumn în spate, apoi își încleștă degetele pe brațul lui, vârându-i unghiile în piele. Era un tip puternic și foarte în formă.

Pike își strecură brațul liber în spatele capului celuiualt, împingându-i gâtul în unghiul cotului său. Strânse, împinse, apoi trase repede.

Zbaterea încetă.

Bărbatul nu mai dădu din picioare.

Trupul lui deveni inert.

Sufocarea fermă menținută o vreme întrerupe alimentarea creierului cu sânge, făcându-l pe cel căruia i-o aplici să adoarmă asemeni unui laptop căruia i se termină bateria. Până să se trezească omul, Pike se apucă să cerceteze încăperea.

Șifonierul și sertarele biroului erau goale, dar Pike descoperi patru genți de voiaj stivuite în dulap. Fiecare dintre ele conținea haine bărbătești, țigări și

obiecte de toaletă. În buzunarul uneia găsi un plic conținând douăzeci și șase de bancnote de o sută de dolari. Lângă plic, găsi o foaie de hârtie ruptă dintr-un notes cu spirală, pe care erau niște însemnări făcute de mână și o fotografie a lui Larkin Conner Barkley, un prim-plan care o arăta zâmbind. În fiecare geantă se aflau, ascunse printre haine, câte un pașaport american și bilete de avion dus-întors de la Quito, Ecuador, la Los Angeles. Pașapoartele înfățișau patru bărbați, dintre care unul era cel de față. Pe pașaportul lui figura numele Rulon Martinez, dar Pike se îndoia că numele era adevărat.

Doi dintre ceilalți făcuseră parte din grupul care pătrunsese la Barkley acasă. Unul era tipul cu cicatrice pe buză care o bătuse pe menajera lui Barkley. Pașaportul îl dădea drept Jesus Leone. Celălalt se numea Walter Kleinst. Cel de-al patrulea bărbat, cel pe care Pike nu îl văzuse niciodată, se numea Ramon Alteiri. Conform pașapoartelor, toți patru locuiau în Los Angeles și erau cetățeni americani. Pike le studie atent. Dacă erau false, atunci fuseseră falsificate bine.

În timp ce Pike răsturna hainele și obiectele de toaletă din rucsac, puse înăuntru pașapoartele, biletele, bărbatului începură să îi fluture pleoapele și ridica încet capul. Când își dădu seama că nu se poate mișca, înțepenii. Pike îl lega se cu bandă adezivă de un scaun. Avea gleznele, coapsele, brațele și trupul imobilizate.

Pike stătea exact în fața lui, ținând în mână un pistol Browning vechi de 9 mm pe care-l găsisese asupra lui.

– Pot vorbi și spaniolă, dar engleza îmi convine mai mult, zise el. Ție îți convine?

Omul rânji impertinent, ca și cum îl durea în cot și de o limbă, și de cealaltă.

– Mai bine te-ai căra în pizda mă-tii. Nici nu știi în ce căcat te-ai băgat.

Pike își înfipse arătătorul în țesutul moale de sub claviculă, acolo unde se adună într-un nod douăzeci și șase de nervi. Când Pike îl strivi zdravăn de os, nodul de nervi transmise un semnal de durere foarte asemănător celui pe care-l simți când ți se scoate un nerv de măsea fără anestezie.

Bărbatul gemu ascuțit. Încercă să rupă din banda adezivă și să se smulgă din scaun, dar Pike ținu scaunul pe loc cu un picior. Pe obrajii celui alt începură să curgă pârlăieșe de lacrimi și îl imploră pe Pike să se oprească, de data asta în spaniolă.

Când acesta slăbi în cele din urmă presiunea, știind că acum durerea va arde cu ferocitatea veninului, atinse alt punct, de data aceasta de pe gâtul bărbatului, ca să calmeze durerea. Omul se încovoie și fața i se făcu de culoarea cărni uitate în apă.

– Se numește *dim mak*, spuse Pike. În chineză. Înseamnă atingere mortală.

Dim mak era contrapartea întunecată a acupuncturii; în aceasta din urmă, punctele de presiune sunt folosite pentru a vindeca; în cealaltă, pentru a face rău.

– Îl vreau pe Alexander Meesh, spuse Pike.

Bărbatul clătină violent din cap.

– Nu, nu, nu! Nu cunosc!

Părea prea speriat ca să mintă, dar Pike voia să se convingă. Ridică pașaportul lui.

– Care este numele tău adevărat?

Bărbatul răspunse fără să stea pe gânduri.

– Jorge Petrada.

– De ce stăteai la pândă lângă casa mea?

– Pentru fată.

Nici măcar nu clipise. Pike hotărî că spunea adevărul. Jorge nu îl cunoștea pe Alex Meesh.

– Meesh v-a trimis să o găsiți?

– Nu cunosc Meesh, nu cunosc.

– Cine v-a spus să o căutați?

– Luis. Luis spus.

– Cine este Luis?

Jorge se uită la pașapoarte, iar Pike îl ridică pe cel al tipului cu buza brăzdată de cicatrice. Cel care avea fotografia.

– *Și*. Luis.

– Luis este șeful tău?

– *Și*.

Pike se uită la ceas, apoi se duse iarăși spre fereastră – timpul trecea și era de așteptat ca unul sau mai mulți dintre indivizi să se întoarcă în curând. Trăsese draperiile, dar erau destul de transparente. Un bărbat cu burtă proeminentă stătea și fuma în fața recepției.

– De unde ați știut unde să vă duceți după fată?

– Luis. El spus adresa.

– Ați încercat să o omorâți, în Malibu și în Eagle Rock. Ați încercat în nordul golfului. Cine v-a spus unde o găsiți?

– Nu, nu, nu. Eu abia sosit aici. Eu aici numai de două zile. Eu nu știe nimic despre asta.

Pike scoase din rucsac biletele de avion și verifică datele. Jorge spunea din

nou adevărul. Venise împreună cu Altieri acum două zile. Kleinst sosise cu douăsprezece zile în urmă. Luis se afla în țară de șaisprezece zile.

Tocmai pune biletele la loc în rucsac, când sună telefonul. Era Cole. Pike răspunse, fără să-l scape din ochi pe Jorge.

– Da?

– Tocmai am plecat de la ea, spuse Cole. Se descurcă bine. I-am dus niște reviste, ceva de mâncare etc. Am cumpărat un filtru de cafea, ca să nu mai fie nevoită să bea chestia aia pe care o faci tu. Acolo la tine totul e în regulă?

– Da.

– OK. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Pike închise telefonul. Se uita fix la Jorge, iar Jorge era speriat.

– Pentru cine lucrează Luis?

Bărbatul păru surprins că Pike nu știa și se îndreptă în legături. Păru să capete puteri pentru prima dată de când se scăpase în pantaloni.

– Esteban Barone. Noi toți lucrează pentru Barone. Tu făcut greșală, prietene. Trebuie să știi de frică dacă ai a face cu Barone.

– Ce este Barone? Gangster? Om de afaceri? Înțelegi ce te întreb? Știi cu vântul cartel?

– Și.

Un zâmbet larg înflori pe fața bărbatului, ca și cum ar fi fost mândru că făcea parte din așa ceva.

– Barone, el are mult soldați. Câți mult ai tu?

Pike scoase din portofel fotografiile celor cinci bărbați uciși de el. Le ținu una câte una în fața celui alt.

– Cu ei sunt chit, spuse Pike.

Omul se întunecă la față și mormăi ceva în spaniolă, dar Pike nu pricepu. Se duse din nou la fereastră. Receptionerul dispăruse.

– Câți ai mai rămas? întrebă el.

Omul scuipă.

De data aceasta, Pike nu se mai mișcă lent. Își înfipse degetul mare într-un punct *dim mak* dintre coastele celui alt, sub mușchiul pectoral.

– Japte!

Pike slăbi apăsarea.

– Patru dormiți aici. Unde dorm ceilalți trei?

– Asta nu știu nimic. Carlos, el adus pe noi aici de la aeroport. El nu spus unde este ei. El adus la Luis și Luis spus aici stăm. Eu nici măcar nu văzut pe ei!

Pike se așeză la loc. Carlos. Un nou jucător intrase în horă.

– Cine este Carlos?

– Norte-american. Așteptat pe noi la aeroport. A adus aici și are grijă de noi.

– Care este numele lui de familie?

– Tot ce știu Carlos. El ne dă lucruri. Telefoane, pistoale.

– Bine. Unde sunt ceilalți acum?

– Nu știu. Eu am treaba mea, ei are treaba lor.

Omul își umezi buzele. Devenea din ce în ce mai agitat și se uită din nou la fereastră. Pike se întrebă dacă văzuse ceva.

– Se întorc acum, Jorge?

– Nu. Nu, nu întorc.

Pike scoase pistolul și rămase cu ochii spre fereastră.

– Diseară întorc, spuse Jorge.

O umbră traversă perdelele, pe urmă trei explozii făcură geamul țandări. Perdelele flutură ca niște vele de vapor, dar Pike era deja la podea; ușa se izbi de perete, Luis intră cu un pistol în mână, trăgând chiar și atunci când Pike ripostă. Glonțul îl trimise pe Luis în perete. Pe urmă în cameră se făcu liniște. Luis se prelinse încet în jos, lăsând pe zid o urmă însângerată.

Pike rămase la podea, dar nu mai apărură nici un alt bărbat. Aruncă o privire spre Jorge, dar acestuia îi căzuse acum capul în piept și jumătate de frunte îi fusese spulberată de un glonț. Pike se duse la ușă, nemulțumit că scăpase situația de sub control. Probabil că Luis îl auzise pe Jorge urlând, sau poate că îi atrăseseră atenția perdelele trase, dar, indiferent ce se întâmplase, omul care i-ar fi putut furniza informații era mort. Receptionerul cel gras ieșise din birou și o menajeră apăruse în capătul îndepărtat al motelului. Îl trase pe Luis din drum și închise ușa făcută țandări.

Începu să scotocească prin buzunarele lui Luis. Găsi un telefon mobil, niște chei, douăzeci și patru de dolari și o bucată de hârtie ruptă dintr-un ziar cu un număr de telefon pe margine. Pike puse totul în rucsac, apoi se duse din nou la draperii. Bărbatul cu burtă se întorsese la locul lui. Probabil chema poliția.

Intră repede în baie. Menajera lăsase pe chiuvetă două pahare învelite în plastic. Pike le luă și se întoarse la cadavre. Scoase un pahar din țiplă și lipi degete lui Jorge de sticlă, unul câte unul, apoi puse paharul la loc în pungă. Procedă la fel și cu Luis, și atunci văzu ceasul, un Patek Phillipe de platină care i se potrivea cum se potrivește un diamant cu o grămadă de bălegar. Pike i-l scoase și îl întoarse. Pe spatele ceasului fusese gravat *Pentru iubitul meu George*. Puse ceasul și paharele în rucsac, șterse de amprente suprafețele pe care le atinsese și intră în baie exact când începeau să se audă sirenele poliției. Sparse geamul băii

cu patul pistolului, se strecură pe fereastră și căzu într-o alee. Își puse rucsacul în spate și o luă la fugă de-a lungul clădirii. Încetini când ajunse în stradă și trecu pe lângă recepția motelului chiar când ajungea acolo prima mașină de patrulare. Pe ambele părți ale străzii oamenii se ascundeau după mașini sau în pragurile ușilor. Pike se mișcă o vreme la fel de grijuliu ca și ceilalți, până ajunse la Lexus. Porni motorul și demară exact când apărea a doua mașină de poliție.

Pike trase mașina în parcare a unui centru comercial de lângă Griffith Park. Îi țiuiau urechile din cauza împușcăturilor și îl dureau umerii. Amintirea împușcăturilor îl ținea încordat la maximum. Dar era o încordare bună. Îl ajuta să rămână vigilent.

Nimic din ceea ce rămăsese la locul faptei nu trimitea spre el, poate numai dacă se analiza asemănarea dintre gloanțe, dar asta avea să dureze multe săptămâni. Jorge și Luis aveau să fie doar alte două cadavre neidentificate din Los Angeles; o crimă cu o mulțime de întrebări, dar fără răspunsuri.

Pike își încărcă din nou pistolul și se uită peste lucrurile pe care le luase cu el. Telefoanele îi puteau oferi o legătură cu Alex Meesh. Studie mai întâi telefonul lui Jorge, folosind meniul ca să vadă istoricul convorbirilor și numerele apelate. Jorge nu dăduse decât trei telefoane, toate către același număr. Presupuse că trebuia să fie numărul lui Luis – fiind noi în oraș, probabil că Luis le dăduse numărul lui mai întâi, spunându-le: uite, aici mă găsiți. Apăsă butonul de apel ca să formeze din nou ultimul număr. Sună telefonul lui Luis.

Luis dăduse multe telefoane. Pike parcurse o listă lungă, care conținea și cel puțin o duzină de apeluri către Ecuador. Fiecare intrare din această listă conținea numărul format, data și ora apelului. Descoperi că Luis sunase la același număr de cinci sau șase ori în fiecare zi.

Pike apăsă pe butonul de apel ca să formeze numărul din nou. La celălalt capăt, telefonul sună de patru ori. Cel apelat avea să vadă numărul și să-și închi- puie că îl căuta Luis. Când sună a cincea oară, răspunse un bărbat.

– Ați pus mâna pe nemernic? întrebă el direct.

Bărbatul avea o voce profundă, vibrantă, care nu suna ca a unui gangster din Denver sau din Ecuador. Era o voce educată, cu o urmă de accent care lui Pike i se păru că ar fi putut fi franțuzesc.

– Alex Meesh? spuse Pike.

– Ați greșit numărul.

Bărbatul închise.

Pike apăsă din nou butonul de apel.

De data aceasta, bărbatul răspunse la prima sonerie.

– Luis?

– Luis și Jorge au murit.

Se făcu liniște. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui părea prudentă.

– Cine este la telefon?

– Nemernicul.

Bărbatul ezită din nou.

– Ce vrei?

– Pe tine.

Pe urmă Pike închise telefonul.

8

John Chen rămase îngrozit după ce îl sunase Pike. Nici măcar nu-l lăsase să răspundă, doar mârâise amenințător:

– *Ne vedem afară într-o oră.*

O oră mai târziu, se strecură pe holul de la intrare și se uită prin ușile de sticlă spre parcare. Era convins că Pike avea să dea vina pe el pentru că pierduse pistoalele și că avea să-l omoare în bătaie în văzul tuturor. Își vedea aspiratorul de pițipoance, dar nu-l vedea pe Pike, sau Jeep-ul Cherokee al lui Pike, sau Lexus-ul verde.

Chen nu era sigur ce să facă. Poate că Pike venise și plecase deja. Poate că nu ajunsese încă, și atunci el putea să se facă nevăzut! O luă la fugă spre Porsche. Adrenalina îi dădea puteri. Apăsă pe butonul care debloca ușile de pe telecomanda cheii, deschise minunata portieră fabricată în Germania...

– John, zise Pike în spatele lui.

– *Ahh!*

Chen tresări și sări într-o parte, dar Pike îl prinse și îi ținu ușa.

– Urcă.

Pike ducea un rucsac negru. Chen era convins că avea înăuntru un pistol. Se agăță de ușă precum o pisică de o canapea.

– Nu mă omorî, te rog, spuse Chen.

– Nu fi prost. Urcă.

Pike îl împinse înăuntru, apoi dădu ocol mașinii și se așeză pe scaunul din dreapta. Chen nu-și putea dezlipi privirea de la rucsacul negru.

– Aia de la FBI au luat pistoalele. Altfel le-aș fi analizat până acum, jur pe ce am mai sfânt. Nu am nici o legătură cu...

În clipa următoare, Pike îi acoperise gura și îi ținea buzele strâns lipite.

– Ești prietenul meu, John, spuse Pike. Nu are de ce să-ți fie frică de mine. Pot să-ți dau drumul?

Chen încuviință. Prietenul lui?

Pike îl eliberă din strânsoare. Pe urmă deschise rucsacul și i-l arătă.

Chen se apropie încet și se uită prudent înăuntru.

– Ce sunt astea?

– Pistoale despre care FBI-ul nu are habar și două seturi de amprente.

Chen văzu două păhărele în ambalaj de plastic și două pistoale care păreau de 9 mm, amândouă pătate de rugină și lovite ca naiba. Își dădu seama imediat după starea jalnică în care se aflau că erau arme de pe stradă; arme care fusese-ră furate cu mulți ani în urmă, apoi trecute de la un ticălos la altul.

– De unde ai astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

– Agenții FBI care au confiscat pistoalele – ai aflat cum îi cheamă?

– Pitman. Pitman și încă unul.

– Blanchette?

– Nu știu. Parcă.

Chen se uită din nou la rucsac. Începu să-i fie iarăși frică; de data nu că o să-l bată Pike până-și dă duhul; îi era frică de ceva mult mai profund. Își dădu seama că Pike îl cerceta din priviri. Într-un fel ciudat, simți că se liniștește. Pike era calm ca o apă liniștită, iar calmul lui i se transmise și lui.

– Există și niște cadavre care au legătură cu pistoalele astea?

– Două.

– Au legătură cu Eagle Rock și Malibu?

– Da. LAPD se află chiar acum la locul faptei. A existat un schimb de focuri, așadar își vor da seama că lipsesc pistoalele, numai că nu vor ști cine le are. Vor fi recuperate gloanțele trase și ele se vor potrivi cu unul dintre cele două pistoale, dar nu și cu celălalt.

Chen încuviință, pricepând despre ce era vorba.

– Dacă federalii ar ști că avem pistoalele, ar veni să le ia?

– Da, dar nu vor ști. Numai tu și cu mine știm de ele, John. Va trebui să alegi. În cazul cel mai fericit, ai putea fi acuzat de obstrucționarea justiției. În cel mai nefericit, de complicitate la crimă. Dacă îmi spui că nu vrei să fii implicat, plec.

Chen era uluit. Era de-a dreptul *stupefiat*.

– Adică mă lași să aleg?

– Sigur că da. Este alegerea ta. Tu ce-ai crezut?

Chen se uită țintă la Pike, întrebându-se cum de putea fi atât de calm. Avea o față impasibilă; o voce egală.

– Ce se petrece? întrebă el.

– Încerc să-mi dau seama. Cred că tipii de la FBI v-au confiscat probele ca să ascundă ceva. Dacă află despre pistoale, le vor confisca și pe ele.

– Nu pot să mă duc pur și simplu și să spun „uite două pistoale, am nevoie de un număr de caz“.

– Inventează ceva, John. E important.

Se uită din nou în pungă.

– Ce-i cu paharele cu amprente? Sau vrei să iau amprente de pe pistoale?

– Tipii care au folosit pistoalele vor ajunge în cele din urmă la medicul legist, dar legistul nu va reuși să le identifice. În schimb, vei reuși tu.

Chen clătină din cap.

– Pot să iau amprente și să le verific, dar baza de date este aceeași. LiveScan e LiveScan. Dacă legistul nu le găsește acolo, nici eu nu le găsesc.

Chen se uită din nou la pahare. O verificare standard a amprentelor în sistemul LiveScan nu însemna o verificare mondială. Verificarea internațională se făcea în baza unei cereri speciale și, chiar și atunci, trebuia să faci cereri separate pentru fiecare țară.

– Este vorba despre ceva mare, nu-i așa?

– Da. Ceva mare, care devine și mai mare.

Chen își molfăi buza de sus, gândindu-se cum anume ar fi trebuit să procedeze, atât cu pistoalele, cât și cu amprente. Era aproape sigur că putea să o convină pe LaMallo să cerceteze pistoalele; era încă furioasă ca o nevăstuică pe federații care îi luaseră jucăriile, și de două ori mai furioasă că nu-i spusese de ce.

– Pot s-o fac, spuse Chen.

Pike coborî din mașină și se îndepărtă.

Chen se uită după el, gândindu-se că nu era totuși chiar atât de rău, dacă ajungeai să îl cunoști. *Ești prietenul meu, John.*

Zâmbi. Legistul avea cinci cadavre țepene neidentificate și urma să mai primească două. Toată lumea se va scărpină în cap, întrebându-se cine naiba or fi băieții ăia, și nu vor afla... decât atunci când le va spune John Chen. Ascunse pistoalele sub scaun, închise mașina și intră repede în clădire cu paharele. Voia să-i identifice pe tipii ăia nu numai pentru el și pentru ce putea obține din asta, ci și pentru că nu voia să-l dezamăgească pe prietenul lui, Joe Pike.

Pike se opri să cumpere mâncare la pachet de la un restaurant indian din

Silver Lake. Murea de foame. O foame furibundă îl cuprinsese pe măsură ce se eliberase de tensiune.

Soarele apusese de mult când Pike ajunsese acasă. Totul părea în ordine. Ușa era închisă și jaluzelele luminate de lămpile dinăuntru. Avea de gând să îi spună fetei că făcuse progrese în cercetările sale, sperând că avea s-o facă să se simtă mai bine.

Își aduse aminte cât de tare o speriau aparițiile lui tăcute, așa că de data asta îi anunță sosirea. Ciocăni de două ori, apoi deschise ușa.

– Eu sunt.

Intră și aproape că putu să simtă liniștea. Pe măsuta de cafea era aruncat iPod-ul lui Cole, alături de o sticlă de apă deschisă. Revistele zăceau pe podea. Ascultă concentrat, gândindu-se că poate încerca să se joace cu el ca să-i arate că nu-i plăcea că o lua întotdeauna prin surprindere, dar știind că se înșela. Liniștea dintr-o casă goală nu seamănă cu nici un alt fel de liniște.

Pike lăsă punga cu mâncare pe podea. Scoase Kimber-ul.

– Larkin?

Pike se mișcă iute, verificând dormitoarele, baia, bucătăria. Nu se vedeau urme de luptă. Ușile și ferestrele nu fuseseră sparte sau forțate.

Pike se uită după vreun bilet. Nu exista nici un bilet. Poșeta și celelalte genți ale ei erau în dormitor.

Pike se strecură pe ușa din față și rămase în întuneric pe verandă. Ascultă, simțind cartierul – luminile stradale care făceau asfaltul să strălucească argintiu, casele deschise cu ferestrele luminate, mișcarea vecinilor pe verande și prin casele lor. Viața curgea normal. Nu trecuseră pe aici bărbați cu pistoale. Larkin părea să fi plecat de bună voie.

Pike coborî de pe verandă și ieși în stradă, încercând să-și dea seama încotro o fi luat-o și de ce. Decise că probabil se dusesse pe jos până la Sunset Boulevard ca să caute un telefon, dar pe urmă o femeie de pe veranda de vizavi izbucni în râs. Acolo locuia o pereche în vârstă care stătea în fiecare seară pe verandă, ascultând radioul. Se strecură printre mașinile parcate și traversă.

– Nu vă supărați, spuse el.

Veranda era luminată doar de geana care venea din casă. Vârfurile roșii ale țigărilor se mișcau în întuneric ca niște licurici.

Bărbatul trase din țigară și jarul scânteie. Dădu mai încet volumul radioului.

– Bună seara, spuse el. Vorbea engleza formal, ca la carte, cu accent rusesc.

– Sunt vecinul de vizavi, spuse Pike.

Femeia gesticulă cu țigara.

– Vă știm. V-am văzut cu domnișoara.

– Ați văzut-o astăzi pe domnișoara?

Nu răspunse nici unul. Stăteau în șezlonguri ieftine de aluminiu, ascunși în penumbră. Bărbatul trase iarăși din țigară.

– Cred că s-a dus să se plimbe, spuse Pike. Ați văzut cumva încotro a luat-o? Bătrânul își dresе vocea într-un fel plin de subînțeles.

– Poftim? spuse Pike.

– Este soția dumitale? întrebă femeia.

Pike își dădu seama unde bătea întrebarea și excluse sexul din ecuație.

– Sora mea.

– Ah, spuse bărbatul.

Ceva de pe chipul femeii sugera că nu-l credea și că se gândea ce anume să răspundă. În cele din urmă se hotărî și făcu semn cu țigara spre stradă.

– A plecat cu băieții.

– Cu armenii, spuse bărbatul.

Bătrâna încuviință clătînând din cap, ca și cum asta ar fi spus totul.

– A stat de vorbă cu ei, cum stau ei acolo tot timpul lângă mașină, și a plecat cu ei.

– Când s-a întâmplat? întrebă Pike.

– Nu de mult. Tocmai ieșeam afară cu ceaiul.

Cu o oră înainte. Nu mai mult de o oră.

– I-ați auzit cumva spunând unde se duc?

Femeia își împinse scaunul în spate și strigă spre interiorul casei:

– Rolo! Rolo, vino încoace!

Un băiat îmbrăcat într-un tricou cu Lakers împinse ușa de plasă. Era înalt și slăbănog, iar Pike îi dădu paisprezece sau cincisprezece ani.

– Da, bunica.

– Armenii, cum se cheamă locul acela unde se duc? Clubul la care tu nu trebuie să te duci niciodată.

Femeia se întoarse spre Pike și ridică dintr-o sprânceană.

– El știe. El stă de vorbă cu băieții armeni. Cu cel tânăr. Au ei un club.

Rolo părea stânjenit, dar descrie ceva ce părea un club unde se dansa, situat nu prea departe, în Los Feliz. Nu-și aducea aminte numele, dar îl descrie destul de bine – o clădire veche la nord de Sunset, care fusese de curând zugrăvită în alb și avea într-o parte o firmă dintr-un singur cuvânt, Rolo nu își aducea aminte cuvântul, ceva ce începea cu Y.

Pike găsi clădirea douăzeci de minute mai târziu, chiar la nord de Sunset

Boulevard, înghesuită între o librărie armenească și o patiserie franco-vietnameză. Pe firma de pe frontispiciul clădirii scria Club Yerevan. Dedesubt, o ușă capitonată cu piele roșie era larg deschisă. Trei bărbați voinici stăteau pe trotuar în fața ușii, vorbind și fumând, doi dintre ei în cămăși de costum cu mâneci scurte, celălalt într-o jachetă lucioasă de piele. Pe un anunț mic de deasupra ușii scria PARCAREA ÎN SPATE.

Nu pierdu vremea cu parcare sau încercând să găsească BMW-ul. Ea era sau nu era aici, iar dacă nu era, trebuia să se miște repede și să își continue căutarea. Pike trase în spatele patiseriei vietnameze și ieși din mașină. Paznicul din gheretă îl văzu și se grăbi spre el, fluturând din mâini.

– Nu poți parca acolo. Acolo parcare este interzisă.

Pike nu-l băgă în seamă și își făcu loc prin mulțime. Trecu printre femei tinere care fumau niște țigarete cafenii și bărbați zâmbitori care nu-și dezlipeau ochii de la femei. Intră într-un hol lung și strâmt, unde o mulțime de oameni rezemau pereții, strigând unii la alții peste ritmurile gălăgioase de hip-hop. Deschise ușa toaletei femeilor. Cei din jur începură să râdă sau să se uite fix la el, dar își continuă căutarea fără să le dea atenție. Se strecură printre trupurile transpirate în timp ce muzica devenea tot mai tare în ritmul bașilor. Oamenii cântau, cu mâinile deasupra capului, ținând ritmul și răcnind de se cutremura acoperișul: *GO baybee, Go baybee, Go baybee, GO!*

Larkin era sus pe bar, numai în sutien, încingând mulțimea ca o stripteuză și învârtindu-și fundul în ritmul muzicii. Se întoarse încet și languros, trecându-și palmele prin păr și pe urmă coborându-le peste sâni către sex, în timp ce se lăsa pe vine pe bar, zâmbind cu zâmbetul acela obraznic, iar Pike nu mai văzu decât delfinul, tipând să fie recunoscut.

Fata îl văzu când ajunse lângă bar și se opri brusc din dansat. Se îndreptă și se uită în jos la el, părând vinovată și speriată. Pike se opri la picioarele ei și în acel moment rămaseră singurii doi oameni care nu săreau spre tavan.

– Dă-te jos, strigă Pike, peste bătaia tobelor.

Ea nu se clinti. Chipul ei era trist într-un fel care pe el îl nedumerea. Nici nu era sigur că îl auzise.

Larkin nu se opuse când el o luă în brațe și o dădu jos de pe bar.

Se întoarse cu ea spre ieșire, iar mulțimea nu știa ce să înțeleagă, unii râdeau, alții huiduiiau, dar pe urmă cei doi veri mai în vârstă și un tip gras cu o burtă uriașă îi ieșiră înainte, vărul cel mai mare încercând să îi blocheze calea și uitându-se fioros la el, în timp ce grasul îl apuca de braț. Pike îl apucă pe bărbat de degetul mare chiar în clipa în care acesta îl atinge, răsucindu-i mâna așa

cum apa răsucește o piatră și izbindu-l cu capul de podea cu un zgomot de val care se sparge de stânci.

Lumea din jurul lor se trase înapoi și el o scoase pe față de acolo.

Ea se urcă în mașină fără să scoată o vorbă. Pike era furios, dar furia nu îi folosea la nimic. Treaba lui era să o țină pe Larkin în viață. Dădu repede cu spatele pe alee, apoi ieși în Sunset. Nu vorbi până când nu se îndepărtară destul.

– Le-ai spus cine ești?

– Nu.

– Ce le-ai spus?

– Trebuiau să-mi spună cumva. Le-am zis că mă cheamă Mona.

Pike se uita mereu în oglindă, încercând să-și dea seama dacă îi urmărea cineva.

– Te-a recunoscut cineva?

– Eu nu.... De unde să știu?

– Din felul în care se uită la tine. Sau poate că a spus cineva ceva.

– Nu. Doar m-au întrebat dacă dansez. M-au întrebat ce filme îmi plac.

Chestii.

Pike trase pe dreapta în fața unui magazin de băuturi. Îi apucă bărbia cu mâna și îi întoarse fața în lumina care venea de afară.

– Ești beată?

– Ți-am spus că nu beau.

– Droguri?

– Nu.

El cercetă jocul de lumini oglindit în ochii ei și hotărî că spune adevărul. Îi dădu drumul, dar ea îi apucă mâna și o păstră lângă obraz.

– Scoate-ți ochelarii ăștia cretini, spuse ea. Îți dai seama ce ciudat ești, tu cu ochelarii tăi? Nimeni nu poartă ochelari de soare noaptea. Lasă-mă să te văd. Tu te-ai uitat în ochii mei, vreau să mă uit și eu în ai tăi.

Voise să-i vadă ochii și în deșert, când se întâlniseră. Atunci nu fusese decât o probă de tupeu, dar acum era furioasă și speriată.

– Sunt niște ochi ca oricare alții, zise Pike.

Îi desfăcu degetele și își trase mâna. Încetșor, să nu o rănească.

– Ce-ai făcut ar putea să ne omoare pe amândoi. Vrei să mori? De-aia te porți așa? Dacă vrei să mergi acasă, te duc acasă. Dacă vrei să mori, te duc acasă și *pe urmă* mori, pentru că eu altfel n-o să permit asta.

– Dar n-am...

Pike îi strânse amândouă mâinile în ale lui.

– Sunt gata să-mi dau viața, dar nu pentru un sinucigaș. Nu vreau s-o iro-sesc.

Ea îl privi un timp, încurcată.

– Nu-ți cer să....

Pike o întrerupse din nou.

– Dacă vrei să mergi acasă, mergem chiar acum.

Poate că o strângea prea tare. Ochii fetei se umplură de lacrimi.

– N-am făcut nimic, doar mă întorceam acasă cu mașina mea!

Pike lovi volanul cu palma.

– Vrei să trăiești sau vrei să mergi să dansezi? Pot să te duc acasă în douăzeci de minute.

– Tu habar n-ai cum este să fii ca mine!

– Tu habar n-ai cum este să fii ca mine.

Reclame și firme luminoase jucau pe fața ei, schimbându-se așa cum se schimbă luminile în apă; galbenul și verdele și albastrul firmelor din jurul lor o pictau într-un amestec de culori mișcătoare. Nu părea în stare să vorbească.

Pike îndulci glasul.

– Spune-mi că vrei să trăiești.

– Vreau să trăiesc.

– Mai spune o dată.

– *Vreau să trăiesc!*

Pike îi eliberă mâinile, dar ea tot nu se mișcă. El se îndreptă de spate, cu fața la volan.

– Nu suntem chiar atât de diferiți.

Fata izbucni în râs.

– O, Doamne! Doamne, ce *figură* ești! Poate că *tu* ești drogat!

Pike băgă mașina în viteză, dar rămase cu piciorul pe frână. Asemănarea lor i se părea evidentă.

– Tu vrei să fii văzută; eu vreau să fiu invizibil. Este același lucru.

Ea rămase tăcută, în felul acela în care tac oamenii când se gândesc la ceva. Merseră înapoi spre casă în tăcerea aceea, dar o dată, numai o dată, ea se întinse și îl strânse de braț, iar o dată, numai o dată, el o bătu ușurel cu palma peste mână.

Mai târziu, când ritmul respirației ei îl convinse că fata adormise acolo pe canapea, Pike stinse și ultima veioză, iar încăperea și toată casa se cufundară în

întuneric. Avea de gând ca mai târziu să iasă și nu voia să se vadă lumină când deschidea ușa.

Rămase tăcut, veghind-o. Mâncaseră mâncare indiană, vorbiseră puțin, mai ales ea, distrându-se pe socoteala muzicii de pe iPod-ul lui Cole, iar acum, cu căștile încă pe urechi, adormise. În somn fata părea mai tânără și mai mică, de parcă o parte din ea s-ar fi topit în canapea.

După câteva minute, el se mută la masa din sufragerie, își desfăcu pistolul exact la fel ca dimineată și începu să îl curețe pentru a doua oară în ziua aceea. Nu avea nici cea mai mică dificultate să își curețe arma pe întuneric. Nu intenționa să doarmă. Încă mai trebuia să decidă dacă el și fata vor abandona casa și mult din această hotărâre depindea de armeni. Pike îi aștepta.

Tocmai curăța țeava pistolului cu peria, când îi auzi sosind. Se duse la fereastra din față și îi văzu pe cei cinci veri coborând din BMW.

Se strecură neauzit pe ușa din față. Nu îl remarcară până când nu ajunse pe trotuar, iar atunci cel mai tânăr spuse ceva și se întoarseră cu toții spre Pike, care începuse să traverseze strada. Era liniște în cartier, la această oră târzie. Verandele se goliseră. Mașinile fuseseră parcate de-a lungul trotuarelor și străzile, cu excepția armenilor și a lui Pike, erau pustii. Se opri la vreo doi metri distanță, uitându-se la ei pe rând până se opri asupra celui mai în vârstă, cel care încercase să îl înfrunte în bar.

– Îmi imaginez că nu v-a spus că suntem căsătoriți, zise el. Îmi imaginez că nu ați știut și de aceea ați luat-o cu voi. Îmi imaginez că acum, dacă știți, nu vom mai avea această problemă.

Vărul mai mare ridică palmele, în semn că regretă neînțelegerea.

– Nici o problemă, prietene. Ea zicea că doar împărțiți casa. Că sunteți co-localatari, atât.

– Hei, noi nu făceam decât să stăm aici ca să ne răcorim, omule. Ea a venit și a început să vorbească cu noi.

Cel mai tânăr dintre veri se americanizase într-atât, încât vorbea în ritm de hip-hop cu accent armenesc.

Pike încuviință și el din cap.

– Înțeleg. Atunci, n-avem nici o problemă.

– Nu, omule, suntem OK.

Pike le studie expresiile și limbajul corporal, ca să își dea seama dacă o recunoscuseră pe fată. Hotărî că nici nu o cunoșteau, nici nu bănuiau nimic. Larkin nu reprezenta pentru ei decât o fătucă fără minte, o puicuță care își pierduse busola.

– Mona s-a mai purtat așa și altă dată, așa că acum avem probleme, spuse Pike. O urmărește un tip. Dacă vedeți pe cineva suspect, mă anunțați și pe mine, da?

– Sigur că da, omule, spuse vărul cel mai mare. Nici o problemă.

Pike întinse mâna și armeanul i-o strânse.

– Îmi pare rău că trebuie să înduri așa ceva, prietene, spuse el. Probabil că o iubești foarte mult.

Pike se întoarse în casă. Larkin dormea în continuare. Se duse și luă cuvertura din camera ei, o înveli, apoi se apucă din nou să curețe pistolul. Rămase să o vegheze pe fata adormită și să aștepte ziua care urma.

9

Pike dormi numai câteva minute în noaptea aceea, în reprize scurte și deprimante de somn care îi aduseseră mai degrabă neliniște decât odihnă. Vânătoarea cerea viteză de reacție, iar acum ar fi vrut să împingă lucrurile mai departe. Cu cât forța lucrurile, cu atât avea să reacționeze Meesh mai repede. Avea să se înfurie, iar Pike avea să forțeze și mai tare și să se miște și mai rapid. Această manevră se numea să pui presiune pe inamic, iar când Meesh avea să se simtă destul de presat, atunci avea să descopere și faptul că nu mai era vânătorul, ci vânatul. Iar în acel moment, avea să facă o greșală.

La răsărit, Pike se duse în baie, ca să nu deranjeze somnul fetei. Îi telefonă lui Cole și îi povesti despre motel. Acesta îi spuse că vine spre ei.

Când ieși din baie, fata se sculase. De când o cunoscuse, niciodată până acum nu se mai sculase atât de devreme. Își feri privirea ca și cum încă s-ar fi simțit stânjenită pentru seara dinainte.

– Ai făcut cafea? întrebă ea.

– N-am vrut să te trezesc.

– Fac eu.

Dădu să se îndrepte spre bucătărie, dar el o opri.

– Am niște lucruri noi. Vino să arunci o privire.

O duse la masa pe care pașapoartele și însemnările așteptau venirea lui Cole. Pike luă pașaportul lui Luis și îl deschise la fotografie. Ea o studie un timp, pe urmă clătină din cap.

– Sfinte Cristoase. Cine-i ăsta?

– Unul dintre oamenii care au dat lovitura de la tine de acasă. Cel care a bătu-o pe menajeră. În realitate îl cheamă Luis. Nu știu și numele de familie.

Pike îi arătă și celelalte pașapoarte, dar ea nu recunosc pe nimeni.

– De unde ai lucrurile astea?

Pike îi ignoră întrebarea.

– Ai auzit vreodată numele Barone?

– Nu.

– Dar de cineva pe care îl cheamă Carlos?

Ea clătină din cap și luă din nou în mână pașaportul lui Luis. Îi studia fotografia, dar Pike știa că nu se gândea la Luis.

– Nu te deranjează când, știi tu, îi...?

– Nu.

Fata aruncă pașaportul peste celelalte.

– Bine.

Cole apărură ceva mai târziu, aducându-le un televizor mic. Pike nu îi ceruse așa ceva, nici fata, dar Cole venise cu un Sony cu diagonala de douăzeci și șapte de centimetri.

– Îl aveam în camera pentru musafiri, spuse el. Nici nu sunt sigur că merge.

Nu aveau cablu, dar Cole adusese și o antenă de cameră. Îl amplasară pe una dintre mesele din living, îl deschiseră și se dovedi că micuțul aparat funcționa bine. Nu puteau recepționa nici unul dintre posturile transmise prin cablu, dar prindea posturile locale din L.A.

Larkin fusese rezervată toată dimineața; nu distantă, doar tăcută. Se așeză pe canapea cu o cană de cafea în mână. Se uita la una dintre emisiunile de dimineață, dar când Pike aruncă o privire către ea, nu i se păru că ar fi fost prea atentă. Ca și cum s-ar fi gândit în altă parte.

Pike îi arătă lui Cole pașapoartele. Acesta ridică paginile în lumină.

– Sunt niște falsuri bune. Excelente, de fapt. O duzină de bărbați au venit cu asemenea pașapoarte?

– Așa mi-a zis tipul. Acum au mai rămas cinci.

Cole puse pașapoartele deoparte.

Pike îi arătă lui Cole hărțile, biletele de avion și pagina de blocnotes pe care o luase de la Luis. Însemnări indescifrabile scrise de mână acopereau fața și dosul paginii, în toate direcțiile, fără ca vreo propoziție să aibă mai mult de câteva cuvinte. Probabil că Luis scrisese în timp ce conducea, cu un telefon ținut la ureche cu umărul și cu o mână pe volan. Pike presupunea că era vorba despre nume și indicații. Cifrele reprezentau în mod evident numere de telefon.

Cole se încruntă.

– Se pare că nu-i învață caligrafie la școala de tâlhari.

Studie ceasul.

- George, la fel ca George King?
- E un ceas de șaizeci de mii de dolari.
- Pot să încerc să-l identific după numărul de serie.

Cole se întinse apoi spre telefoane. Pike făcuse o listă cu numerele formate și cu cele de pe care se primiseră apeluri pentru fiecare aparat în parte. Jorge dăduse numai șase telefoane, toate lui Luis. Luis dăduse patruzeci și șapte de telefoane către nouăsprezece numere diferite. Cole se uită la listele lui Pike, apoi la cele două telefoane.

- Păcat că nu avem parolele. Am putea să le ascultăm mesajele. Dacă există mesaje.

- Lasă-le deschise. Poate sună cineva.

- Poate că n-a fost chiar cea mai grozavă idee din lume să-l suni pe tipul ăla. Probabil că acum se va descotorosi de telefon și va cumpăra altul.

- Am vrut să pun presiune pe ei.

Cole se uită la față ca să se asigure că nu îi ascultă și coborî vocea.

- Dar tu nu crezi că tipul cu care ai vorbit este Meesh?

- Din cauza accentului. Slab, dar eu l-am sesizat. Franțuzesc, poate. Sau franțuzesc plus spaniol. Ieri am fost convins că nu poate fi Meesh, dar azi nu mai sunt la fel de sigur.

- De ce?

- Cum ar trebui să vorbească un gangster din Denver? În dosarul lui nu e specificat nici un accent, dar informațiile alea sunt destul de sumare.

Cole parcurse din nou numerele.

- OK, poate voi reuși să scot ceva din numerele astea. Nouăsprezece numere formate înseamnă nouăsprezece telefoane apelate, iar ele au apelat la rândul lor alte telefoane. Nu toate vor ajunge la gunoi. Am să vorbesc cu prietena mea de la compania de telefonie. Poate că reușește să obțină liste de apeluri și de la alte companii. Mai devreme sau mai târziu vom ajunge la numere de telefon reale, înregistrate pe numele unor oameni adevărați.

Pike surprinse privirea fetei îndreptată asupra lui.

- Ce mai faci? o întrebă.

- Cât se poate de bine.

Larkin se întoarse din nou către televizor.

Cole făcea însemnări în agenda lui. Nici hărțile, nici biletele și nici bucățelele de hârtie nu conțineau un indiciu limpede, ceva de genul unei chitanțe de hotel semnate de Alex Meesh, dar mai devreme sau mai târziu avea să se ivească ceva care să îi aducă mai aproape de Meesh. Vânătoria însemna priceperea

de a te apropia cu un pas. Apoi cu încă unul. Iar în curând va ajunge să îl aibă pe tip în cătarea puștii. Era vorba doar despre a câștiga câte un pas.

Îl lăasă pe Cole să-și vadă de treabă și se duse să verifice ferestrele din față. BMW-ul verilor rămăsese la locul lui, iar strada și casele arătau ca de obicei. Nu apăruseră mașini noi și nu se vedeau străini ascunși prin boschete. Deși era încă devreme, Pike simțea ziua încingându-se și vedea ce va aduce cu ea căldura. O pâclă ușoară atârna de un cer palid. Până la prânz aerul avea să fie încărcat de hidrocarburi și ozon.

Se întoarse de la fereastră. Fata se uita la televizor, dar știa că îl privise din nou.

– Astăzi vom da drumul la aerul condiționat, spuse el.

– Grozav. Mulțumesc.

Pike se întrebă de ce tot nu se uita direct la el. Nu părea furioasă și nu îl trata cu tupeu. Se uită să vadă dacă Elvis Cole mai avea treabă, apoi se duse la fată. Rămase în picioare în fața ei, atât de aproape, încât ea nu avea încotro și trebuia să îl privească.

– Ce este? întrebă ea.

– Nu-ți face probleme.

– Poftim?

– Pentru noaptea trecută. Uit-o. Nu există nici o problemă între noi doi.

– Știu, zise ea schițând un zâmbet.

Cole îl strigă.

– Am găsit ceva.

Ținea în sus pagina din notesul cu spirală.

– Ai reușit să înțelegi ce scrie? spuse Pike.

– Nu și cuvintele, dar am descifrat cele mai multe dintre numere. Uite...

Pike se apropie și de data aceasta fata se ridică și veni și ea. Cole netezi foaia de hârtie pe masă și arată unul dintre numere. 18187.

– E o adresă.

Cole întinse una dintre hărțile lui desenate de mână peste foaia de hârtie, apoi se uită la Larkin.

– Asta e strada ta. Numărul mi-a sărit în ochi pentru că mi-am făcut însemnările pentru fiecare adresă în parte.

– Eu stau la 17922, spuse Larkin.

– Numerele cresc pe măsură ce mergi spre sud. Uite, aici ai avut accidentul...

Cole puse degetul pe o stradă unde făcuse un mic X ca să marcheze locul accidentului, apoi îl mută pe clădirea de alături.

– ...iar aici este 18187, exact pe alea de unde ieșeau cu spatele atunci când te-ai ciocnit tu de ei.

Cole scrisese pe fiecare clădire numărul, într-un mic pătrat. 18187 era depozitul abandonat de la intrarea pe alee.

– Când a sosit Luis în țară? întrebă Pike.

Cole verifică datele de pe biletul de avion.

– Abia la patru zile după accident. Agenții FBI cercetaseră deja toată zona. Larkin se duse la tatăl ei, în Beverly Hills, iar accidentul nu mai reprezenta o noutate. Dacă îi interesa Larkin, trebuiau să aibă adresa ei și a casei din Beverly Hills – de ce să le pese de locul unde s-a petrecut accidentul?

Pike nu se îndoia de argumentele lui Cole.

– Poate că nu cu locul accidentului avea treabă. Poate că îl interesa clădirea.

– Va trebui să-i mai aruncăm o privire.

Pike se duse să se îmbrace cu o cămașă cu mâneci lungi, iar Cole își strânse hârtiile și restul indiciilor. În timp ce își încheia nasturii, Pike surprinse din nou privirea fetei, urmărindu-l.

– Poți să rămâi aici, dacă vrei. Nu-i nevoie să vii cu mine și să aștepti în mașină.

Fata păru surprinsă, pe urmă își feri din nou ochii, de parcă greutatea privirii lui ar fi apăsât-o dureros. Larkin cea pe care o văzuse dansând pe bar nu fusese stângace sau stânjenită, nici Larkin cea din deșert, dar acum avea de a face cu o Larkin diferită. Pike simțea că fata ar fi vrut să spună ceva, dar încă nu reușea să se hotărască ce anume.

– Aș prefera să vin și eu. Dacă se poate.

Nu impunea și nu hotăra ea. Cerea voie.

– Cum vrei tu, spuse Pike.

Pike și Larkin coborau colina în urma lui Cole, rulând tăcut pe străzi neversosimil de pustii. O privea pe fată cu coada ochiului și de două ori i se păru gata să vorbească, dar de fiecare dată se răzgândi. Pe când traversau Sunset Boulevard, sună John Chen.

– N-am putut să dau telefon până acum.

Chen vorbea într-o șoaptă atât de înceată, încât Pike îl auzea cu dificultate. Probabil că în jur era lume.

– Nu poți să suni dintr-un loc unde să te simți mai în largul tău? Ce ai pentru mine?

– Ai avut dreptate cu amprenteale alea.

– Ai identificat pe cineva?

– Doi din doi, prin baza de date a Interpolului pentru America de Sud. Jorge Manuel Petrada plus Luis Alva Mendoza; Petrada a fost arestat peste tot în Columbia, Venezuela și Ecuador. Mendoza a reușit și el o carieră internațională de infractor. Amândoi sunt în prezent dați în urmărire având la activ mai multe condamnări, dintre care Mendoza se distinge și cu trei violuri. De unde naiba ai făcut rost de paharele alea, prietene?

Pike nu-i răspunse.

– Pentru cine lucrează?

– Se spune că sunt asociați în mod curent cu Esteban Barone, unul dintre membrii cartelului Quito din Ecuador, identificat de către Agenția Antidrog ca una dintre grupările care a preluat frâiele după ce cartelurile Medellin și Cali au fost sparte.

– Au asociați sau familii aici, în Los Angeles?

– Nu apar. Au fost soldații tipului ăștia, Barone. Nimic nu sugerează că ar mai fi avut alte legături aici.

Chen confirma ceea ce aflase Pike de la Jorge, dar nimic care să-l aducă mai aproape de Meesh.

– Ai analizat pistoalele?

– Nu pot până nu scap de aici, dar fii atent, federalii au confiscat de-acum și pistoalele din cazul Malibu. Au intrat în laboratoarele șerifilor exact la fel cum au intrat la noi și au curățat totul – pistoale, tuburi de cartușe, tot ce au avut.

– Pitman?

– Exact aceeași înțelegere – fără întrebări. Tipii ăia care au ajuns cadavre la Malibu și Eagle Rock făceau și ei parte din grupul acesta din Quito?

– Da.

– Uite ce cred eu – cred că agenții FBI știu deja cine sunt. Cred că vor pur și simplu să ne excludă pe noi din problemă.

– Probabil că ai dreptate, John.

– Nu înțeleg. Să zicem că sunt traficanți de droguri. De ce le-ar păsa federaților dacă identificăm niște nemernici din Ecuador? Oamenii noștri lucrează mereu cu agenții internaționale.

Pike își puna și el aceeași întrebare. Energia consumată de FBI pentru cazul pe care îl construiau împotriva soților King devenea din ce în ce mai lipsită de logică și nu ar fi fost deloc nevoie să excludă din ecuație poliția. Nu mai avea încredere în nimic din ce i se spusese. Credea acum că Pitman acoperea altceva, dar nu știa ce anume.

– Încă nu știu tot ce trebuie. Știu câte ceva, dar nu totul. Am să-ți spun mai multe lucruri când am să le știu și eu.

Pike închise telefonul și îi aruncă o privire fetei. Iar îl urmărea din ochi.

– Tipii care au încercat să te omoare sunt trimiși de Esteban Barone.

– Credeam că lucrează pentru Meesh.

– Probabil că Barone face afaceri cu Meesh. Cel puțin asta susține Pitman – că Meesh a venit încoace ca să spele bani proveniți din America de Sud.

Ea nu mai spuse nimic, iar Pike o privi. Se uita la el în același fel gânditor în care îl privise toată dimineața, dar acum nu se mai feri.

– Trebuie să te întreb ceva, spuse ea. Ai zis astă-noapte că vreau să fiu văzută. De ce ai zis asta?

Lui Pike i se părea evident.

– Te simți invizibilă. Dacă nu te vede nimeni, tu nu existi, așadar cauți modalități de a fi văzută.

O cută subțire îi apărură între sprâncene, dar nu părea nici furioasă, nici jignită. Lui Pike i se părea mai degrabă că arată tristă.

– Isuse, este chiar atât de evident?

– Da.

– Cum așa? Pentru că am dansat pe bar? Du-te să vezi ce se întâmplă de Mardi Gras.

Pike se gândi ce exemplu să îi dea.

– Uite, când ne-am întâlnit în deșert. Felul în care te uitai la tatăl tău. Nu te uitai să îl vezi pe el, te uitai să vezi dacă este atent la tine. El era prins într-o discuție cu Bud, cu avocatul lui și cu mine, așa că tu ai spus ceva scandalos ca să-i atragi atenția. Aveai nevoie să te vadă.

Ea se uită prin parbriz.

– Puțin îmi pasă dacă mă vede sau nu.

– Poate că acum nu-ți pasă, dar ai avut nevoie să te vadă. Nu ai fi avut atât de tare nevoie să îi atragi atenția, dacă nu ți-ar fi păsat.

Ea își întoarse privirea înapoi la el, iar acum linia dintre sprâncene era mai vagă.

– Și poți să îți dai seama de toate aceste lucruri numai uitându-te la mine?

– Numai văzându-te. Este o diferență.

– Și cum de poți vedea atât de clar?

Pike nu vorbea niciodată despre sine și nici nu-și prea bătea capul cu oamenii care o făceau, dar acum își imagina că fata avea dreptul să întrebe.

– Părinții mei și cu mine stăteam la televizor, adică eu cu mama și cu tata,

sau la masă, și dintr-odată ceva îl apuca pe taică-meu din senin. Începea să mă bată până eram gata să-mi dau duhul. Sau începea s-o bată pe mama. Am învățat să văd semnele. Cum i se încordau umerii, felul în care își strângea buzele, câtă băutură își turna. Dacă turna în pahar cu un centimetru mai mult decât de obicei, însemna că era gata să împartă pumni. Există o mulțime de mărunțișuri semnificative. Dacă le vezi, e în ordine. Dacă nu le vezi, ajungi la spital. Și atunci înveți să vezi.

Ea rămase tăcută și Pike îi aruncă o privire, de-ajuns ca să își dea seama că era tristă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Ideea este că am văzut ce joc jucai cu tatăl tău. Aveai nevoie de la el de ceva ce nu primeai niciodată și probabil nici nu ai primit.

Pike se uită la fată. Încă îl privea atent.

– Îți mulțumesc că m-ai văzut, spuse ea.

Pike dădu din cap.

– Bud le-a spus lui Gordon și tatei că tu mă vei putea proteja. Tata s-a uitat la Gordon. Gordon a întrebat în ce măsură. Iar Bud le-a spus că nimeni altcineva nu m-ar putea proteja ca tine. Cred că a avut dreptate.

– Bud a mai spus și altceva?

– Numai că a lucrat cu tine. Că putem avea încredere în tine. A zis că vei duce slujba la bun sfârșit. A garantat pentru asta.

Pike ascultă fără să facă nici un comentariu, ascunzându-și tristețea în fața fetei la fel cum ascundea orice altceva.

Shortstop era o tradiție pentru LAPD. Situat pe Sunset Boulevard, în Echo Park, la jumătatea drumului între Alvarado și stadionul Dodgers, Shortstop Lounge reprezenta un loc convenabil pentru secția de poliție din Rampart și pentru Academie. Aici se sărbătoreau aniversările, între pereții înnegriți de lemn, acoperiți de insigne și de embleme ale departamentelor poliției, deopotrivă cu pensionările, avansările, comemorările și momentele extraordinare când un polițist supraviețuia unui schimb de focuri. Carierele începeau și se terminau la Shortstop. La ora șapte și douăzeci dimineața, în ziua lui liberă, Pike stătea la o măsută – unicul de acolo care ședea singur, ignorând privirile lungi care i se aruncau și comentariile. Se așteptase la mai rău, dar se descurca. Alesese acest loc ca să îl întâlnească pe Bud Flynn. Pike avea o vechime de trei ani și patru luni în poliție și își schimba serviciul. Anul lui de pifan se terminase în urmă cu douăzeci și opt de luni. Dintre colegii lui de la Academie era primul și singurul

care împușcase un om în exercițiul funcțiunii, o evidențiere față de care avea sentimente amestecate. Cu cinci săptămâni în urmă, devenise primul și singurul care omorâse un al doilea om. Acest al doilea schimb de focuri avusese loc într-o după-amiază violentă la Islander Palms Motel, o păduchelniță unde, conform propriei declarații date în fața Comisiei de Investigații a LAPD, Joe Pike provocase moartea prin împușcare a unui polițist veteran cu douăzeci și doi de ani vechime în LAPD și decorat, pe nume Abel Wozniak, în timp ce apăra viața unui pedofil pe nume Leonard DeVille. Abel Wozniak fusese partenerul lui Pike.

Când intră în bar, Bud avea înfățișarea sumbră a unui pistolar. Avea fălcile strânse și gura arăta ca o tăietură îngustă, fără buze. Scrută încăperea, căutându-l din priviri pe Pike până când acesta îi făcu semn cu mâna. Nu se văzuseră de mai multe săptămâni. Dinainte să se fi întâmplat.

Când li se întâlniră privirile, Bud îl salută din cap, apoi vorbi atât de tare, încât toți polițiștii prezenți se întoarseră să îl vadă.

– Iată-l pe cel mai bun om pe care l-am pregătit vreodată, polițistul Joe Pike, spuse el.

O voce anonimă de undeva vorbi la fel de tare.

– Să te duci în mă-sa odată cu el.

Câțiva izbucniră în râs.

Bud se duse direct la masa lui Pike și se așeză pe un scaun. Chiar dacă auze comentariul, nu reacționează. Nu reacționează nici Pike. Ca și cum ar fi ignorat mulțimea în timpul unei răzmerițe.

– Îți mulțumesc că ai venit, spuse Pike.

– Dă-ți jos blestemații ăia de ochelari. Arată caraghios aici.

La fel ca pe vremea când era pifan și Bud instructorul lui, Pike nu își scoase ochelarii.

– Plec din poliție, spuse el. Nu am vrut să aflu de la altcineva.

Bud se uită la el ca și cum Pike i-ar fi datorat bani, apoi se încruntă spre bărbatii adunați în fața barului. Un detectiv de la secția de jafuri care se uita la ei îi surprinse privirea. Bud îl fixă îndelung, apoi îl întrebă:

– Vrei ceva?

Detectivul se întoarse la băutura lui, iar Bud se întoarse la Pike.

– Nemernici.

– Nu-i băga în seamă.

– Nu-i lăsa pe ticăloșii ăștia să te învingă. Rezistă.

Pike desfăcu brațele, cuprinzând parcă tot barul și pe toată lumea dinăuntru.

– Suntem la Shortstop, Bud. Dacă are cineva să-mi zică ceva, poate să mi-o zică în față.

Bud schiță un zâmbet dojenitor, dar era multă durere în zâmbetul lui.

– Mda. Cred că asta-i în stilul tău tipic. Să vrei să ne întâlnim aici și nu în altă parte.

– Depun actele astăzi. Am vrut să-ți spun ca de la bărbat la bărbat.

Lui Pike i se păru că Bud Flynn arăta dezamăgit și îi păru rău pentru asta.

– Ascultă, zise Bud. Nu face asta. Depune cerere de transfer pentru Divizia Metropolitană. Este o unitate de elită, cea mai bună dintre cele mai bune. După Metro, poți să faci orice dorești în meseria asta.

– S-a terminat, Bud. Am ieșit din joc.

– Fir-ar să fie, ești prea bun ca să ieși din joc. Ești un polițist adevărat.

Pike încercă să se gândească la ceva de spus, dar nu găsi nimic. Bud se aplecă din nou către el și coborî vocea.

– Ce s-a petrecut acolo?

Acolo, adică la Islander Palm Hotel.

Pike se lăsă pe spate și se rezemă de spătarul scaunului, dar imediat se blestemă pentru asta. Bud putea interpreta această mișcare ca pe o eschivare. De-a lungul întregului său an de pifan, Bud îl învățase pe Pike cum să studieze și să înțeleagă oamenii – nuanțele limbajului corporal, ale expresiei – și acțiunile care puteau salva viața unui polițist.

Încercă să-și ascundă greșeala aplecându-se din nou în față.

– Știi ce s-a petrecut, spuse Pike. Toată lumea știe. Am povestit și la Comisia de Investigații.

– Rahat. V-ați încăierat pe pistol, pe dracu'. L-am cunoscut pe Woz și sunt cum nu se poate mai sigur că te cunosc și pe tine. Dacă ai fi vrut să-i iei pistolul, s-ar fi trezit cu el înfipt în fund înainte să se gândească măcar să tragă un pârț.

Pike clătină pur și simplu din cap, încercând să-și compună un ton neutru.

– Asta s-a întâmplat.

Bud îl studie, apoi coborî vocea și mai tare.

– Am auzit că legistul are niște nelămuriri. A spus că unghiul de intrare a glonțului se potrivește unei răni autoprovocate.

Fără să se uite în altă parte, Pike repetă ceea ce spusese comisiei.

– Wozniak a îndreptat pistolul spre DeVille. Eu am apucat arma și ne-am luptat pentru ea. În loc să îndrept pistolul în afară, l-am îndreptat spre el. Poate că aș fi putut proceda în alt mod, dar așa s-a întâmplat. Pistolul s-a descărcat în timpul încăierării.

Bud vorbi rar:

– Dacă v-ați luptat pentru pistol, înțeleg ca arma să se fi descărcat la el în stomac, sau poate în piept, dar de ce în tâmplă?

Bud îl privi atât de insistent, încât parcă i se uita direct în cap.

– Așadar, ceea ce s-a petrecut acolo nu are nimic de-a face cu familia lui Wozniak.

Parcă ar fi știut. Parcă ar fi reușit să citească în mintea lui Pike și ar fi aflat că Wozniak era cercetat pentru furt și conspirație criminală, că Pike încercase să îl determine să demisioneze în interesul familiei sale.

– Nu.

– Nu are nimic de-a face cu drepturile materiale care i se cuvin după moarte. Dacă el s-ar fi sinucis, familia lui n-ar mai fi primit nimic, dar dacă a murit încăierându-se cu tine, îți primesc cecurile.

Ca și cum tot ceea ce ar fi gândit sau ar fi simțit vreodată Pike i-ar fi stat scris pe chip.

– Las-o baltă, Bud. S-a întâmplat cum ți-am spus.

În cele din urmă, Bud se lăsă pe spate și se rezemă de spătarul scaunului, iar Pike simți că îl iubește și că îl respectă încă și mai mult. Bud părea satisfăcut cu ceea ce văzuse.

– Ce-ai de gând să faci?

– Africa.

Bud se încruntă și mai tare, de parcă n-ar fi înțeles de ce ar fi renunțat cineva sănătos la cap să mai fie polițist ca să se ducă tocmai la dracu-n praznic.

– Ce-i acolo, Trupele de Menținere a Păcii?

Pike n-ar fi vrut să intre în toate detaliile, dar nu mai avea cum să dea înapoi.

– Contracte. Chestii militare. Au de lucru acolo.

Bud rămase nemișcat; era limpede că acum se supăraseră.

– Vrei să spui că au nevoie de mercenari? Isuse Cristoase! Dacă vrei să te joci de-a soldatul, n-ai decât să te înrolezi din nou la pușcașii marini. Ce idee cretină! De ce mama naibii ai vrea să te duci și să mori împușcat tocmai la capătul pământului, în Africa?

Pike primise un contract de la o corporație de servicii militare din Londra. Era genul de muncă pe care îl înțelegea și în care excela, cu obiective clare și exact definite. Iar în acest moment simțea nevoia de claritate. Voia să fie departe de fantoma lui Wozniak. Și cât mai departe de nevasta lui Wozniak.

– Trebuie să plec, spuse Pike. Voiam să-ți spun că sunt bucuros că mi-ai fost instructor. Vreau să îți mulțumesc.

Pike îi întinse mâna, dar Bud nu i-o strânse.

– Nu face asta.

– Am făcut-o deja.

Pike rămase cu mâna întinsă, dar Bud tot nu i-o strânse. Se ridică de pe scaun și își înfipse degetele mari în centură.

– În ziua în care ne-am cunoscut, spuse Bud, voiai să protejezi și să servești. Ai citat sloganul poliției. Bănuiesc că acum s-a terminat.

Pike își retrase în sfârșit mâna.

– Sunt dezamăgit, băiete. Am crezut că ești mai bun.

Bud Flynn ieși din Shortstop și nu aveau să mai vorbească din nou decât peste multă vreme, la întâlnirea din deșert.

La intrarea pe alee se afla aceeași rulotă care vindea mâncare, numai că astăzi, la această oră a dimineții, mulțimea de muncitori de la ateliere se întinsese de-a lungul trotuarului și își luau micul dejun constând în burrito și suc de portocale din recipiente de plastic.

Pike studie depozitul până când găsi numărul, decolorat și cojit, dar încă vizibil ca o umbră pe peretele alburui. 18187. Drace, Cole chiar că era bun!

Pike îi aruncă o privire lui Larkin.

– Ești sigură că nu te deranjează?

– Vreau să fiu aici. E în regulă.

Cole coborî primul din mașina lui. Cercetă acoperișurile și ferestrele din jur ca un agent de serviciu secret care deschide calea președintelui, apoi ocoli mașina spre locul din dreapta. Scoase din spatele scaunului o geantă sport verde, lungă, și o puse pe umăr. Pike observă că se opintește. Din felul în care ridica-se geanta, puteai să îți dai seama că era grea.

Cole veni apoi lângă mașina lor, pe partea fetei.

– Hai să vedem ce găsim acolo.

– O să intrăm prin efracție? întrebă Larkin.

– Să știi că ni s-a mai întâmplat, râse Cole.

O luară pe jos prin spatele rulotei unde se vindea de mâncare, apoi intrară pe aleea dintre depozitul abandonat din dreapta și atelierele din stânga, Cole primul, apoi fata, pe urmă Pike. Uriașele uși pe unde se încărcau mărfurile erau în continuare legate cu lanțuri, dar Cole trecu de ele și o ținu pe alee până când ajunseră pe strada următoare. La colț, clădirea avea o parcare mai mică și încă o rampă de încărcare. O ușă de metal, de dimensiuni omenești de această dată, se vedea pe peretele alăturat, la nivelul solului. De poartă era legat cu sârmă

panoul unei agenții imobiliare care anunța că depozitul era de vânzare sau de închiriat.

Cole se uită prin gard.

– Da. Au fost aici.

Arătă spre un colț al acoperișului. La marginea clădirii fusese montat cândva un sistem de alarmă, iar panoul care îl ascundea de obicei acum lipsea. Firele vechi erau tăiate și fuseseră instalate în locul lor unele noi. Oricine înlocuise alarma veche și o activase pe cea nouă nu își bătuse capul să pună panoul la loc, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă modificarea ar fi descoperită.

Cole scoase din geantă un clește de aproape un metru, îl propti de veriga lacătului și o tăie, pe urmă Pike împinse poarta și o deschise. Cole se îndreptă direct spre ușă, iar Pike o urmă pe fată, întârziind puțin ca să acopere spatele tuturor.

Ușa personalului era căptușită cu metal și asigurată cu trei încuietori zdruvne, industriale. Cole nu pierdu vremea încercând să le descuie, ci pur și simplu le scoase afară cu o daltă de oțel și un ciocan de cinci kilograme. Pike era mândru de fată. Nu pusese nici o întrebare și nu pălăvrăgise. Stătea deoparte cu brațele încrucișate și îl privea pe Cole lucrând.

Când ușa se deschise, Cole își puse la loc uneltele în geanta sport, apoi îi dădu o lanternă lui Pike și păstră alta pentru el. Le dădu tuturor mânuși de cauciuc.

Primul intră Pike, pășind într-un birou întunecos care fusese mobilat pe vremuri, despuiat acum de tot ce fusese cât de cât valoros. Podeaua era acoperită de un strat gros de praf și de rahat de șobolan, iar în aer se simțea miros intens de urină. Pike aprinse lanterna și observă o învâlmășeală de urme proaspete de pași imprimate în praful de pe jos.

Pătrunse mai adânc în încăpere, astfel încât Elvis și Larkin să îl poată urma, apoi se lăsă pe vine ca să examineze urmele de pași.

– Uh. Aici pute, spuse Larkin.

– Ce părere ai? întrebă Cole.

Pike se ridică în picioare.

– Trei persoane. Cam acum o săptămână. Cel mult zece zile.

Pike plimbă lumina lanternei peste un rând de urme care ducea spre o altă încăpere, aflată mai în spate.

– Uite acolo, spuse Pike.

A doua încăpere era goală, la fel ca prima, dar în perete existau o ușă și o fereastră, astfel ca șeful de lucrări să poată supraveghea tot ce se petrece în depozit.

În spatele geamului se vedea un uriaș spațiu gol, scăldat într-un clarobscur cenușiu provenit de la luminatoarele din tavan. Pike ținti raza electrică a lanternei prin fereastră, dar dunga de lumină fu înghițită de întunericul inform. Nu vedea prea mult din încăperea, dar putea să observe urme de pași și dincolo de geam.

Cole și fata veniră lângă el, de o parte și de cealaltă.

– Au intrat aici o singură dată, spuse Pike. S-au uitat în jur și nu s-au mai întors.

Fata își făcu mâinile streășină la ochi.

– Ce au căutat aici? Ce are de-a face locul acesta cu mine?

Cole se duse la ușă.

– Exact asta vrem să aflăm. Spune-mi dacă îți atrage atenția ceva, bine?

Deschise ușa și un damf proaspăt de amoniac îi mută din loc nasul lui Pike, numai că în spatele lui exista un miros și mai puternic, ceva organic, ca de pământ.

– Căh, spuse Larkin, acoperindu-și gura.

Pike îl urmă pe Cole în depozit, cu fata după el. Pașii lor aveau ecou și razele de lumină ale lanternelor despicau întunericul asemenea unor săbii.

Fata o văzu prima.

– Mamă-Doamne! Uite mașina!

Imediat după aceea o văzură Pike și Cole, în același timp. O limuzină Mercedes era trasă în spatele lor, aproape de puntea de încărcare dinspre parcare mică, singură și bizară în depozitul gol și pustiu. În spatele roții din stânga spate, bara de protecție era boțită și atârna.

– Asta-i mașina pe care am lovit-o, spuse Larkin. Mercedes-ul.

Fata se îndreptă către mașină ca și cum nimic din ceea ce se întâmpla nu i-ar fi fost străin și nu ar fi speriat-o cu nici măcar o iotă mai mult decât lucrurile care i se întâmplau zi de zi.

– Larkin, o strigă Pike.

– *Asta e mașina!*

Se duse direct la mașină, se uită în ea, apoi își supse burta și se strecură înăuntru.

Cole o prinse și o trase afară, în timp ce Pike lumină interiorul prin parbriz. Un bărbat zăcea mort pe locul din dreapta, prăbușit peste consola centrală. O femeie zăcea moartă pe bancheta din spate, culcată pe o parte. Erau amândoi în pielea goală, cu gleznele, genunchii și brațele legate cu sfoară. Trupurile erau atât de decolorate și de umflate, încât legăturile le sfâșiaseră carnea. Amândoi fuseseră împușcați în ceafă. Pike era convins că erau soții King, numai că el nu văzuse niciodată familia King. Se întoarse către fată.

– Cred că sunt familia King, spuse Pike, dar nu sunt sigur. Poți să îți dai tu seama?

Larkin respira pe gură și se făcuse cenușie, dar veni mai aproape să se uite în mașină.

– El este. George King. O, Doamne!

Pike îi aruncă o privire lui Cole, iar Cole încuviință.

– Du-te cu Elvis, spuse Pike. Eu mai stau doar câteva minute.

– Nu. Rămân și eu.

– Nu-i nevoie să rămâi.

Fața fetei se înăsprî și lui Pike îi plăcu felul în care reușise să se adune.

– Pot să rămân. Mă simt bine.

Pike se întoarse spre Mercedes și îl luminează iarăși cu lanterna. Cheile rămăseseră în contact, ceea ce însemna că mașina n-ar fi trebuit să fie încuiată. Pe urmă Pike se uită la fată.

– Acoperă-ți gura și nasul. Cu o batistă. Dacă nu ai batistă, cu tricoul.

Ea părea încurcată.

– Poftim?

– Mirosul. Trebuie să îți acoperi nasul și gura.

Ea își ridică poalele tricoului și își acoperi nasul și gura, numai că de această dată se trase un pas înapoi. Chiar și Cole se trase înapoi.

Pike deschise portiera din dreptul șoferului. Gazele din cadavre se adunaseră înăuntru mai mult de o săptămână. Îl izbîră o duhoare ca de ouă stricate și izul acru de sucuri digestive și de fiere. Pike mai simțise aceste mirosuri și înainte, în Africa, în Asia de Sud-Est și în alte locuri; cadavre lăsate zile în șir să putrezească în clădiri, de-a lungul drumului sau în șanțuri descoperite. Nimic nu miroase mai rău decât moartea unei ființe omenești. Nici caii, nici vitele, nici măcar balenele eșuate pe țărm. În moartea unei alte ființe omenești se simte mirosul a ceea ce te așteaptă și pe tine în viitor.

– Isuse *Cristoase!* exclamă fata în spatele lui.

Pike scoase cheile din contact și verifică trupul bărbatului. George King fusese împușcat în spatele urechii drepte. Glonțul ieșise prin tâmpla stângă, dislocând o bucată de craniu de mărimea unei lămâi. Dacă avusese ceas, inele sau alte bijuterii, atunci totul dispăruse. Pike nu mai găsi alte răni. Lipsa stropilor de sânge și a fragmentelor de țesut sugera că nu fusese omorât în mașină, ci adus acolo ulterior.

Pike verifică podeaua în zona de sub volan, apoi sub scaun, pe urmă parasolarul. Sub ultimul găsi un certificat de înmatriculare emis de statul California

și o adeverință că mașina era asigurată, ambele pe numele lui George King. Pike trecu apoi să examineze bancheta din spate.

Femeia era într-o stare și mai proastă decât bărbatul. Fusese și ea împușcată tot în ceafă, dar de două ori, ca și cum primul glonț nu ar fi omorât-o. Îi lipseau complet ochiul stâng și o bună parte din obraz, la fel și bijuteriile. Era așezată pe partea dreaptă, dar brațul stâng și șoldul stâng se învinetiseră, acolo unde sângele nu mai reușise să circule după moarte. Acest lucru sugera că fusese ucisă în altă parte, nu în depozit, apoi transportată aici, unde se instalase lividitatea.

Pike verifică podeaua și bancheta de sub ea, fără să găsească nimic. Se duse în spatele mașinii, deschise portbagajul și găsi înăuntru un strat gros de ziare îmbibate de sânge. Asta lămuria toată povestea. Cei doi King fuseseră executați în altă parte, încărcati în portbagajul propriei mașini și pe urmă aduși în depozit. Puse cheile la loc în contact, închise portbagajul și portierele, apoi se duse lângă Cole și fată. Ei stăteau lângă ușa platformei de încărcare, cât de departe se putea de mașină. Pike îndrăzni să respire abia după ce străbătuse mai mult de jumătate din distanța până la ei. Duhoarea era atât de puternică, încât îl usturau ochii.

Cole aținti lumina lanternei spre tavan, apoi către urmele de cauciucuri din praful de pe jos.

– Au intrat printr-un luminator, au deschis ușa dinăuntru și au urcat pe rampă, spuse el.

– Cred că am să vomit, spuse fata.

– Hai să mergem. Să ieșim de aici.

Afară își scoaseră mănușile de cauciuc și respirară adânc, să-și curețe nasul de miros. Cole tuși, ca să îndepărteze gustul din gât, pe urmă tuși și fata. Pike trase cu coada ochiului spre ea, îngrijorat că lucrurile se dovediseră mai rele pentru ea decât s-ar fi așteptat ei. Ea îl observă urmărind-o.

– N-am nimic. Era din cauza mirosului.

– Când Pitman și Blanchette te-au contactat prima oară, au venit la tine acasă, nu-i așa? întrebă Cole.

– Da.

Ea tuși din nou, încă strâmbându-se din cauza mirosului.

– Când v-ați întâlnit în centru, unde anume s-a întâmplat?

– La Roybal Building. Acolo unde sunt birourile FBI.

– Au fost doar Pitman și Blanchette, sau au participat și alți agenți?

– Ce importanță are?

– Încearcă să îți dea seama dacă Pitman este într-adevăr agent FBI, spuse Pike. Tot ce ți-a spus Pitman s-a dovedit o minciună.

Ea clătină din cap, neînțelegând.

– Era o încăpere plină de lume. Tata. Gordon și cu încă doi avocați aduși de el de la firmă. Noi nu facem *nimic* fără avocați. Gordon a negociat implicația mea pas cu pas.

– De ce încearcă Meesh să te ucidă? întrebă Pike.

– Ca să nu pot depune mărturie împotriva domnului...

Înțelese, în sfârșit, și se opri, dar Cole termină fraza în locul ei:

– Conform spuselor lui Pitman, Meesh te vrea moartă ca să nu poți depune mărturie împotriva familiei King. Tot ceea ce ți s-a întâmplat se presupune că a avut la bază faptul că Meesh îl proteja pe King.

Larkin încuviință din cap.

– Dar familia King a fost omorâtă.

– Da, și exact oamenii lui s-au ocupat de asta. Așa că Meesh știe că sunt morți. Pentru Meesh nu mai contează dacă depui sau nu mărturie împotriva lor. Nu poți să condamni oameni morți.

Larkin clipi des, cu disperare, ca și cum ar fi fost împinsă într-un colț întunecat și periculos.

– Poate că i-a omorât altcineva. Poate că nu a fost Meesh.

– Luis avea la mână ceasul lui George King, spuse Pike. Sigur a fost Meesh.

– Atunci de ce mai vrea să mă omoare și pe mine?

– Nu știu.

Cole se răsuci spre depozit.

– Mă întreb de ce să fi adus cadavrele înapoi aici, unde ați avut accidentul.

Ar fi putut să le lase oriunde în altă parte, dar le-au adus aici.

– Spune-i și restul, zise Pike.

Cole se întoarse spre ea.

– În ziua de după cea în care ai avut accidentul – în următoarea după-amiaza – cu două zile înainte să vă fi întâlnit, Pitman, Blanchette și încă cel puțin doi alți agenți au pus întrebări oamenilor din zonă. Le-au arătat fotografiile a doi bărbați. Una dintre ele se potrivește felului în care l-ai descris tu pe Meesh. Pitman a știut sau a bănuț că Meesh se afla în mașină încă înainte să fi stat de vorbă cu tine. Te-au mințit în legătură cu ceea ce știau.

Larkin desfăcu brațele și își luă fața în palme. Îi tremura bărbia și nările i se lărgiseră încercând să se controleze.

– Spuneți-mi că nu se poate să fie și mai rău.

– Vom vedea ce se întâmplă, spuse Pike.

O trase mai aproape și o îmbrățișă. Momentul îi păru foarte lung...

10

Clădirea și cadavrele dinăuntru îi dădeau de gândit lui Cole. Cineva își asumase un risc enorm plasând leșurile aici. Ucigașul lăsase morții în locul acela particular ca să transmită un mesaj. Ceea ce nu înțelegea încă Elvis Cole era cine transmitea mesajul și cine ar fi trebuit să îl primească.

Ieși de pe autostradă pe Santa Monica Boulevard și se îndreptă spre vest, către biroul său.

Lui Cole îi plăceau biroul său și felul în care se simțea aici. Avea o încăpere separată pentru Joe Pike, dar acesta nu o folosisese niciodată. Două fotolii directoriale așteptau în fața biroului, pentru rarele situații când îi solicita serviciile mai mult de un client. În spatele lor, o ușă cu glasvand se deschidea spre un balconaș. Într-o zi senină putea ieși în balconaș ca să vadă toată priveliștea deschisă de Santa Monica Boulevard până la insulele din parcul național Channel Islands. Cole deschise ușa cu glasvand ca să intre aer, apoi se duse la birou. Se hotărî să se apuce mai întâi de depozit. Își întinse hărțile, apoi îi telefonă în Florida unei femei pe nume Marla Hendricks, în stare – și dispusă – să descâlcească istoria proprietarilor clădirii, împreună cu toate asocierile, litigiile, hotărârile judecătorești și evacuările în care fuseseră amestecați. Cole îi folosisese serviciile ani în șir, la fel ca o mulțime de alți detectivi particulari din toată țara. Era o bunăică de o sută cincizeci de kilograme ținută într-un scaun cu roțile din Jupiter, Florida, care avea nebunia să se aboneze și să caute în toate bazele de date online la care putea avea cineva acces. Nu putea obține informații militare, medicale sau juridice care fuseseră clasificate drept secrete, dar în rest afla aproape orice. După ce termină de vorbit cu Marla, Cole revăzu lista numerelor de telefon și își sună prietena de la compania de telefonie.

– Începusem să cred că nu mă mai iubești, spuse ea imediat după ce răspunse.

- Tu mă iubești pe mine numai pentru că am bilete bune la meciurile echipei Dodgers.

- Nu, soțul meu te iubește pentru biletele la Dodgers. Eu te iubesc pentru că biletele îl fac pe el fericit.

- Uite-așa ne simțim iubiți toți trei.

Cole îl ajutase pe un scriitor de succes să convingă un hacker de pe internet că ar putea să-și folosească timpul și priceperea în scopuri mai bune. Scriitorul avea locuri pentru care se făcea moarte de om în loja specială absolut exclusivă a celor de la Dodgers și le împărțea de câteva ori pe an cu Cole. Gratis.

- Am o listă de numere de telefon pe care aș vrea să le identific, spuse Cole.

- Nici o problemă.

- Înainte să spui asta, dă-mi voie să te avertizez. Cele mai multe numere sunt atribuite, probabil, unor telefoane cu cartele preplătite, iar patru dintre ele sunt străine.

- Cu numerele internaționale s-ar putea să fie o problemă, dacă nu sunt publice.

- Cred că sunt din Ecuador.

- Ar putea să fie și din Siberia, nu contează; furnizorii de telefonie din străinătate sunt circumspecți și nu cooperează decât pe canale oficiale, ceea ce, având în vedere faptul că eu identific numerele ca să fac rost de bilete la meci, nu pot să le cer.

- Te înțeleg.

- În ce privește cartelele, să văd ce pot să fac. Dacă au fost cumpărate cu bani gheață, nu voi putea afla ale cui sunt. Nu se cer informații despre identitatea deținătorului.

- Dar dacă nu poți afla identitatea posesorului unui număr, poți cel puțin să obții lista celor cu care s-a discutat de pe acel telefon?

- Teoretic este posibil.

- Cândva, mai demult sau mai de curând, de pe aceste numere s-a vorbit cu numere adevărate, ai căror posesori au nume. Poate reușim să derulăm firul invers.

Ea nu spuse nimic o vreme. Cole o lăsa să se gândească în liniște.

- Am să încerc, spuse femeia în cele din urmă. Depinde de firma de telefonie. Unele dintre cele mici sunt... în fine, dă-mi numerele. O să văd ce pot să fac.

- Este o listă lungă. Pot să ți le trimit prin fax?

Cole notă numărul ei de fax, îi trimise lista, apoi își pregăti filtrul de cafea. Când acesta începu să picure, se întoarse la birou și reciti dosarul arhivelor FBI despre Alexander Meesh. Voia să vadă dacă nu-i scăpase ceva în stare să expli-

ce accentul pe care îl sesizase Pike, sau să facă legătura între el și Esteban Barone ori cineva pe nume „Carlos“. Nu găsi nimic. Un singur rând făcea legătura între Meesh și America de Sud: *A părăsit țara și se presupune că în prezent locuiește în Bogotá, Columbia.*

Cole ajunse la concluzia că agenții FBI aveau dovezi sau mărturii care să îl plaseze pe Meesh în Bogotá, altfel nu ar fi introdus în raport o asemenea afirmație. Se uită la ultima pagină și notă numele celui care efectuase investigația – agentul special Daryl Willis de la Departamentul de Justiție din Colorado – o agenție de stat, așadar. FBI probabil că intervenise mai târziu, dar Willis se ocupase inițial de dosar, pentru că asasinatele lui Meesh reprezentau inițial delikte locale. Sub numele lui Willis fusese trecut un număr de telefon. Era vechi de șase ani, totuși Cole îl formă.

Răspunse o femeie.

– Serviciul de investigații.

– Cu Daryl Willis, vă rog.

Îl lăsa să aștepte la telefon vreo cinci minute. În cele din urmă, pe fir se auzi o voce de bărbat.

– Willis la telefon.

– Domnule, mă numesc Hugh Farnham. Sunt detectiv la Brigada Omucideri din cadrul poliției din Los Angeles. Sun în legătură cu un caz la care ați lucrat în urmă cu câțiva ani, un bărbat dat în urmărire pe nume Alexander Meesh.

Cole inventă un număr de insignă și îl recită cu tupeu. Se îndoia că Willis chiar avea să îl noteze, dar el nu trebuia să îl uite.

– Da, sigur. Ce vă trebuie?

Willis nu părea mai interesat de subiect decât dacă l-ar fi întrebat ce culoare are mașina pe care o conduce.

– Avem un dosar de la FBI și am văzut o însemnare cum că ar fi fugit în Columbia...

– Așa este. La vremea crimelor era în legătură cu un tip de acolo. I se părea că nu câștigă destul din tâlhării; voia să aducă și să vândă droguri, așa că s-a combinat cu – o clipă, să-mi aduc aminte – un anume Gonzalo Lehder. A făcut câteva drumuri până acolo ca să pună la cale afacerea, iar când l-am pus sub acuzare, ne-am gândit că tot acolo a fugit.

Cole își notă numele Lehder.

– Lehder era furnizor de droguri?

– A fost unul dintre tipii care au apărut după ce s-au prăbușit cartelurile Cali

și Medelin. Cred că au apărut vreo treizeci-patruzeci ca el, care au preluat afacerile la scară mai redusă. Unii nu mai sunt chiar așa mărunți acum.

– A avut Meesh de-a face cu un anume Esteban Barone?

– Nu știu, îmi pare rău.

– Barone este din Ecuador.

– Eu nu știu decât de Lehder.

Șase ani erau mult. Meesh probabil se lansase în afaceri cu Lehder, iar pe urmă se extinsese la Barone și la celelalte carteluri. O sută douăzeci de milioane de dolari de investit însemnau o grămadă de capital.

– Bine, zise Cole. Hai să revenim la Meesh. Are vreun fel de afaceri aici, în L.A.?

– Nu știu nimic. Îmi pare rău. Pot să întreb în legătură cu ce vă interesează?

– Meesh este în Los Angeles. Credem că este implicat în mai multe omoruri.

– Vă referiți la Alexander Meesh? spuse Willis.

– Exact.

– La Alexander Liman Meesh?

– Da, domnule.

Urmă o pauză lungă.

– Meesh nu are cum să fie în Los Angeles, colega. Alex Meesh este mort.

Cole nu prea știa ce să spună, dar Willis părea cât se poate de convins.

– Avem o identificare confirmată de către Departamentul de Justiție, spuse Cole. Vreți să spuneți că se înșală?

– Pe Lehder îl urmăreau și columbienii, și Agenția Antidrog. Așa am aflat că Meesh s-a dus acolo. Poliția columbiană a sunat la Antidrog, cei de la Antidrog m-au sunat pe mine. Meesh se afla acolo deja de vreo opt luni, aranja o tranzacție între Lehder și niște venezueleni, numai că Lehder l-a lichidat. Adică l-a omorât.

– Dacă Meesh a murit, de ce nu ați închis cazul și nu ați renunțat la mandatul de arestare emis pe numele lui?

– Din cauza celor de la Agenția Antidrog. Știam despre prezența lui Meesh acolo prin intermediul unor agenți sub acoperire care lucrau la cazul împotriva lui Lehder. Dacă am fi menționat în dosar ceva despre moartea lui Meesh sau despre asocierea lui cu Lehder, agenții aceia ar fi fost compromiși. În afară de asta, nu poți declara pe cineva mort fără să ai un certificat de deces, iar noi nu prea avem cum să obținem așa ceva.

– De ce?

– Lehder a aflat că Meesh îl mințea în legătură cu cantitatea de droguri pe

care aveau de gând să o vândă venezuelenii. Meesh mințise ca să păstreze el diferența. Lehder a aflat, dar s-a prefăcut că nu știe și l-a trimis pe Meesh să aducă marfa din Venezuela împreună cu trei sau patru dintre băieții lui de încredere. Iar băieții l-au împușcat pe Meesh în junglă. E o junglă mare, să știi. Rămășițele lui nu au fost găsite și nici nu-i de crezut că vor fi găsite vreodată.

– Atunci cum putem fi siguri că a murit? Poate a fugit, poate a supraviețuit. Poate că i-a mituit pe oamenii lui Lehder.

– Agenți sub acoperire de la Antidrog și din Poliția columbiană au fost de față când s-au întors băieții din junglă. I-au adus lui Lehder capul lui Meesh, ca să fie sigur că a murit. Cei doi agenți erau lângă Lehder când tipii au scos capul dintr-un sac. Lehder i-a lăudat că au făcut treabă bună și povestea s-a terminat.

Cole nu știa ce să mai spună, dar Willis continuă să vorbească.

– La momentul respectiv noi credeam că Lehder l-a trimis pe bune pe Meesh să aducă drogurile din Venezuela. Ne așteptam ca acesta să se întoarcă încărcat cu vreo două sute de kilograme de cocaină pură, iar Agenția Antidrog și Poliția columbiană se pregăteau să îi aresteze pe toți. Nu le prea păsa lor de Meesh, îl voiau pe Lehder. Dar pe mine mă interesa Meesh pentru crimele comise aici, așa că m-au lăsat să mă implic. Am fost eu însumi în încăperea aceea, domnule detectiv. Am văzut capul. Dar, fără droguri, columbienii n-au vrut să tulbure apele. Nici nu le-a dat prin minte să îi aresteze pe cei care îl omorâseră pe Meesh, așa că a trebuit să stau acolo și să beau ceai încă un ceas, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Habar n-am ce au făcut ucigașii lui Lehder cu capul, dar l-am văzut. Și l-am recunoscut. Era Meesh. Așa că, indiferent pe cine căutați voi în L.A., ăla nu-i Alexander Meesh.

Cole simțea un gol în stomac și îi vâjâia capul, ca atunci când stai prea mult timp fără să mănânci.

– Pot să vă mai pun o întrebare, domnule Willis?

– Ți se cam taie respirația, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Ce întrebare?

– Avea Meesh vreo particularitate de vorbire, sau poate avea vreun accent? Willis râse.

– De unde naiba să fi vorbit cu accent?

– Mulțumesc, domnule Willis. Vă rămân recunoscător pentru timpul acordat.

Cole își puse picioarele pe birou și se lăsă pe spătarul scaunului. Convorbirea cu Willis ar fi trebuit să fie un simplu telefon. Îl dăduse sperând să afle vreo

posibilă legătură între Meesh și Barone, sau să aștepte legăturile dintre Barone și Los Angeles, sau eventual dacă Meesh vorbea ori nu cu accent – în nici un caz nu se așteptase ca totul să ajungă atât de departe.

După ce pleacă de la depozit, Pike conduse încet. Deschise larg ferestrele ca aerul să-i curețe, și alese un drum lung și cotit prin Chinatown. Nu mâncasese de dimineață, dar lui Larkin nu-i era foame. Opri totuși și cumpără mâncare chinezească pentru mai târziu. Umblară cu mașina pe străzi mai bine de o oră. Pike spera că aerul și drumul vor reuși să o ajute să uite de cadavre, dar primul lucru pe care îl făcu ea când ajunseră acasă fu să se îndrepte spre măsuta unde își ținea el cele necesare pentru curățarea pistolului. Turnă solvent pe o cârpă și o duse la nas, inspirând adânc.

– Încă le simt mirosul, spuse ea. Mi-a intrat în păr. S-a lipit de mine peste tot. Mirosul cadavrelor King.

El îi luă cârpa.

– Fă un duș și spală-te pe dinți. Îmbracă-te cu haine curate.

În timp ce fata făcea duș, Pike îi telefonă lui Bud, dar Bud nu răspunse. Se gândi dacă să lase un mesaj, dar un mesaj putea fi descoperit de altcineva, așa că hotărî să sune din nou mai târziu.

Când Larkin reveni, îmbrăcată cu haine proaspete și cu părul ud, Pike se duse și el să se spele. Se frecă zdravăn cu săpunul peste tot, apoi se clăti și se spălă încă o dată, lăsându-se inundat de apă fierbinte până când nu mai rămase apă fierbinte.

După ce termină, își udă hainele, le frecă bine cu săpun și le lăsă la înmuiat în cadă. Ar fi vrut să spele și hainele fetei, dar erau prea scumpe. Nu intenționa să le strice definitiv.

Se îmbracă în ultimul rând de haine curate pe care îl avea, apoi ieși din baie, găsindu-i în living pe Cole și pe Larkin. Cole ținea în mână un plic gros.

– Dragilor, mi-a fost atât de dor de voi, încât a trebuit să mă întorc.

– Tocmai a intrat, spuse Larkin. Zice că și el le simte încă mirosul.

Pike își dădu seama că intervenise ceva. Încordarea din trupul lui Cole era la fel de evidentă ca a unui cadavru spânzurat de grindă. Dar în fața fetei, Cole se prefăcea că totul merge normal.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Pike.

– Am adus ceva ce vreau să-i arăt lui Larkin. Hai să aruncăm o privire împreună.

Pike se duse după ei la masă, unde Cole deschise plicul. Scoase două foto-

grafii cu rezoluție proastă, care păreau să fi fost trimise prin fax. Înfățișau un bărbat cu față rotundă și păr negru, cu negi pe nas și ochi mici. Cole se trase înapoi pentru ca Larkin să se poată apropia și să se uite bine la fotografia, dar Pike rămase atent la el.

– Ce crezi? L-ai văzut vreodată pe tip?

Vorbea lejer, ca și cum ar fi făcut conversație despre un subiect lipsit de importanță. Vreți cartofi prăjiți ca garnitură, doamnă?

– Nu. Cine este?

– Alexander Meesh.

Larkin clătină din cap ca și cum Cole ar fi făcut o greșeală nevinovată.

– Nu, nu este Meesh.

– E Meesh. A fost omorât în Columbia acum cinci ani. Sunt fotografiile pe care le are la dosarul lui poliția din Denver.

Pike puse o mână pe umărul fetei. Simți tensiunea încordându-i mușchii. Nu voia să creadă.

– Poate că a făcut operație estetică. Este o posibilitate, nu? Nu așa procedea-ză criminalii urmăriți?

Cole clătină din cap.

– Îmi pare rău, Larkin. Țasta e Meesh. Dosarul pe care ți l-a dat Pitman este dosarul lui Meesh, dar bărbatul pe care l-ai văzut cu familia King nu era Meesh.

– Dar cine?

– Nu știu.

– Atunci de ce mi-au spus că era el?

– Din același motiv pentru care te-au mințit și în celelalte privințe, zise Pike. Cole se uită la el.

– Ar trebui să vorbești cu prietenul tău Bud. Să vezi în ce privințe au mai mințit.

Larkin se încordă brusc sub mâna lui Pike.

– Doamne, trebuie să îi spunem și tatei.

Pike șovăi. Indiferent cum proceda Pitman, aveau un avantaj atâta vreme cât el nu știa că fusese descoperit. Pike nu avea încredere că Barkley și avocații lui nu ar fi lăsat să le scape informația.

– Nu putem să-i spunem tatălui tău. Încă nu.

Larkin deveni țeapănă și se înroși.

– Nu se poate să nu-i spun. Oamenii ăștia l-au mințit în legătură cu toate, iar acum nici măcar Meesh nu mai este Meesh! Cine este, atunci? Și de ce ne-au

mințit? Îl mint în continuare și el îi crede în continuare! Este tatăl meu! Dacă voi nu vreți să îi spuneți, am să-i spun chiar eu!

Pike o privi și descoperi în ochii ei deopotrivă speranță și frică. Conner Barkley era tatăl ei. Voia să îl apere. Dacă îl apăra, poate că până la urmă el avea să o vadă cu adevărat.

Scoase telefonul și formă numărul lui Bud. De data aceasta, Bud răspunse. Pike îl informă că voia să stea de vorbă cu el și cu tatăl fetei, cât mai repede posibil. Era vorba despre o chestiune serioasă, insistă el. Stabili locul întâlnirii și întrerupse convorbirea înainte ca Bud să poată întreba ceva. Când închise telefonul, se uită la fată.

– Strânge-ți lucrurile. Plecăm.

Războiul din California dintre Mexic și Statele Unite se încheiase în Universal City. Tratatul care pusese capăt ostilităților locale fusese semnat într-o mănăstire de chirpici din Campo de Cahuenga, în vârful trecătorii Cahuenga. Clădirea stătea acum neobservată vizavi de Studiourile Universal, ascunsă de rampele de ieșit și intrat pe autostradă, de parcuri și de două turnuri stranii care marcau accesul într-o stație de metrou. Era un loc de întâlnire bun.

Pike și fata așteptau în mașină cu motorul pornit, iar Hummer-ul negru apăru dinspre Lankershim.

Hummer-ul trecu pe lângă mănăstire, apoi traversă parcare și se opri pe celălalt rând de mașini. Ușile se deschisero imediat ce mașina se opri și din ea coborâră Bud, Conner Barkley și Gordon Kline, avocatul lui Barkley. Lui Pike nu-i plăcea că-l vedea și pe Kline.

– Haidem, spuse Pike.

Coborâră din mașină, în timp ce Bud și ceilalți se îndreptau către ei.

– Larkin, spuse tatăl fetei, în sfârșit! Am fost morți de îngrijorare pentru tine. Acum plecăm de aici.

Larkin nu se mișcă.

– Nu merg nicăieri. Am venit numai să te avertizăm.

Tatăl ei părea tulburat de parcă s-ar fi așteptat ca fata să sară în aer.

– Dar trebuie să vii cu noi. Ne-am făcut o mulțime de griji! Spune-i tu, Gordon, zise el, uitându-se la Kline. Spune-i să înceteze.

Pike deja se săturase de ei. Se întoarse spre Bud și vorbi adresându-i-se direct lui.

– Pitman nu a fost cinstit. Cel pe care l-a identificat drept Alexander Meesh nu este Meesh. Meesh a murit acum cinci ani.

Gordon Kline ridică brațele, protestând.

– Nu avem de gând să ascultăm asemenea insinuări. Te voi da în judecată pentru răpire. Am știut că nu ești întreg la minte din prima clipă în care te-am văzut.

Larkin ridică vocea și vorbe pe un ton furios, tensionat.

– *Taci naibii din gură!*

Îl apucă de braț pe tatăl ei.

– Ai de gând să mă *ascuți*? Vrei să te uiți *la mine* și să mă *ascuți*, te rog? Am venit aici ca să te *prevenim*.

Conner Barkley părea îndurerat.

– Nu te purta în felul ăsta, Larkin. Toată lumea e îngrijorată.

Pike scoase din buzunar fotografiile trimise prin fax și i le dădu lui Flynn.

– Acesta este Meesh. Nu este cel din fotografiile pe care i le-a arătat Pitman lui Larkin.

Kline și Barkley se întinseră amândoi peste umerii lui Flynn să se uite și ei.

Larkin se uită intens la tatăl ei.

– Ne-au mințit, tati.

Tati. Nu părea un cuvânt care să i se potrivească fetei. Lui Pike îi plăcea cum suna în gura ei, dar faptul că îl folosea acum îl întrista.

Kline trase aer în piept.

– Am văzut cu toții fotografiile acelea și sunt de acord cu dumneata, bărbatul din ele nu era acest bărbat. Numai că dumneata vrei să ne sugerezi că ar fi mințit intenționat. Două persoane pot avea același nume.

Bud aruncă o privire peste celelalte pagini furnizate de Cole.

– Poate că pot avea același nume, spuse el, dar în nici un caz nu pot avea dosare identice. Acest dosar este identic celui care ne-a fost furnizat de către Pitman.

Gordon ridică din sprâncene.

– Într-adevăr? Atunci uite cum trebuie să procedăm. Ne descotorosim de Pike chiar aici, chiar acum. El trebuie să iasă din ecuație. O luăm pe Larkin acasă și pe urmă nu ne mai rămâne decât să îl întrebăm pe domnul Pitman despre ce anume este vorba. *Crede-mă*, dacă nu-mi place cum răspunde, am să-l fac să regrete ziua în care s-a născut.

– Nu merg acasă.

Kline se uita fix în pământ, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă căta bătaie de cap le dădea fata, apoi vorbe cu voce obosită.

– Flynn. Vrei, te rog, să o iei și să o conduci în mașină?

– Nu, domnule. Numai dacă vine de bună voie.

– Nu este în siguranță acasă, Kline, spuse Pike. Încă nu ți-ai dat seama?

Gordon Kline se uită la el de sub sprâncenele stufoase și vorbește, controlându-și atent tonul.

– Te culci cu ea?

Gura lui Pike tresări, dar se uită la Conner Barkley. Barkley nu reacționează în nici un fel, iar Pike se simți și mai trist pentru fată.

– Te bag în mă-ta, Gordon, spuse Larkin.

– Ce se întâmplă se numește obstrucționarea justiției. Ești martor într-o anchetă federală. Acest Pike te pune într-o situație primejdioasă....

– Situația în care ne aflăm *este* primejdioasă.

– ...și te țin departe de oamenii care te-ar putea ajuta. Tot ce vreau să spun este că s-ar putea ca Pitman să aibă un motiv întemeiat pentru care procedează așa cum procedează. Îl vom lua la întrebări și al naibii să fiu dacă nu va trebui să ne explice.

– Întrebă-l de ce s-a prefăcut că nu știa cine era cu familia King în momentul accidentului lui Larkin, spuse Pike.

– Vrei să zici că știa?

– A arătat celor din zonă fotografia bărbatului cu pricina cu două zile înainte să ia legătura cu Larkin. Poți să-l mai întrebi și de ce omul despre care el susține că ar fi Meesh încearcă să o omoare în continuare pe Larkin și după ce King a murit.

Kline clătină din cap.

– Am vorbit chiar azi-dimineață cu agentul Pitman. Spune că încă îi caută pe domnul și doamna King.

– Sunt morți de mai bine de o săptămână. I-am găsit noi ieri.

– Nu înțeleg.

– Cineva le-a dus cadavrele exact acolo unde am avut eu accidentul, Gordon, zise Larkin. Vrei adresa exactă? La numărul 18187. Cred că a fost un fel de mesaj. Și anume că am să sfârșesc și eu la fel ca ei.

Bud se uită la Pike.

– Cum au murit?

– Împușcați în cap. Executați în altă parte, pe urmă mutați în clădirea depozitului. Mașina este înmatriculată pe numele lui George King.

– Ce vrei să spui, interveni Kline, că Pitman e în spatele atentatelor la viața lui Larkin?

– Nu știu. Asta ar explica scurgerile de informații, dar ce putem ști sigur este că tot ceea ce v-a relatat vouă au fost minciuni.

– Trebuie să fii cu băgare de seamă, tati, spuse Larkin. Nu poți avea încredere în el.

Kline își îndreaptă atenția spre Pike.

– Bărbatul din fotografie – cel care nu este Alexander Meesh – ai vreo idee cine ar putea fi?

– S-ar putea să îi avem amprente. Poate că reușim să îl identificăm.

– În calitate de avocat, trebuie să îți aduc la cunoștință că, dacă tănuiești vreo probă investigației poliției, poți fi acuzat de obstrucționarea justiției sau chiar de complicitate la crimă. Vreau să fii sigur că știi acest lucru.

– Îmi asum riscul, spuse Pike.

Kline încuviință din cap.

– Așadar, ești în cunoștință de cauză. Te anunț că din acest moment te-am concediat. Ai înțeles și tu, Bud? Acest domn nu mai lucrează pentru noi și nu va mai primi nimic din partea noastră, nici din partea ta, atâta vreme cât ești angajatul nostru.

– Ce mama dracului *se întâmplă cu tine?* strigă Larkin. Nu ai fost atent deloc?

– Larkin, scumpo, spuse tatăl ei, Pike încalcă legea. Nu putem să ne asociem cu el.

– Am venit încoace ca să te *prevenim*, tati!

Kline o întrerupse.

– Conner, am treabă. Hai să plecăm de aici.

Porni spre Hummer. Conner Barkley ridică sprâncenele, uitându-se către fiica sa. Expresia lui nedumerită se transformase acum într-una nerăbdătoare.

– Acest lucru mă pune într-o poziție riscantă față de autorități, Larkin. Gândește-te ce implicații va avea pentru cei de la Fisc. Gândește-te la Comisia pentru Supravegherea Afacerilor. Aș putea avea de pierdut, Larkin.

Nu era vorba aici despre siguranța lui Larkin. Era vorba despre siguranța tatălui ei. A afacerilor. A imaginii publice.

– Bud, spuse Pike, pentru informarea exactă a domnului Barkley – nu sunt angajatul tău, nici al lui și nu am fost nici o clipă. Se uită la Larkin. Pur și simplu ajut o prietenă.

Larkin se îndreaptă hotărâtă spre Lexus, iar Pike o urmă.

– Polițist Pike...

Pike se uită peste umăr și îl văzu pe Bud schițând un zâmbet. Kline și Conner Barkley ajunseseră deja la Hummer.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Bud.

Pike urcă în Lexus și plecă repede. Se amestecă în trafic, uitându-se mereu în oglinzile retrovizoare, dar Hummer-ul încă zăbovea în parcare. Trebuiau să facă rost de altă mașină cât de curând. Kline sau tatăl fetei puteau să o descrie

poliției pe cea de acum. Pike știa că pierduseră un atu. Pierduseră elementul surpriză. Probabil că Gordon Kline deja vorbea la telefon cu Pitman. Trebuiau să se miște repede. Chiar mai repede decât înainte.

– Ce facem mai departe? întrebă Larkin.

– Ne mișcăm.

Fata îi puse mâna pe umăr.

– Nu ne dăm bătuți.

– Nu ne dăm bătuți niciodată.

Pike intră în parcare a unui supermarket din Burbank și se duse să caute în portbagaj. Rucsacul pe care îl luase de la motel era acolo, împreună cu restul lucrurilor lor. Adăpostea în continuare actele și hârtiile lui Jorge și Luis. Pike cotrobăi printre hărți și pașapoarte până când dădu peste plicul cu fotografia lui Larkin. O luă, închise portbagajul și se urcă din nou la volan, revenind pe șosea.

– Ce ai acolo? întrebă ea.

– Fotografia ta. Tipul care te caută i-a dat-o lui Luis. A atins-o, a ținut-o în mână, așadar s-ar putea să aibă niște amprente. Când credeam că Meesh este cel care ne caută, nu aveau importanță. Dar acum au.

Pike scoase telefonul. Forma numărul, când Larkin vorbi din nou

– Știi care-i lucrul cel mai îngrozitor? Că îl iubesc, spuse ea.

– Da, știu. Și eu l-am iubit pe taică-meu.

Pike nu mai spusese asta nimănui. Nici măcar lui Elvis Cole.

Iată-l așadar rămas din nou după program, ca să lucreze împotriva regulamentelor, punându-și fundul la bătaie și în pericol să se trezească pârlit dacă scorpia de Marion ar fi aflat, dar lui John Chen ceea ce făcea acum îi plăcea. Absolut și neîndoielnic, îi PLĂCEA! Poate chiar mai mult decât mașina Porsche. Poate chiar mai mult decât să-și vadă numele pe prima pagină a ziarelor. Pot chiar mai mult și decât coșăiala!

Bun, mă rog, hai să nu ne lăsăm chiar duși de val. Nimic nu era mai bun decât sexul. Chen chicoti când își dădu seama cum fusese în stare să gândească, un fel de chițait înăbușit. Își urâse întotdeauna chicotitul. Ceilalți copii își bătuseră joc de râsul lui (la fel cum își băteau joc de tot în ceea ce îl privea), dar nu-i mai păsa acum nici cât de o ceapă degerată pentru că – de douăzeci de minute – John Chen devenise BĂRBATUL!

Avusese această revelație când îl sunase Joe Pike și îi ceruse să lase totul balta și să verifice niște amprente.

Prietenul lui apropiat, Joe Pike...

...care avea nevoie de John Chen.

...care aprecia cunoștințele și priceperea lui Chen.

Joe Pike era BĂRBATUL, și la CINE apela Joe Pike când avea nevoie de ajutor? La John Chen cel dat în mă-sa, uite la cine!

– John! spuse Marion. Mai ești aici?

Se materializase pe neobservate chiar în spatele lui, cățeaua.

John tresări. Luat prin surprindere, lăsă capul în jos și își strânse umerii, ca și cum pielea de pe spinare i-ar fi rămas strâmtă, zvâcnind în sus într-un acces subit de panică pe care îl simțise de miile de ori în care tresărise – dar acum John Chen se gândi, nu, BĂRBATUL nu are voie să tresară astfel niciodată.

Chen se îndreptă, se întoarse și îi zâmbi cu zâmbetul lui cel mai încrezător. Și, desigur, după aceea chiar se simți încrezător.

– Termin ceva ce am început ieri. Nu-ți face probleme, Marion. Am pontat de plecare încă de acum o oră.

Deja depășise limita de ore suplimentare plătite pentru ultima săptămână. Marion se uită pe lângă el în cutia cu amprente. Cutia cu amprente era un recipient etanș de plexiglas unde se amestecau tot felul de chimicale toxice menite să evidențieze amprente. John avea acolo, în aburii otrăvitori, fotografia iubitei lui Pike.

Marion se uită bănuitoare la fotografie.

– Mi se pare cunoscută.

– Da, are una dintre fețele alea care ți se par mereu cunoscute.

– Ce caz?

– Crima din Drano. Detectivii consideră că s-ar putea să fi fost la locul crimei încă o persoană.

John nu fusese niciodată atât de sigur pe el când scornea minciuni. Acum păreau să izvorască din același loc cu adevărul cel mai adevărat.

Marion se mai uită o vreme la fotografie, apoi se îndepărtă, iar Chen se întoarse la cutia etanșă și examinează fotografia prin peretele de plastic. Începuseră să apară urme albe pe ea, dar mai era cale lungă. Ampretele nu sunt decât sudoare. După ce se evaporă apa, rămâne un reziduu organic. Vaporii de Superglue reacționau acum cu aminoacizii, glucoza și peptidele și formau o mazăgă albă, dar până când aceasta să se închidă la culoare și să devină o imagine, mai dura. John considera că trebuia să mai aștepte cel puțin zece sau cincisprezece minute până când amprente. urmau să fie utilizabile.

O umbră se întinse pe geamul ușii, iar Chen o văzu de cealaltă parte pe La-Mallo. Se trăsesese într-un colț de umbră, să nu fie observată de Marion. Îi făcu semn cu mâna, arătă spre Sala Armelor și dispăru.

Chen se asigură că Marion plecase de tot și ieși repede din laborator. LaMallo îl aștepta în Sala Armelor și îi ținu ușa să se strecoare înăuntru.

– Vino încoace, spuse ea. Nu vreau să ne vadă nimeni împreună.

Îl trase tare, aproape luându-l pe sus și încuie ușa în urma lui.

– Ai ceva? o întrebă Chen.

LaMallo îl conduse spre spațiul ei de lucru, relatându-i ce descoperise.

– Browning-ul nu mi-a dat nimic; a fost furat în 1982 de la un polițist din Houston, pe nume David Thompson. Analiza balistică arată că a fost folosit, dar semnele nu se potrivesc cu nimic din ce avem noi.

Biroul Armelor de Foc și Explozibililor păstra o evidență informatică a armelor, gloanțelor și tuburilor de cartușe recuperate de la locurile crimelor.

– Dar cu Taurus-ul lucrurile stau altfel, continuă LaMallo. Uită-te aici...

Îl duse la calculatorul ei. Pe ecran era fotografia mărită a bazei unui tub de cartuș. Consta într-un inel de alamă care înconjură capsă argintie lovită de percutor ca să declanșeze glonțul. O adâncitură întunecată în centrul capsei indica unde fusese lovită aceasta de percutor.

– Vezi? Aproape că îți sare în ochi, nu-i așa?

Tubul de cartuș i se părea lui Chen absolut identic cu toate celelalte pe care le văzuse.

– Ce anume?

– Percutorul ăsta lasă urme ca de ac. Vezi aici, unde-i ascuțit? Eu când am văzut, mi-am zis, drace, știu percutorul ăsta.

Adâncitura i se părea lui Chen rotundă ca oricare alta, dar de-aia erau specialiștii în arme de foc de-a dreptul vrăjitori.

– Acum doi ani, spuse LaMallo, pistolul Taurus a fost folosit într-o serie de jafuri cu mașina și un jaf soldat cu o crimă în Exposition Park. Nu s-au făcut arestări, dar suspiecții erau cu toții membri ai aceleiași bande. MS-13, *Mara Salvatrucha*. Este un „măgăruș“, John.

Un „măgăruș“ însemna un pistol de stradă care nu aparținea, de obicei, cuiva anume, ci era folosit pe rând de membrii aceleiași bande.

LaMallo clătină din cap.

– Îmi pare rău, amice. Aș fi vrut să-ți pot da ceva mai precis, dar asta-i tot ce am. Nu mi se pare cine știe ce.

– Este mai mult decât nimic.

Chen dădu fuga la el în laborator. Ampretele se desenaseră binișor. Luă fotografia cu o pereche de pense și o studie sub lupă. Urmele circulare ale amprentelor se îmbulzeau una peste alta din belșug pe marginile laterale ale pozei,

acolo unde oamenii o apucaseră cu degetul mare, dar și în părțile de sus și de jos. Urme se vedeau peste tot pe fotografie, chiar și în mijloc. Chen remarcă vreo câteva amprente care s-ar fi putut dovedi folositoare. Luă fotografia și o duse la spațiul său de lucru. O fixă într-o ramă subțire de metal și întinse cu o pensulă, cu grijă, un strat fin de pulbere albastră pe tot spatele ei. După ce acoperi bine totul, suflă cu o pompiță de aer excesul de pulbere albastră, dând la iveală mănunchiuri de amprente amestecate, unele dintre ele folosibile, dar cele mai multe nu. Întoarce fotografia, repetă procedura și examinează pe rând toate amprente izolate.

Până la urmă, Chen rămase încântat. Avea douăsprezece amprente separate și întregi, fiecare cu caracteristici clare și diferite. Caracteristicile reprezentau acele elemente după care amprente puteau fi identificate – vârtejurile, liniile curbe și bifurcațiile care le făceau unice. Culese fiecare dintre aceste amprente cu o bucată de bandă adezivă transparentă, apoi lipi banda pe un suport transparent din plastic. Le aranjă pe rând într-un scanner digital și le fotografie cu rezoluție cât mai bună. Descărcă fotografiile în calculator, apoi folosi un program specializat în identificarea și memorarea caracteristicilor. Sistemul FBI de identificare a amprentelor nu compară fotografii ale acestora, ci o listă codificată de elemente specifice. După ce obțineai codificarea numerică a caracteristicilor amprentelor, totul devenea mult mai ușor. Calculatorul termină de codificat toate cele douăsprezece amprente, apoi Chen le introduse în sistem, cerând în mod special o căutare în baza de date internațională.

Se uită din nou la ceas. Pike și cu fata transpirau în parcare, iar el nu voia să îi lase să transpire prea mult. Nu voia ca Pike să își piardă încrederea în el.

Dar nu avea de ce să-și facă griji. Logo-ul Interpolului apăru curând pe ecranul computerului și el citi rezultatele. Sistemul găsisese corespondențe în baza de date pentru toate cele douăsprezece amprente, identificându-le ca aparținând unui număr de șapte bărbați diferiți, dintre care pe doi deja îi identificase – Jorge Petrada și Luis Mendoza. La fel ca Petrada și Mendoza, patru dintre ceilalți erau gangsteri din America de Sud asociați cu Esteban Barone. Dar al șaptelea nu era.

Chen își dădu seama că i se uscaseră gura abia când nu reuși să înghită.

Acum înțelegea de ce era amestecat Departamentul de Justiție.

De ce se implicaseră și cei de la Parker Center.

Tipări cele șapte file, le prinse cu grijă laolaltă și șterse totul din computer, astfel încât nimeni să nu mai poată vedea informațiile pe care le primise. Adună fotografiile amprentelor și le puse într-un plic, împreună cu fotografia fetei. Luă plicul și dosarele și ieși din birou.

Soarele cobora spre apus, umplând cerul de flăcări. Munții Verdugo se decupau întunecați pe fondul purpuriu. Chen se duse direct la mașina lui Pike, fără să-i pese nici cât negru sub unghie dacă Marion îl vedea de undeva, pentru că era o chestiune mai presus de Marion. Era ceva mai important decât orice caz la care lucrase și, probabil, avea să lucreze. Îi dădu hârtiile lui Pike.

– Citește asta.

Fata văzu fotografia de pe prima pagină și spuse:

– El e! El e bărbatul din fotografie!

Fata se trase aproape de Pike și citiră împreună. Chen nu se mai gândi ce al naibii de sexi era sau că își ținea palma pe coapsa lui Pike în timp ce citea și nu mai încercă să își imagineze ce gust avea pielea ei. Se gândea numai la ceea ce citeau acum amândoi.

Amprenta îi aparținea unui bărbat pe nume Khali Vahnich. Vahnich, în vârstă de patruzeci și doi de ani, era un fost bancher de investiții din Republica Cehă, condamnat pentru trafic de droguri înainte de a-și fi părăsit țara natală. De atunci, activitatea lui se îmbogățise cu trafic de droguri la scară și mai mare, vânzări ilegale de armament și asociere cu organizații teroriste recunoscute din Europa și din Orientul Mijlociu. Un avertisment scris mare cu negru apărea în centrul paginii. John și-l amintea limpede de pe ecranul calculatorului și era convins că nu îl va putea uita niciodată. Parcă suprafața ecranului s-ar fi tulburat și ar fi apărut un monstru:

AVERTISMENT

ACEASTĂ PERSOANĂ SE AFLĂ

PE LISTA URMĂRIȚILOR PENTRU TERORISM.

ANUNȚAȚI IMEDIAT FBI DACĂ CREDEȚI

CĂ SE AFLĂ ÎN ZONA DUMNEAVOASTRĂ.

REȚINEȚI PERSOANA PRIN ORICE MIJLOACE.

Pike termină primul de citit. Se uită imediat la John, iar acesta avea să își aducă aminte toată viața expresia lui. Pe fața lui Pike nu se citea nimic, absolut nimic, dar lentilele negre ale ochelarilor săi reflectau razele soarelui ca pe un foc mocnit. Chen se simți foarte de mândru de Pike și, imediat, teribil de mândru și de fericit că acest om îl amestecase și pe el în viața lui.

– Mulțumesc, John, spuse Pike.

– Oricând ai nevoie. Dacă pot să te ajut, am să o fac. Indiferent ce-mi ceri, am să te ajut.

– Știu.

Pike întinse mâna și Chen i-o strânse, dorindu-și să nu-i mai dea drumul niciodată, pentru că acum John Chen simțea că avea ceva, ceva care îl făcea mai bun decât fusese vreodată sau decât avea să devină vreodată; ceva ce ar fi dorit să păstreze pentru totdeauna.

– Noroc, frate! spuse Chen.

11

În seara aceea făcură ceai fierbinte de iasomie și mâncară mâncare chinezească, în timp ce Larkin se uita la televizor. Pike îi telefonă lui Cole, îl puse la curent cu noutățile și făcură un plan de acțiune pentru a doua zi.

Când emisiunea la care se uita se termină, Larkin se duse la ea în cameră, dar peste câteva minute se întoarse, îmbrăcată în pantaloni scurți și cu altă bluză. Se cuibări într-un colț de canapea și se apucă să răsfoiască o revistă. Canapeaua era destul de mică. Picioarele ei goale ajungeau aproape de Pike. El ar fi vrut să își lase mâna peste ele, dar se abținu. Se mută pe un fotoliu.

Lui Pike nu-i păsa de Pitman ori de ancheta lui, ori de motivul pentru care acesta mințise decât în măsura în care toate acestea o afectau pe fată. Nu-i păsa dacă Pitman era un polițist bun sau un polițist prost, sau dacă era ori nu complică cu Vahnich sau cu King. Vânase un om pe nume Meesh, acum ajunsese să vâneze un om pe nume Vahnich. Dacă Pitman încerca să îi facă rău fetei, avea să îl vâneze pe Pitman. Pe el nu-l interesa decât fata.

O urmări citind. Ea îi surprinse privirea și zâmbi, nu zâmbetul acela obraznic, unul cumva mai blând.

- Tu nu zâmbești niciodată, spuse ea.

Pike își atinse falca.

- Așa arăt eu când zâmbesc.

Larkin râse și se întoarse la revista ei.

Pike se uită la ceas. Hotărî că așteptase destul și puse mâna pe telefon.

- Îi dăm drumul.

Larkin închise revista, păstrând semn cu degetul și îl privi serioasă.

Pike avea numărul lui Pitman de când acesta îi lăsase mesaj. Îi răspunse imediat.

- Pike la telefon.
 - Ești mare figură, omule.
 - Ți-a spus Kline?
 - Kline, Barkley, Flynn. Ce dracu' crezi că faci?
 - Ce știi despre Khali Vahnich? Ai auzit de el?
- Pitman ezită.
- Trebuie să te oprești, Pike.
 - Vahnich schimbă lucrurile. Larkin vrea să se întoarcă.

Pitman ezită din nou.

- OK, asta-i bine. Este un lucru inteligent. Trebuie să fie în siguranță.
 - Da. Am eu grijă să fie în siguranță, spuse Pike.
- Fata zâmbi, în timp ce Pike stabilea detaliile.

A doua zi dimineață la ora 6.57 Pike urmări un Ford albastru metalizat intrând dinspre Alameda Street în parcare de la Union Station. Mașina încetini să facă loc sutelor de navetiști care ieșeau din gară, apoi se strecură spre capătul îndepărtat al parării.

Donald Pitman se afla la volan și Kevin Blanchette pe locul din dreapta. Era prima oară când Pike îi vedea pe amândoi, dar Cole le făcuse descrieri precise, iar Pitman îi spusese că vor veni cu un Ford albastru metalizat. Amândoi erau bărbați arătoși, proaspăt rași, spre patruzeci de ani. Pitman avea o față îngustă și un nas ascuțit; Blanchette era mai masiv, cu obraji bucălați și cu un început de chelie.

Nici ei, nici vreun altul dintre cei șapte agenți federali care supravegheau zona gării nu îl văzuseră pe Pike. Aceștia din urmă își ocupaseră pozițiile în urmă cu nouăzeci de minute. Pike se afla acolo încă de la ora trei dimineața.

Îi urmărea cu binoclul său Zeiss din camera de la etajul doi a unui restaurant mexican de pe Olvera Street care îi aparținea prietenului său Frank Garcia. Parterul tocmai se renova, așa că restaurantul fusese închis. Pitman îi aștepta pe Pike și pe Larkin să sosească la ora șapte, numai că asta nu avea să se întâmple. Larkin tocmai își lua micul dejun cu Cole, iar Pike îl pândea din câmară.

La ora 7.22, Pitman și Blanchette coborâră din mașină. Rămaseră să se uite la trafic și la fluxul de navetiști, dar Pike știa că sunt îngrijorați. La 7.30 urcară din nou în mașină. Nu avea să mai dureze mult până să admită că fuseseră păcăliți.

Pike se grăbi să coboare scările spre toaleta personalului de lângă bucătăria de la parter. Avea o singură fereastră care dădea spre gară. Pike o deschisese imediat ce sosise, astfel ca mișcarea ei să nu atragă atenția.

La ora 7.51, cei șapte agenți însărcinați cu supravegherea perimetrului își părăsiră punctele de observație și se adunară în colțul nordic al parcarii. Pitman dăduse semnalul părăsirii pozițiilor. Pike ieși din restaurant și se duse repede la mașina lui Cole, parcată la capătul lui Olvera Street. Cole luase în schimb Lexus-ul.

Urmări Fordul albastru pe Alameda spre Roybal Building – sediul FBI. Aglomerația era aiuritoare, doar câteva mașini reușeau să se strecoare mai departe pe culoarea verde a semafoarelor, dar Pike contase pe acest lucru și îl folosea în favoarea sa.

Fordul albastru era la trei mașini în fața lui când galbenul se transformă în roșu. Pitman rămase prins la semafor. Pike trase mașina pe dreapta, coborî și se îndreptă spre semafor. Când luminile începură să clipească, semnalând că urma să se facă verde, o luă la fugă din ce în ce mai repede. Se apropie de mașină ca un rechin care își urmărește prada, prin unghiul mort al oglinzilor retrovizoare. Nici unul dintre bărbați nu îl văzu și nici unul nu se aștepta la atacul lui. Ajunse la portiera din dreptul lui Blanchette exact când se aprindea lumina verde a semaforului și sparse geamul cu tocul pistolului. Deblocă ușa și înfipse pistolul în coasta lui Blanchette, strigând tare, ca să nu-i dea timp să se dezmeticească:

– Centura! Desfă centura!

Îi smulse lui Blanchette pistolul, apoi îl trase pe agent jos din mașină, împingându-l în stradă, în timp ce ațintea pistolul asupra lui Pitman.

– Ține mâinile pe volan! Dacă le ridici de pe volan, te împușc!

Mașinile din fața lor plecaseră, banda era liberă. Claxoanele mașinilor din spate urlau în cor în timp ce Pike se strecura în mașină.

– Pike? spuse Pitman.

Pike îi luă pistolul și îl aruncă în spate.

– Dă-i drumul!

Pitman nu se clinti, poate și din cauza surprizei, dar ochii îi străluceau de furie.

– Sunt agent FBI. Nu poți să...

Pike îl lovi tare în frunte cu pistolul, înșfăcă volanul și accelerează, plecând de la semafor.

Când Pitman se trezi, se aflau sub podul de pe First Street, parcați între două coloane de beton la capătul dinspre Los Angeles River. Mașinile abandonate și ridicate de către municipalitate erau parcate pe rânduri regulate în spațiul neutilizat de sub pod. Erau la mai puțin de opt străzi depărtare de mașina lui Cole.

Pitman se smuci încercând să se ridice și să plece, dar Pike îi legase încheieturile de volan cu niște fâșii de plastic. Pitman se trase cât mai departe de el.

– Ce faci? Ce mama naibii faci, Pike? Dă-mi drumul!

Acum, când îl vedea de aproape, Pitman părea mai tânăr. Pielea de pe frunte plesnise acolo unde îl lovise, lăsându-i pe față o crustă sângerie. Pike se uita la el, cu pistolul în poală.

– Ai atacat un agent FBI, zise Pike. M-ai *răpit* de-a dreptul! Dă-mi drumul. Taie legăturile și facem totul uitat. Pot să te ajut!

– Nu eu sunt cel care are nevoie de ajutor, spuse Pike, bătând ușurel pistolul cu palma.

Pitman începu să răcnească și mai tare, iar fața i se strâmbă și i se schimonosii ca și cum ar fi vrut să se miște în toate direcțiile în același timp.

– Ești în rahat – ești în rahat *până-n gât!* Ai încălcat legi federale importante! Dacă nu dispari acum, ai să putrezești în *pușcărie!*

– Khali Vahnich, spuse Pike. Un terorist.

– Fă cum îți spun, Pike – dispari!

– Un terorist recunoscut.

– Nu discut asemenea lucruri!

Pike ridică puțin Kimber-ul, doar cât să îl îndrepte înspre Pitman.

– Discutăm despre dacă vei muri sau nu.

– *Sunt agent federal! Ai omori un agent federal!*

Pike încuviință, tăcut și calm.

– Dacă așa trebuie...

– Isuse Cristoase!

Pike ridică insigna lui Pitman. Îl căutase prin buzunare după documente.

– Nu a fost vorba niciodată despre familia King, Pitman. A fost vorba de la început despre Vahnich. Ai transformat-o pe față în țintă ca să pui mâna pe terorist. Sau ca să îl protejezi.

– Ești nebun. Nu încerc să îl protejez.

– Ei i-ai spus că Vahnich este Alexander Meesh.

– Trebuia să protejăm cazul.

– I-ai spus că încearcă să o ucidă ca să își apere investițiile făcute cu familia King, dar familia King era moartă deja. Nu mai exista nici un caz de protejat!

– Abia ieri am aflat că sunt morți, Pike! N-am știut! Noi am crezut că îi ajută să...

– Nu există „noi“, Pitman. Este vorba numai despre tine. Familia King a murit, de ce ar mai dori Vahnich să o omoare?

– Nu știu!

– Eu cred că tu i-ai omorât și pe urmă ai vândut-o pe fată ca să îl ajuți pe Vahnich.

Pike ridică din nou pistolul, iar Pitman smuci tare legăturile de plastic, cu ochii ieșiți din orbite ca ai unui iepure prins în lumina farurilor.

– *Noi nu am știut!* Jur pe Dumnezeu că ăsta-i adevărul curat! Ascultă-mă – am știut că fac afaceri împreună, Vahnich și King, dar nu am aflat că Vahnich este în L.A. decât chiar înainte de accident. Caută în portbagaj – găsești servietă mea acolo. Caută în ea, Pike! Nu-ți spun decât adevărul...

Pike îl studie pe Pitman, îl citi, pe urmă luă cheile mașinii și găsi în portbagaj o servietă dolofană. Servietă era încuiată. O luă și se întoarse cu ea pe scaunul din față.

– Am cheile în buzunar... spuse Pitman.

Dar Pike nu se obosi cu cheile. Deschise încuietoarea servietei cu cuțitul. Scrisori, rapoarte și dosare cu antetul Departamentului de Justiție și al Serviciului de Securitate Internă erau înghesuite de-a valma, fără o ordine anume.

– Deci nu ești de la Crimă Organizată.

– Sunt de la Securitate Internă. Uită-te la notițele mele...

– Taci din gură, Pitman.

Multe dintre pagini erau marcate CONFIDENTIAL. Pike văzu rapoarte despre tranzacțiile financiare ale familiei King și despre rezultatele supravegheților lor, alte rapoarte care făceau legătura între Vahnich și Barone, plus diferiți parteneri cu sau fără nume din America de Sud. Multe dintre documente descriau mișcările și acțiunile lui Khali Vahnich, atât aici, cât și peste hotare.

Pike citi până ce reuși să înțeleagă, pe urmă se uită la Pitman.

– Vahnich face bani pentru teroriști.

Pitman părea obosit. Încuviință.

– Asta-i varianta scurtă. Singura sursă importantă de finanțare a activităților teroriste, cu excepția contribuțiilor de stat din Orientul Mijlociu, rămâne traficul de droguri. Cumpără, vând, investesc și scot profit. Blestemații ăștia sunt nebuni, Pike. Nu mă refer la nebunii care se aruncă în aer, vorbesc despre organizații. Ca orice altă mașină de război din lume, mănâncă bani și vor mai mult. Exact asta vrea și Vahnich. Lucrează ca un bancher de investiții, dar se află în slujba ticăloșilor. Le investește banii, scoate profit, apoi realimentează mașina de război.

– Împreună cu King?

– Chestiunile economice sunt la fel pentru toată lumea – republicani sau de-

mocrați, baroni ai drogurilor sau Al Qaeda. Îți limitezi riscul diversificând afacerile. Soții King erau străluciți în domeniul imobiliarelor, iar Vahnich voia să își diversifice afacerile. A băgat în joc o sută douăzeci de milioane cu familia King – șazeci de mii ale cartelurilor, dar alte șazeci strict ale zonei de război. Treaba mea este să identific și să capturez banii. Nu vrem să vedem că se întorc cu profit ca să fie folosiți la antrenarea atentatorilor sinucigași.

– Și unde sunt banii?

– Nu știu. King a acceptat să fie transferați într-un cont din străinătate, dar pe urmă au fost mutați în aceeași zi și nu știm unde au ajuns. Poate că din acest motiv l-a omorât Vahnich. Poate că voia să-și ia banii înapoi.

– Așadar, nu-i vorba decât despre afaceri imobiliare.

Pitman râse, cinic și sec.

– Tot ce se întâmplă în lumea de astăzi este despre imobiliare, Pike. Tu nu citești ziarele?

Pike îl privi îndelung, gândindu-se la Khali Vahnich, la familia King, la toți băieții ăia veniți din Ecuador. Se gândi la Larkin, închisă în casa din Echo Park, despărțită de prietenii și de viața ei, urmărită de un tip pe nume Khali Vahnich care o voia moartă.

– De ce încearcă Vahnich să o omoare?

– Nu știu. Am crezut că am înțeles. M-am gândit că din cauza soților King.

– Soții King au murit.

– Nu am știut că Vahnich o să încerce s-o omoare. De unde să fi știut?

– Ar fi trebuit să le spui tuturor adevărul. Teroriștii nu au preluat controlul asupra Los Angeles-ului, Pitman – încă trăim într-o lume liberă. Ar fi trebuit să le spui cu cine au de-a face.

Pitman păru să nu înțeleagă, pe urmă clătină din cap.

– Le-am spus.

– Ce le-ai spus?

– Au știut că este vorba despre Vahnich. Fata nu, dar tatăl ei a știut. Ne-a avertizat să nu-i spunem și ei.

Probabil că Pike arăta nedumerit, căci Pitman încercă să-i explice.

– Am avut mai multe întâlniri, Pike – tatăl ei, avocați, oamenii noștri. Nu vrem să îndepărtăm un martor cooperant, dar aveam nevoie de discreție. Iar Barkley ne-a spus că ea n-ar putea păstra secretul. Ne-au recomandat să nu dezvăluim identitatea lui Vahnich decât înainte de proces.

– V-au recomandat? Adică tatăl ei a mințit-o?

– Fata nu-i o persoană foarte stabilă. Ar fi folosit informația ca să atragă atenția asupra ei.

Pike simți că i se face frig, chiar dacă dimineța era fierbinte. Îi veni în minte starea fetei de ieri-seară, disperată să îl prevină pe tatăl ei. Cerându-i imperativ să meargă să îl avertizeze.

– Este o zărghită, omule, zise Pitman. Ar fi trebuit să îți dai seama până acum.

Pike se uită din nou la insigna lui Pitman. Se gândi la propria lui insignă. Renunțase la ea ca să ajute familia lui Wozniak. Ținuse la insigna lui și la tot ce reprezenta ea, dar ținuse și mai mult la familia lui Wozniak. Familiile au nevoie de protecție. Familiile au nevoie de cineva care să le protejeze. Așa simțise Pike. Așa simțea.

– N-a vrut decât să facă ceea ce e corect, spuse Pike. Lăsa pistolul deoparte. Cred că am terminat.

Pitman trase de legăturile de la mâini.

– Taie chestiile astea. Adu-o înapoi, Pike. Putem să-i asigurăm protecția, iar tu ne-ai putea ajuta să-l găsim pe Vahnich.

Pike deschise portiera.

– Tocmai ești legat de un volan. Nu te poți proteja nici măcar pe tine.

Coboară din mașină, luând cu el cheile și insigna.

Abia atunci își dădu seama Pitman că pleca, și smuci mai tare de volan.

– Ce mama naibii? Ce faci?

Pike aruncă în insigna în fluviu.

– Nu-mi arunca insigna! Pike...

Pike aruncă și cheile după insignă.

– Pike!

Plecă fără să se uite înapoi.

Dimineța, înainte de a se duce să stea cu fata, Cole se opri pe la birou ca să ia rapoartele despre listele de convorbiri. Prietena lui de la compania de telefonie îi trimisese treizeci și șase de pagini cu numere de telefon date și primite, unele dintre ele identificate, dar cele mai multe nu. Cole avea de gând să le parcurgă unul câte unul, iar probabil că fata avea să se ofere să îl ajute. Îi plăcea fata asta. Avea umor, era deșteaptă și râdea la glumele lui. Toate elementele de bază pentru o hrană sănătoasă a orgoliului propriu.

Când intră, ea era întinsă pe canapea și se uita la televizor cu căștile iPod-ului pe urechi.

– Cum poți să te uiți la televizor și să asculți altceva în același timp? întrebă Cole.

Ea ridică iPod-ul pe care tot el i-l dăduse.

– După anii optzeci nici nu s-a mai compus muzică, nu-i așa?

– Trebuie să dau niște telefoane și pe urmă vreau să te rog să mă ajuti la ceva.

Ea se ridică, interesată.

– La ce anume?

– Să facem ordine în niște numere de telefon. Trebuie să desenăm un fel de arbore telefonic pornind de la mobilele găsite de Pike. Vom urmări toate numerele până când vom ajunge să identificăm pe cineva care ne-ar putea duce la Vahnich. Ca în jocul acela în care unești puncte cu linii.

O așeză la masă cu lista în față și îi arată ce numere aparțineau lui Jorge, Luis și bărbatului pe care îl credeau Khali Vahnich, fost Alexander Meesh. Îi arată cum să procedeze, pe urmă se așeză pe canapea, cu telefonul în mână. De dimineață găsisese la birou un mesaj din partea Marlei Hendricks, care îl informa că depozitul de la numărul 18187 era proprietatea fondului privat de investiții Tanner Family, care mai deținea și alte clădiri mari în centrul orașului Los Angeles, toate scoase la vânzare. Ca de obicei, Marla studiasse totul în detaliu. Proprietatea fusese achiziționată de dr William Tanner în 1968 și trecută în administrarea fondului în 1975. Administratorul fondului de investiții era fiica cea mare a doctorului Tanner, doamna Elizabeth Little, care se ocupa de vânzarea proprietăților. Marla adăugase numerele de telefon ale doamnei Elizabeth Little.

Cole formă unul dintre numere.

– Da, Elizabeth Little la telefon.

– Mă numesc Elvis Cole. Vă sun în legătură cu o proprietate pe care vreți să o vindeți. Reprezintă interesele unui cumpărător.

Vechea momeală. Funcționa fără greș.

– Care proprietate?

– Un spațiu de depozitare din centru. La numărul 18187.

– Ah, sigur. Îi aparține tatălui meu. Dizolvăm fondul. Voi încerca să vă răspund la întrebări, dar pentru condițiile de vânzare va trebui să stați de vorbă cu brokerul nostru.

Vorbea normal. Nu părea o persoană care ar putea ascunde două cadavre sau ar cunoaște pe cineva care să facă așa ceva.

– Acționați în numele unui cumpărător?

– Da.

- Atunci trebuie să știți de la început că luăm în considerare toate ofertele, dar că veți fi puși pe o listă de așteptare. Avem un contract de preempțiune cu cineva care dorește să cumpere toate cele șapte proprietăți pe care le vindem. Dar nu cred că clientul dumneavoastră are de ce să-și facă griji. Opțiunea aceasta este pe punctul să expire.

- Vrea cineva să cumpere toate cele șapte proprietăți?

- Potențialul de creștere este enorm, având în vedere explozia imobiliară din centru. Credeți că pe clientul dumneavoastră l-ar putea interesa toate șapte?

- Despre ce sumă discutăm pentru toate proprietățile?

- Să zicem că am putea începe de la două sute de milioane.

Listele de opțiuni sunt ceva curent în tranzacții de asemenea anvergură. Oamenii au nevoie de timp ca să adune banii. Uneori înțelegerile se finalizează, alteori nu. Aceasta se pare că nu se va finaliza. În această situație, vom încerca să vindem proprietățile individual. Dacă atunci cumpărătorul dumneavoastră va mai fi interesat, putem sta de vorbă.

- Îi voi transmite tot ce am discutat. Care este termenul de preempțiune?

- În cazul de față, patru luni. Cred că expiră în... să mă gândesc... în vreo patru zile.

- Mi-am notat. Încă o întrebare: vă deranjează să îmi spuneți numele cumpărătorului cu care ați semnat precontractul?

- Cătuși de puțin. Stentorum Real Holdings. Nu am numărul de telefon, dar vi-l poate da tot brokerul. Dacă nu au reușit să adune banii, poate că le vine în ajutor clientul dumneavoastră. Ne-ar plăcea ca tranzacția să se încheie.

Cole notă numele în carnetul său. Stentorum Real Holdings. Închise exact în clipa când Pike intra pe ușă.

Fata ciripi:

- Hei, salut!

- Bună, spuse Cole.

Pike nu se mișcă și nu scoase nici un cuvânt. Arătase întotdeauna ciudat, dar acum arăta straniu de tot. Cole se întrebă ce se întâmplase.

- Ai vorbit cu fratele Pitman?

Pike traversă livingul și se duse în baie. Straniu.

Cole luă din nou telefonul și formă numărul de la informații.

- Numărul de la Stentorum Real Holdings, vă rog. Din Los Angeles.

Larkin ridică privirea.

- Cum ai spus?

- Stentorum Real Holdings.

- Este una dintre companiile tatălui meu.

Computerul companiei de telefonie găsi numărul. Cole îl notă, fără să se uite la față. Când termină convorbirea, se duse la masă. Puse carnetul în fața ei, astfel încât fata să poată citi ce notase. Stentorum Real Holdings.

- Proprietarul acestei firme este tatăl tău?

- Tehnic, cred că sunt și eu. Face parte din holdingul familiei.

Apa se opri și Pike ieși din baie. Era fără cămașă și avea pielea roșie, ca și cum ar fi simțit nevoia să se frece bine și să scoată de pe el urmele oricărei persoane cu care avusese de a face. O plasă de cicatrici ca o pânză de păianjen îi brăzda pieptul acolo unde fusese împușcat. Își trase pe el un tricou.

- Avem nevoie de tine, spuse Cole.

- Ce este?

- Tatăl lui Larkin e proprietarul unei firme care se numește Stentorum Real Holdings. Stentorum încearcă să cumpere depozitul de la numărul 18187, împreună cu alte șase clădiri scoase la vânzare de același proprietar. Au încheiat acest precontract în urmă cu patru luni și acum e pe cale să expire.

Cole se uită la Pike, lăsându-l pe el să hotărască ce voia să îi spună fetei și ce nu.

Larkin scutură din cap.

- Ce înseamnă asta? Sunteți siguri? Tata vrea să cumpere clădirea aceea? Depozitul unde am găsit cadavrele?

Pike îi întinse mâna peste masă. Larkin își puse palma în palma lui, iar Pike i-o strânse. Cole îl văzuse pe Pike făcând flotări sprijinindu-se în degete; numai în cele două degete arătătoare. Putea să spargă alune între degete fără să clipească, la fel ca pe niște baloane de săpun. Dar nu acum. Acum era blând.

- Urmărește-mă atent, bine? spuse Pike. Întărește-te, pentru că ce urmează va fi și mai rău.

Larkin se uită la Cole, pe urmă din nou la Pike. Dădu din cap cu o resemnare tristă.

- Spune-mi. Tot ce ai aflat.

- Tatăl tău și Gordon Kline au știut amândoi că Meesh era de fapt Khali Vahnich. Au făcut o înțelegere cu Pitman ca tu să nu afli. Pitman zice că n-a fost ideea lui, ci a tatălui tău.

Larkin strânse din pumni până când i se văzură clar tendoanele, dar pe fața ei nu se citea nimic.

- De ce să fi dorit asta?

- Nu știu.

– Oamenii ăștia dezgustători au făcut afaceri cu tata?

– Așa s-ar părea.

Larkin se lăsă pe spate și izbucni în râs, dar el o ținu în continuare de mână.

– Acum facem doar presupuneri, zise Cole. Va trebui să punem întrebări.

– Am crescut printre ei! Recunosc un conflict de afaceri imediat ce îl văd!

Nu au putut să încheie tranzacția, iar acum altcineva le va sufla depozitul. Vahnich i-a omorât pe soții King. Acum vrea să mă omoare pe mine și pe...

Se opri dintr-odată și privi lung listele nesfârșite cu numere de telefon, înainte să ridice privirea.

– Sau a fost tata?

Cole nu înțelegea ce vrea să spună, dar Pike părea să știe, pentru că el îi răspunse.

– Voi afla.

Fața ei bronzată păli și deveni sumbră, iar în ochi i se citi durerea aceea pe care o simți când ești zdrobit, când ți se smulge din inimă și ultimul strop de dragoste.

– Nu vreau să știu, spuse ea. Te rog, nu afla. Te rog, nu-mi spune.

Atunci Cole își dădu seama ce începuse să întrebe mai devreme: dacă tatăl ei fusese acela care îi spusese lui Vahnich unde să o găsească.

– Facem prea multe presupuneri, spuse Cole. Mai bine hai să acționăm ca niște detectivi.

Se ridică și se îndreptă spre ușă. Pike zăbovi o clipă, apoi îl urmă și ieșiră din casă.

Larkin îl urmări pe Pike plecând și în clipa în care păși afară îl văzu încadrat în spațiul ușii deschise ca o fotografie dintr-o revistă, încremenit în timp și spațiu. Un bărbat voinic, dar nu uriaș. Mai degrabă de statură medie. Din spate, cu mânele acoperindu-i brațele și cu capul întors într-o parte, părea emoționant de normal, ceea ce o făcea să îl iubească încă și mai mult. Un supraom nu riscă nimic, pe când un om obișnuit riscă totul. Se uită peste umăr când împinse ușa în urma lui și ea văzu cât de golit de expresie îi era chipul, cum îi luceau ochelarii negri, apoi ușa se închise și rămase singură.

– Fă să fie bine. Te rog, fă să fie bine, se rugă ea în încăperea goală.

Era mai speriată acum decât atunci când trăgeau în ea tipii din Ecuador. Dacă tatăl ei o abandonase, atunci era cu adevărat singură, mai singură decât se simțise sau se știuse vreodată, mai singură decât crezuse că este cu puțință. Se simțea în afara propriului trup. Se gândi că ar putea fi furioasă sau răzbună-

toare, dar parcă ar fi apăsât cineva pe un întrerupător și ar fi lăsat-o complet golită.

Se duse în baie și se privi în oglindă. Voia să vadă dacă goliciumea, dacă nimicul i se citeau pe chip la fel ca pe fața lui Pike. Nu-și dădea seama. Uitându-se la ea îl vedea, de fapt, pe tatăl ei. Avea ochii lui, urechile lui și linia bărbiei lui. Avea nasul și gura mamei ei.

– Nu-mi pasă, spuse ea.

Nu-i păsa ce făcuse el. Era tatăl ei. Dacă Pike reușise să își îndure tatăl, va reuși și ea să îl îndure pe al ei.

Larkin se întoarse la masă și studie lista de numere de telefon și ramificațiile convorbirilor pe care le trasase. Găsi numărul lui Khali Vahnich, apoi îl căută mai departe prin cele treizeci și șase de pagini scrise la un singur rând. Îl însemnă de fiecare dată când îl găsi. Când termină cu toate paginile, o luă de la capăt și însemnă toate numerele pe care le formase Vahnich.

Găsi ceea ce căuta la sfârșitul celei de a doua pagini. Văzu numărul și îl recunoscu pentru că îi era atât de familiar. Vahnich sunase la sediul central al corporației lor. La Barkley Company.

Privirea i se încetșă și așa își dădu seama că plângea, dar nu suspina și nu se smiorcăia, nici nu-i curgea nasul; era ca și cum ar fi plâns altcineva, iar ea se uita la persoana aceea din exterior.

Joe și Cole aveau dreptate. Tatăl ei avea legături cu acești oameni, iar acum erau amândoi în pericol. Vahnich încerca să o folosească pentru a obține ceva de la tatăl ei sau pentru a-l pedepsi și, în oricare dintre cazuri, tata se purtase ca un ticălos.

12

Barkley Company ocupa ultimele trei etaje ale unei fortărețe negre de sticlă din Century City și avea destui paznici înarmați, puncte de control și detectoare de metale cât să asigure securitatea unui aeroport. Pike îl sună pe Bud ca să aranjeze întâlnirea, așteptându-se să îl găsească pe Barkley acasă, dar Bud îi spuse că acesta fusese chemat la birou. Pike nu explică de ce voiau să-l vadă, îi spuse doar că era vorba despre Larkin.

– Fără arme, Joe, spuse Bud. Nu te pot lăsa să intri înarmat.

– Sigur, spuse Pike.

Când Pike și Cole ajunseră, paznicii le cerură numele și actele de identitate, iar alții verificară ce era sub mașină cu ajutorul unor sisteme de oglinzi.

– Dacă va fi nevoie s-o ștergem repede de aici, suntem mâncați, spuse Cole.

Pike nu mușcă momeala lui Cole ca s-o dea pe glumă. Se gândea la fată. Voia să le facă rău celor care îi făceau ei rău. Avea mereu în minte durerea din ochii ei, o durere pe care nu o putea împărtăși cu nimeni și de care nu avea să mai scape niciodată. De fiecare dată când vedea durerea ei, o vedea pe a lui, și voia să îi pedepsească pe cei cărora li se datora. Voia să îi lovească până când ar fi ajuns să se târască pe sub mese ca niște câini bătuți, să urle și să îl implore să se oprească.

– Ești teribil de tăcut, spuse Cole. Chiar și pentru standardele tale.

– Sunt OK.

Bud îi aștepta în hol cu două ecusoane de vizitator pe care trebuiau să și le pună la gât. Le înregistrase deja datele și puteau intra.

– Vrei să-mi spui despre ce-i vorba, înainte de a urca? întrebă Bud.

– Nu.

Se urcară într-un lift special care îi ducea direct la ultimul etaj.

– Ce face fata? întrebă Bud, în timp ce urcau.

– Nu prea bine.

– Ai grijă de ea. Cred că există o mulțime de lucruri pe care ticăloșii ăștia nu ni le-au spus.

Când ușile se deschiseră, Bud îi conduse într-o zonă de recepție unde o femeie mai în vârstă cu păr blond și ondulat ședea în spatele unui birou. Îl recunoscu pe Bud și le făcu semn cu mâna să treacă.

– Este pe undeva prin zonă. Au nu știu ce problemă.

Cole se aplecă ușor spre Pike și șopti:

– Deja au probleme? De-abia am ajuns.

Îl urmară pe Bud printr-un coridor lung care arăta ca o galerie de artă și îl găsiră pe Conner Barkley lângă biroul lui, împreună cu un grup de femei și bărbați foarte bine îmbrăcați. Barkley arăta ca și cum tocmai s-ar fi dat jos din pat. Avea părul gras, lipicios și zburlit în unghiuri ciudate, ochii roșii și obosiți. Clipi des când îi văzu, apoi își trecu mâna prin păr și se încruntă spre Bud.

– Nu știam că vii cu oamenii ăștia.

Pike îi înfipse mâna în gât și îl împinse la el în birou. Bud se văzu luat prin surprindere.

– Joe! Ai înnebunit?

Se dezlănțui haosul, dar Pike îl ignoră. Persoanele bine îmbrăcate era șocate și urlau. Pike îl împinse pe Barkley într-un perete, iar Cole și Bud intrară și ei în birou, trântind ușa în urma lor, apoi Bud încercă să îl elibereze pe Barkley.

Pike îl strânse de gât pe Barkley.

– Stentorum Real Holdings, zise el.

Ochii lui Barkley pluteau într-o ceață roz. Respira șuierat și abia bolborosea cuvintele.

– Nu știu ce vrei.

Bud îl apucă pe Pike de braț.

– Dă-i drumul, spuse Bud. Isuse, vrei să ai de-a face cu poliția?

Pike se trase înapoi. Barkley își frecă gâtul, apoi tuși și scuipă pe covor.

– De ce ai făcut asta? De ce ești atât de furios?

Pike se întreba dacă Barkley nu cumva era nebun.

Cole se strecură între ei.

– Ce-ar fi să vorbesc eu? Stentorum Real Holding este o companie deținută de domnul Barkley. Stentorum încearcă să cumpere clădirea în care am găsit cadavrele soților King. Este clădirea lângă care a avut loc accidentul dintre mașina lui Larkin și cea în care se aflau familia King și Khali Vahnich.

Barkley încă își freca gâtul.

– Despre ce vorbești? Nu știu nimic despre asta. Stentorum este firma mea, într-adevăr, dar nu știu despre ce vorbești.

Pike îl urmărise în tot acest timp. Îi studiasse ochii și gura, poziția dezarticulată a corpului. Îi ascultase cu atenție timbrul vocii și îi urmărise mișcările nervoase ale mâinilor. Decise că Barkley spunea adevărul.

– Ați știut că Alex Meesh a fost o minciună? întrebă el.

Barkley se înroși și își feri privirea. Pike își dădea seama că îi era rușine.

– Am crezut că este singura soluție.

Bud păși din nou între ei, dar de data aceasta se uita la Barkley.

– Ai știut despre Vahnich? Isuse, Conner. Pentru numele lui Dumnezeu!

– Cum rămâne cu proprietatea? spuse Cole. Am vorbit cu executorul fondului de investiții. Are un precontract de vânzare semnat cu Stentorum Real Holdings.

– Eu nu mă ocup direct de aceste lucruri, nu sunt atent la ele. Am oameni care se ocupă de ele.

– Kline, zise Pike.

Barkley își trecu din nou mâna prin păr, ridicându-și șuvițele căzute în ochi.

– Gordon a plecat. Ne-a lăsat. Îți arăt...

Îi conduse în celălalt capăt al culoarului, în partea opusă a clădirii, unde se afla biroul lui Gordon Kline. O armată de oameni îi cercetau dosarele și calculatorul.

– Credem că a plecat ieri-noapte, spuse Barkley. Nu știu. Lipsesc unele lucruri...

– Bani? întrebă Bud.

– Da, cred că și bani. Există niște discrepanțe în registre.

Cole se duse la biroul lui Kline, unde câțiva oameni se ocupau de calculator.

– S-ar fi putut folosi de Stentorum ca să cumpere proprietatea fără știrea dumneavoastră?

– Sigur, ar fi putut. L-am lăsat pe Gordon să se ocupe de asemenea lucruri. Aveam încredere în el.

Cole vorbi tare, adresându-se tuturor celor din încăpere.

– Cine are agenda telefonică și lista convorbirilor lui Kline? Haide, nu se poate să nu înregistrați telefoanele. Verifică cineva lista convorbirilor chiar acum?

Două femei așezate pe o canapea se uitară la el ca și cum nu ar fi știut ce

trebuie să răspundă, dar Cole era cu domnul Barkley, așa că femeia mai în vârstă ridică mâna.

– O avem noi.

Cole se apropie de ele.

– Mă interesează o convorbire de acum vreo trei săptămâni, nu știu exact în ce zi. Înregistrările voastre includ și convorbirile personale de pe mobil?

– Da, domnule.

Femeia răsoi niște hârtii până ajunse la perioada respectivă, iar Cole urmări cu degetul numerele. Trecu pe pagina următoare și la un moment dat ridică privirea.

– Am găsit același număr pe care îl avem de la Louis. Vahnich.

Pike se apropie de Barkley și coborî vocea.

– Kline ți-a sugerat să o minți pe Larkin în privința lui Barkley?

Barkley încuviință, apoi pricepu de ce îi pusese Pike întrebarea asta.

– Gordon îi spunea lui Vahnich unde să dea de ea?

Bud arăta acum ca și cum ar fi fost bolnav, aproape la fel de bolnav ca și Barkley.

– Nemernicul! Trădătorul! Probabil că încerca să câștige timp. Și pe urmă să dea vina pe tine pentru că dura atâta.

Barkley se întoarse brusc, se sprijini de perete și vomită. Majoritatea celor din încăperea întoarseră iute capul; o singură persoană se apropie să-l ajute. Un tânăr bine îmbrăcat și cu ochelari se duse la barul din perete și se întoarse repede cu un șervețel.

– Îmi pare rău, spuse Barkley.

Pike se gândi că arăta ca și cum chiar i-ar fi părut și simți că îi este milă de el.

– Vahnich a investit o sută douăzeci de milioane de dolari într-o afacere a soților King, șaiszeci de mii ai unui cartel de droguri din Ecuador și șaiszeci din surse proprii. Adică bani ai teroriștilor, Conner. Probabil că afacerea a fost intermediată de King și cred că veneau la tine ca să obțină restul de bani.

– La mine nu a venit nimeni. Nu știu nimic despre această afacere.

– Veneau la companie, iar Kline reprezenta compania ta în astfel de tranzacții.

– Era nevoie de două sute de milioane de dolari pentru achiziție. Probabil Kline și-a închipuit că poate fura diferența de la tine. Sau că poate folosi numele și poziția companiei tale ca să îi obțină, dar nu pentru a se asocia investiției lui King. Avea nevoie să cumpere proprietățile prin intermediul firmei tale ca să poată ascunde ceea ce făcea. Așa că soții King i-au dat cele o sută douăzeci de

milioane, dar el nu a putut face rost de restul. Poate că Vahnich s-a speriat că totul dura atât de mult și și-a cerut banii înapoi. Iar Kline probabil că a dat vina pe tine..

Barkley îl asculta ca un câine care așteaptă să fie bătut. Toată lumea din încăperea îl asculta.

– Avocați m-au sfătuit să anunț poliția și comisia de supraveghere a băncilor. Ar trebui să îl informez și pe agentul Pitman. Cred că am avea nevoie și de niște contabili legiști.

– Ai o problemă mai mare decât ce a furat Kline, spuse Pike. Vahnich încă își vrea banii.

Când își dădu seama ce voia să zică Pike, Barkley respiră adânc și se coloră din nou la față.

– Larkin este în siguranță?

– E bine.

– Știe că... vocea îi pieri, dar se forță să continue. Știe că am mințit-o?

– Da.

– Vreau s-o văd. Vreau să fiu lângă ea chiar acum.

Pike plecă în mașină cu Bud și cu tatăl fetei, iar Cole îi urmă cu mașina lui, singur. Bud conducea, cu Pike în dreapta și Conner Barkley în spate. Pike îi relatează tot ce aflase de la Chen despre identitățile bărbaților din Ecuador și despre posibilele lor conexiuni cu banda *Mara Salvatrucha*, căreia i se mai spunea și MS-13. Bud îi telefonă unui prieten care lucra la Departamentul de Poliție din Los Angeles, divizia Bande de Stradă, și îl rugă să se intereseze dacă un tip pe nume Carlos își făcuse apariția prin clica numeroasă a celor de la MS-13. După ce termină de vorbit la telefon, merse mai departe în liniște.

Să meargă în mașină lângă Bud, care conducea, îi dădea lui Pike un sentiment de familiaritate care nu-i plăcea, ca și cum ar fi fost silit să se întoarcă într-un loc pe care îl părăsise bucurios.

– A trecut ceva vreme, polițist Pike, zise Bud.

Pike îl privi și înțelese că simțea și el același lucru – familiaritatea mersului împreună în mașină, ca pe vremea când se ocupau de delictе și băieți răi. Pentru Bud părea să fie o emoție plăcută, dar el nu simțea la fel.

Pike îi ghidă prin străduțele șerpuite până ajunseră la casuță. Lexus-ul era tot pe alee, iar familia de bătrâni de vizavi, tot pe terasă. Doi dintre verii armeni mai tineri spălau BMW-ul – Adam și încă unul pe care Pike nu îl cunoscuse. Când Hummer-ul parcă în spatele Lexus-ului, îi aruncară doar o privire.

Conner Barkley închise în sfârșit telefonul.

– Aici ați stat? Cred că lui Larkin nu-i place deloc.

Pike coborî din mașină fără să răspundă, îl așteptă pe Cole să-i ajungă din urmă cu mersul lui șontăcăit, apoi se îndreptară spre casă. Pike urcă repede treptele verandei și bătu o dată tare în ușă, ca să o prevină.

– Eu sunt, spuse el.

Vârî cheia în broască, dar intuiția îi spunea deja că ușa nu era încuiată. O împinse și intră.

– Larkin.

În casă era liniștea aceea de casă pustie.

Cole, Bud și Barkley se înghesuiseră pe verandă.

– Larkin, ești aici? strigă și Barkley.

Pike îi aruncă o privire lui Cole, apoi se despărțiră. Cole se duse spre bucătărie, în timp ce Pike verifică baia și camera ei. Lucrurile fetei păreau neatinse, nimic nu fusese deranjat și nu existau semne de luptă – parcă s-ar fi repetat situația de acum două nopți.

Larkin dispăruse.

Pike se îndrepta deja către ușă, când se auzi strigat de o voce tânără de afară...

– Hei, frate! Frate!

Pe peluza din față stătea Adam, desculț și ud de la spălatul mașinii. Își umbră ochii cu mâna ca să îi apere de soare, dar Pike știa deja că văzuse ceva și știa că era de rău.

– E totul în regulă acolo la tine, frate? Mona ce face, bine?

– Nu-i acasă. Ai văzut cumva unde a plecat?

Cole, Bud și Barkley se adunară în spatele lui Pike, pe verandă.

– A plecat cu niște gagii. N-a fost ăla care-i cu ochii pe ea, nu? spuse Adam.

– A venit cineva să o ia? spuse Pike.

– Părea că-i de acord, frate. Altfel aveam și noi ceva de zis.

Cole se strădui să-l liniștească pe flăcău.

– N-ai făcut nimic rău. Povestește-ne ce s-a întâmplat.

– Noi eram chiar aici. Iar ea n-a strigat și nu s-a purtat ca și cum ar fi pățit ceva. Pe urmă s-au urcat în mașină.

– Când s-a întâmplat?

– Acum jumătate de oră, poate, cam așa ceva. Tocmai începusem să frec mașina cu detergent.

Bud veni și el mai aproape, arătând ca un polițist de stradă chiar și îmbrăcat în costumul lui scump, iar Pike își dădea seama că era încordat.

– Te-ai uitat bine la oamenii ăia și la mașina lor? Sau poate s-a uitat prietenul tău?

– El e vărul meu, Garo. Da, ne-am uitat amândoi. Doi gagii latino și un flăcău alb. Și o bomboană de mașină. Nu chiar genul meu, dar haioasă – una d-aia mare, americană, cu scaune joase.

– O mașină cu suspensii joase?

– Da, cam așa ceva. Nu știu ce marcă, dar era arătoasă. Neagră ca noaptea, cu roți cromate...

– I-ai luat numărul? întrebă Pike.

– Nu, frate, îmi pare rău.

Pike despături fotografia de la Interpol a lui Khali Vahnich.

Adam încuviință.

– Da, ăsta-i tipul. E ăla care o urmărește?

– Isuse, șopti Cole. Cum a dat de ea? Cum a reușit să o găsească aici?

Pike simți că eșuase. Se gândi din nou la clubul de dans. Poate că acolo se întâmplase. Poate că o recunoscuse cineva acolo, iar el nu-și dăduse seama că fusese urmărit.

– Știe unde e Larkin sau nu? strigă Barkley de pe terasă. Poate să-mi spună și mie cineva, vă rog?

Pike închise ochii. Reușise să o țină în siguranță timp de cinci zile, dar acum o pierduse. Larkin Conner Barkley dispăruse.

Cineva îl atinse pe spate.

Deschise ochii și îl văzu pe Cole.

– O s-o găsim.

Exact atunci, telefonul lui Pike sună. Pike se uită la număr, fără să îl recunoască. Răspunse, totuși. Sincronizarea era prea bună ca să fie vorba despre altcineva.

– Vreau banii.

Pike mai auzise accentul acela. Era Khali Vahnich.

Pike vorbi cu voce egală, liniștită. Pulsul i-o luase razna, dar nu voia să afle și Khali Vahnich cât era de speriat.

– Prietena mea este vie și nevătămată?

– Deocamdată. Pe urmă, mai vedem. Cu cine stau de vorbă?

Pike îi făcu semn lui Cole că era Vahnich, apoi se grăbi să intre în casă. Voia să aibă liniște, ca să îl audă limpede pe Vahnich, și îi trebuia un creion ca să poată face însemnări. Confuzia sau greșelile o puteau omorî pe fată la fel de repede ca și panica.

– Dă-mi-o la telefon, spuse Pike.

Ajuns în casă, se duse direct la hârtiile și creioanele împrăștiate pe masa din sufragerie. Scrise imediat numărul de la care primise apelul.

Vahnich păru jignit.

– Fata nu are nimic. Am de gând să o omor numai dacă nu-mi primesc banii.

– Conversația se termină chiar acum dacă nu mă asigur că este în viață.

Cole și Barkley intraseră după el în casă, iar Barkley auzise destul cât să își dea seama despre ce este vorba. Se apropie nerăbdător, ca și cum ar fi vrut să îi ia telefonul.

– Vorbiți despre Larkin? A murit?

Pike îi făcu semn să tacă. Cole îi acoperi gura cu mâna.

– Dă-mi-o la telefon, Vahnich. Dă-mi-o la telefon sau închide.

Se concentrează asupra convorbirii. Își acoperi urechea liberă cu mâna și ascultă zgomotele de fond, dornic să găsească vreun detaliu care să îi indice locul unde se afla Vahnich. Auzi niște voci, dar nimic care să îi sugereze un loc anume. Pe urmă veni Larkin la telefon. Părea să se simtă bine.

– Joe?

– Vin după tine.

– Sunt bine...

Pike auzi o bufnitură, de parcă fata ar fi scăpat telefonul. Larkin strigă ceva ce Pike nu reuși să înțeleagă, pe urmă țipă, dar țipătul se întrerupse brusc. Vahnich reveni pe fir.

– Ai auzit-o, este în viață, ești mulțumit? Asta ți-ai dorit, nu?

Pike șovăi. Acum i se părea mult mai dificil să își controleze tonul vocii. Dădu din cap spre Cole și Barkley, ca să înțeleagă și ei că fata era bine.

– Da. Stăm de vorbă numai dacă ea trăiește.

– Cu cine vorbesc?

– Cu cel care o păzește.

– Vreau să vorbesc cu tatăl ei.

– Vorbești doar cu mine. Totul se petrece numai prin intermediul meu.

– Atunci, să n-o mai lungim. Tatăl ei ne transferă banii și cu asta, basta. Îți dau numărul de cont și codurile de acces.

– Stai puțin, ascultă-mă. Kline este cel care ți-a luat banii. I-a transferat undeva în afara țării. Și nu știm unde este el acum.

– Asta nu-i problema mea.

Ușa din față se deschise și Bud dădu buzna înăuntru. Cole îi făcu semn ime-

diat să nu facă nici un zgomot. Bud încuviință, dar se duse la masă și începu să scrie un mesaj. Pike îl urmări, concentrat însă asupra lui Vahnich.

– A fost afacerea lui Kline. Barkley nu a avut nimic de-a face cu ea.

– Să-ți spun și eu ceva. Bani ăștia nu sunt ai mei. Mi i-au încredințat niște oameni foarte periculoși și acum se așteaptă să li-i dau înapoi. Nu le pasă de la cine îi iau.

Vahnich făcuse o greșeală. Așa se întâmpla dacă vorbeai, iar Vahnich vorbise o mulțime. Încerca să îl convingă, ceea ce însemna că simțea că nu îi poate comanda ce să facă. Pitman se înșelase în legătură cu tot, dar și Pike se înșelase. Vahnich și oamenii lui nu încercaseră să o ucidă pe fată; încercaseră să o răpească numai, ca să o folosească apoi drept monedă de schimb. Oamenii care avansaseră banii pentru afacere îi voiau acum înapoi, iar Vahnich încerca și el să-și salveze propria viață. Frica lui putea fi folosită de Pike ca să câștige timp în favoarea lui Larkin sau ca să îl determine să mai facă și alte greșeli.

– Ce-ar fi dacă am încerca să te ajutăm să îl găsești pe Kline? Am putea lucra împreună.

Vahnich râse.

– Nu-i așa că am putea? Dar cred că asta m-ar pune într-o poziție de inferioritate. Iar acum eu conduc jocul.

Bud ridică biletul pe care îl scrisese și îl ținu astfel încât Pike să îl poată citi.
EA L-A SUNAT. DE LA TELEFONUL VECINILOR.

Lista cu numere de telefon rămăsese pe masă. Larkin descoperise convorbirile dintre Vahnich și Kline și îl sunase pe Vahnich. Pike îi făcu semn lui Bud să îi arate biletul și tatălui fetei.

– De ce te-a căutat, Vahnich? De ce te-a sunat?

Pike era sigur că știa deja răspunsul.

– A vrut să îl ajute pe Barkley, dar m-a ajutat pe mine în loc. Fetele astea tinere sunt cam prostuțe, nu-i așa?

Pike nu răspunse. Se uita țintă la Conner Barkley.

– Tatăl ei o iubește, Vahnich. O venerază. Cred că putem găsi o soluție...

Telefonul lui Bud începu să sune, dar el se întoarse repede, îndepărtându-se și acoperindu-l cu mâna.

– Hai să ne vedem ca să rezolvăm transferul. Spune-mi unde ne putem întâlni, continuă Pike.

Vahnich râse.

– Vrei să îmi aduci bani gheață? Câte camioane? Te rog... Spune-i să transfere banii în cont. Când banii vor fi la loc sigur, îi dau drumul fetei.

- Tipul nu-i prost, Vahnich. Nu îți va transfera banii până când nu va avea fata.

- Înseamnă că nici unul dintre noi nu va obține ceea ce își dorește și că vom fi triști amândoi.

Pike voia să obțină cât mai mult timp cu putință. Dacă Vahnich nu accepta să îl întâlnească, atunci trebuiau să-l găsească ei.

- Am să vorbesc cu el. Își vrea fica înapoi în siguranță.

- Notează aceste numere, spuse Vahnich. Nu știu cât de mult va dura până să... Scrie numerele astea și pe urmă citește-mi-le, să văd dacă le-ai notat corect.

Pike le notă și i le citi. Erau numere de cont pentru transferul banilor.

- Bine, spuse Vahnich. Sunt corecte. Dacă nu transferă banii în două ore, îi voi tăia fetei o mână.

- Vahnich... spuse Pike.

- Mai aștept încă treizeci de minute. Dacă nu sunt banii în cont nici atunci, îi tai capul. Nu mai e nevoie să vorbim.

Convorbirea se întrerupse.

Cole și Conner Barkley îl priveau. Bud era undeva în spate, vorbea la telefonul lui și nota ceva. În cele din urmă, Pike lăsa telefonul jos.

- Fata este vie deocamdată, dar el nu vrea să ne întâlnim. Se pricepe.

- Ce vrea? întrebă Barkley.

- Cele o sută douăzeci de milioane. Avem două ore.

Barkley se prăbuși pe canapea și își acoperi ochii cu palmele. Fața i se adună într-un ghem de neputință și frustrare.

- Chiar l-a sunat ea pe tipul ăsta? I s-a *predat* sigură?

- A făcut-o pentru tine. S-a gândit, pesemne, că poate face o înțelegere și că îl poate convinge să nu te omoare.

Barkley se ridică hotărât de pe canapea, ca și cum ar fi preluat controlul situației.

- Bine. Am să-i plătesc. Nu pot să transfer o asemenea sumă în două ore, dar am să-i dau banii. Sună-l din nou.

- Nu banii sunt soluția. Nu este inteligent să îl plătești, domnule Barkley, spuse Cole. Imediat ce va avea banii, o va omori.

- El vrea bani, eu am bani - ce altceva putem face?

- Să-l găsim.

Bud termină de vorbit la telefon și veni lângă ei.

- Cred că am prins un fir. În dosarele despre banda MS-13 există doi vete-

rani pe nume Carlos – unul e de multă vreme în închisoare, dar celălalt lucrează cu un grup care aduce droguri din America de Sud de ani de zile.

– Pare omul nostru, spuse Cole.

– Acest Carlos Maroto este unul dintre șefii bandei și locuiește la cartierul general al celor de la *Mara*, într-o zonă controlată de bandă. Nu va fi ușor să-l găsim. Iar să îl facem să coopereze va fi și mai greu.

Pike știa că Bud are dreptate. Timpul era scurt, iar găsirea unui membru al unei bande în propriul lui cartier era dificilă. Apartenența la o bandă este ceva care privește toată familia și uneori poate cuprinde un cartier întreg. Într-o lume unde mândria și familia însemnau totul, membrii bandelor latinoamericane erau foarte uniți și nu-și trădau prietenii. *Viteza înseamnă viață.*

– Poate că este posibil, dacă vorbește cu el persoana care trebuie.

Când își dădu seama la ce se gândea Pike, Cole ridică din sprâncene.

– Frank Garcia. Frank se poate descurca.

Pike se uită la ceas.

– Haide. Îl sun din mașină.

Cole și Bud se îndreptară spre ușă. Pike porni după ei, dar se opri și se uită la Barkley.

– Vă sunăm când știm ceva.

Barkley sări în picioare.

– Vin cu voi.

– Domnule Barkley, este vorba despre...

Barkley se făcu roșu.

– Este fiica mea și vreau să fiu acolo. Așa trebuie să facă un tată.

Adresa îi conduse pe o străduță îngustă din estul Los Angeles-ului, la limita dintre Boyle Heights și City Terrace. Case de stuc cu acoperișuri plate se înșirau de-a lungul străzii ca niște cutii de pantofi identice, separate de alei late cât să încapă o singură mașină; cele mai multe aveau curți de mărimea unui timbru. Mașini americane erau parcate lângă borduri, iar pe alei zăceau abandonate biciclete și jucării, deseori chiar bazine de plastic dezumflate, moi și fără viață în căldura incandescentă, aproape nucleară.

Bud conducea încet Hummer-ul uriaș de-a lungul străzii; Pike stătea lângă el în față, iar Cole și Barkley pe bancheta din spate.

– Îl vezi? întrebă Bud. Eu nu-l văd.

– O să vină. A zis să așteptăm în mașină până când apare.

– Nu am de gând să mă dau jos nici după ce apare, în cartierul ăsta.

Bud călcă ușor frâna, oprind în fața unei case minuscule, leit celorlalte cu excepția unei bărci parcate pe alee și a unui steag american atârând de streășină. De steag fusese prinsă o panglică galbenă, decolorată de soare. Trecuseră pe lângă mai multe case care aveau panglici similare.

Tineri cu înfățișări dure stăteau în mașini parcate pe marginea străzii sau adunați în mici grupuri, de parcă nu le-ar fi păsat de căldură. Cei mai mulți purtau tricouri albe și blugi largi. Erau tatuați din greu și se uita la Hummer cu o indiferență studiată.

Bud le citi de pe piele apartenența la diferite bande:

– Ia uită-te la ăia – Florencia 13, Latin Kings, Sureños, 18th Street – Isuse, 18th Street și Mara se omoară unii pe alții numai dacă se văd.

– Țștia sunt membrii unor bande? întrebă Barkley.

– Gândește-te că te uiți la televizor, îi spuse Cole. Ai să te simți mai bine.

Un Lincoln negru apăruse în capătul străzii și se apropia încet de ei. La vederea sa tinerii coborâră din mașini sau ițiră capetele, să vadă mai bine. Barkley le observă reacția și se aplecă din nou în față.

– El este șeful bandei?

Cole izbucni în râs.

Și lui Pike i se părea nostim. Se gândea că, dacă scăpa cu viață, avea să-i povestească lui Frank, iar Frank avea să râdă și el.

Bud se întoarse să îi explice lui Barkley.

– Mănânci mâncare mexicană? Tortilla Monsterito?

– Sigur, e preferata mea.

Pike se gândi că era un subiect de conversație tocmai potrivit într-un asemenea moment.

Bud se întoarse la loc ca să nu scape din ochi limuzina lui Frank, dar continuă să vorbească.

– Îți aduci minte desenul de pe ambalaj, fața de mexican cu mustață stufoasă? Ei bine, ăla-i domnul Garcia, acum patruzeci de ani. Frank a fost un băiat exact ca ăștia de aici. Asta înainte să înceapă să lucreze pentru mătușa lui și să facă tortillas. Le pregăteau la ea în bucătărie, după o rețetă de familie. Și pe urmă le-a transformat într-un imperiu care valorează... cât, oare?

Bud se uită la Pike, dar acesta îl ignoră.

– Cinci, șase sute de milioane, spuse Cole.

Bud se întoarse din nou către Barkley.

– Frank nu a uitat niciodată de unde a plecat. A plătit o mulțime de facturi pentru servicii medicale pe aici. A plătit o mulțime de taxe pentru școli. Este

generos cu lumea lui. Există bărbați în închisoare – și să știi că pe unii i-am vârat acolo chiar eu – cărora Frank le întreține familiile de ani de zile. Crezi că băieții ăștia nu vor dori să facă și ei ceva pentru el? Acum e bogat și bătrân, dar ei știu cu toții că fost la fel ca ei și că nu le-a întors niciodată spatele după ce a ajuns sus.

Limuzina lui Frank opri nas în nas cu Hummer-ul. Ușile din față se deschiseră și coborâră doi tineri bine îmbrăcați, unul bodyguard-ul, celălalt secretarul lui Frank. Pike îi cunoștea pe amândoi de când îl vizitase pe Frank acasă.

– De unde îl cunoști, Pike? întrebă Barkley.

– Joe era să se-nsoare cu fiică-sa, zise Bud.

Pike împinse ușa și coborî din mașină, dornic să scape de povestea lui Bud. Cunoscuse familia Garcia pe vremea când era tânăr polițist și încă patrula pe străzi cu Abel Wozniak. Peste ani, când Karen Garcia fusese omorâtă, Pike și Cole îl descoperiseră pe criminal.

Așteptă până când Frank ieși din mașină. Frank Garcia arăta de parcă ar fi avut o sută de ani. Pielea lui înnegrită de soare și bătucită ca o șa părea acoperită de solzi și mai avea doar o coroană de păr argintiu. Era plăpând acum și trebuia purtat cu căruciorul prin nenumăratele și nesfârșitele încăperi de la conacul lui din Hancock Park, dar dacă cineva îl susținea de braț, reușea să facă singur câțiva pași.

Bodyguard-ul îi desfăcu fotoliul cu roțile, dar el flutură din mână. Voia să meargă singur.

Un zâmbet îi înflori pe față când îl văzu pe Pike și deschise larg brațele.

– Te salut, sufletul meu.

Pike îl îmbrățișă, apoi se trase într-o parte.

– Carlos e în casă?

– Abbot a aranjat cu niște oameni să facă să fie. Nu am vrut să știe că îl caut. M-am gândit că așa-i cel mai bine. În felul acesta nu poate afla nici Vahnich.

Frank Garcia era un bătrân cu minte ascuțită, la fel ca avocatul și mâna lui dreaptă, Abbot Montoya.

Bodyguard-ul și secretarul îl luară pe bătrân de braț și se îndreptară toți patru spre casă încet, bătrânește. Ușa din față se deschise aproape imediat și în cadrul ei apărură un bărbat masiv de vârstă mijlocie. Era scund, dar voinic, cu un piept de halterofil și picioare puternice. Avea fața rotundă și atât de plină de cicatrici, încât arăta ca un ananas; brațele îi erau acoperite cu tatuajele specifice bandelor și cu urme de răni. Îl studie pe Pike, pe urmă se uită la bătrân și deschise ușa și mai larg.

– Bun venit în casa mea. Sunt Aldo Saenz. Mama mea, Lupe Benitez, a fost măritată cu vărul domnului Montoya.

Frank îi strânse mâna cu căldură.

– Mulțumesc pentru bunăvoință, domnule Saenz. Îmi faci un mare serviciu astăzi.

Pike îl urmă pe Frank într-un living micuț, cu mobilă veche, dar curată și ordonată. Era casa unei familii numeroase; fotografiile copiilor și ale celor mari înconjurau crucifixul de pe perete. Copiii din fotografii aveau vârste diferite, iar unul, mai mare, purta uniforma de pușcaș marin.

Pike numără șase bărbați, cu tot cu Aldo Saenz, doi în sufragerie, patru în living. Ochii lor se fixaseră asupra lui din prima clipă în care intrase, iar doi păreau nervoși. Saenz făcu un gest nerăbdător către cei din sufragerie.

– Un scaun. Hai, repede.

Unul dintre bărbați aduse un scaun pentru Frank.

– Stați jos, vă rog, spuse Frank. Nu lăsați un bătrân să vă țină în picioare. Trebuie să mă prezint – sunt Frank Garcia. Și trebuie să vi-l prezint pe prietenul meu.

Frank îi făcu semn lui Pike să vină mai aproape și îl apucă de braț.

– Când mi-am pierdut fata – când a fost omorâtă – omul ăsta l-a găsit pe animalul care a făcut-o. Iar acum, el este sufletul meu. Îmi e ca un fiu. Dacă îl ajutați pe el, mă ajutați pe mine. Vreau să știți cu toții acest lucru. Putem vorbi acum cu domnul Maroto?

Saenz arată spre unul dintre cei din sufragerie. Maroto era un bărbat mai tânăr, poate să fi trecut puțin de treizeci de ani, iar acum se încordase de parcă ar fi urmat să fie executat. Oameni puternici îi ceruseră să vină aici; oameni care ar fi putut să îi pună capăt zilelor fără să stea pe gânduri. Toți cei din încăpere se uitau la el.

– Carlos Maroto din banda *Mara Salvatrucha*? întrebă Frank.

Ochii lui Maroto se rotiră iute în toate părțile. Îi era frică, dar Pike își dădea seama că se pregătea să se lupte, dacă ar fi trebuit să se lupte.

– Eu sunt, spuse Maroto.

Frank îl apucă din nou pe Pike de braț.

– Omul ăsta, fiul inimii mele, vrea să te întrebe ceva. Aici, în fața altor membri ai familiei tale. Înainte însă, vreau să îți spun că îmi dau seama că poate fi vorba despre chestiuni delicate, că s-ar putea să fie vorba despre aranjamente de afaceri vechi dintre oameni sau dintre grupări. Dar ce întrebăm nu întrebăm degeaba.

Bătrânul dădu drumul brațului lui Pike și flutură din mână.

– Întreabă.

Pike se uită la Maroto.

– Unde îl pot găsi pe Khali Vahnich?

Maroto îngustă ochii, ca să arate că era o întrebare grea, apoi clătină încet din cap.

– Habar n-am. Cine-i ăsta?

Lui Pike îi trecu prin minte că s-ar putea ca Maroto să nu fi știut numele adevărat al lui Vahnich. Scoase din buzunar fotografia acestuia și i-o întinse. Maroto nu o luă, ceea ce îi dădu de înțeles lui Pike că îl cunoștea.

– Tu și oamenii tăi faceți afaceri cu Esteban Barone. Barone v-a cerut să aveți grijă de el și de niște băieți din Ecuador. Ajutați un prieten. Înțeleg acest lucru.

Maroto era furios și nu o ascunse.

– Ce înseamnă asta? Nu-l cunoaștem pe tipul ăsta. Din câte știm, poa' să fie și polițist.

Aldo Saenz își încrucișă brațele groase la piept și Pike își dădu seama că încerca să își păstreze cumpătul. Când vorbi, avea vocea gravă și fermă.

– Sunteți oaspeții mei. Vă respect, dar să nu îndrăzniți să îl insultați pe domnul Garcia în casa mea.

– Nu vreau să-l insult pe domnul Garcia, dar gașca mea face afaceri cu Esteban Barone. Afaceri profitabile, de multă vreme. Esteban Barone ne-a cerut să-i facem un serviciu. Ce ai vrea să spun?

– Khali Vahnich este un prieten de-al lui Barone, dar nu este numai atât, zise Pike, întinzându-i lui Saenz fișa acestuia de la Interpol. Citește ce scrie în josul paginii.

Îl văzu pe Saenz parcurgând rândurile și încruntându-se.

– Ce înseamnă asta? Lista teroriștilor? Cum adică?

Frank îl apucă din nou de braț pe Pike și se ridică în picioare.

– Înseamnă că este dușmanul meu. El îi hrănește pe cei care vor să ne omoare, îi înarmează pe nebunii lor, iar acum – chiar acum, când noi stăm de vorbă în această casă – el este în Los Angeles, ba chiar la noi în *barrio*!

Saenz rămase complet nemișcat, doar pieptul uriaș i se ridica și cobora în ritmul respirației. Fața îi era imobilă ca ardezia, numai fălcile i se încleștau amenințător. Îi dădu foaia de hârtie bărbatului de lângă el, apoi se uită fix la Maroto.

Maroto păli.

– Barone ne-a spus să-l ajutăm pe tip, noi l-am ajutat. Crezi că noi ne pricepem la astfel de lucruri?

Bărbatul cu fișa lui Vahnich în mână i-o dădu altuia, pe urmă acela o trecu și el mai departe. Pike își aminti steagul de afară și panglica galbenă. Saenz se uita la fotografia tânărului pușcaș marin și Pike își dădu seama că Frank Garcia se pricepuse să aleagă bine casa.

Saenz își dresе vocea și se uită la Frank.

– Dacă ne puteți lăsa puțin siguri, *padrón*... Cu tot respectul. Numai un moment.

Bodyguard-ul și secretarul îl ajutară pe Frank să se ridice, iar Pike îi urmă afară. Nu parcurseseră nici jumătate din drumul până la mașină când Saenz îi prinse din urmă și le spuse unde să îl găsească pe Vahnich.

Foloseau o casuță de pe o colină joasă din colțul unde autostrada Glendale se intersecta cu Los Angeles River. Pe vremuri aici se întindeau cât vedeai cu ochii livezi de portocali, dar acestea fuseseră tăiate de dezvoltatorii imobiliari și acum doar ici-colo, printre casele mai vechi, se mai zărea câte un portocal răzleț

– La dreapta pe prima stradă, apoi în sus, pe colină, zise Pike.

Maroto le spusese că vor da de casă la capătul unei alei lungi, ascunsă vederii din drum de pâlcuri de stejari și de măslini. Vahnich nu locuia acolo, dar dorișe un loc în care să se poată întâlni cu bărbații veniți din Ecuador.

Tatăl lui Larkin se aplecă înainte, încercând să vadă.

– Și dacă nu-i aici? Dacă au dus-o în altă parte?

– Atunci Maroto va avea parte de o noapte rea, spuse Cole. De aceea l-au reținut Saenz și ceilalți – ca să nu-l poată avertiza pe terorist și ca să fie siguri că ne-a spus adevărul.

Bud încetini.

– Cred că am ajuns. Uitați-vă în stânga.

– Am văzut o mașină albastră și atât, spuse Cole. Dar înăuntru ar putea fi și o armată.

Lui Pike puțin îi păsa. Dacă tu nu puteai să îi vezi, nici ei nu te puteau vedea pe tine.

Bud merse mai departe.

– Hai să chemăm poliția. Trebuie să anunțăm LAPD.

Pike se întoarse să examineze aleea, urmărind din priviri dacă nu ieșise cineva să se uite după ei.

– Hai să ne asigurăm mai întâi că ea este aici.

– Și ce ai de gând să faci?

– Mă duc să văd. Așteaptă în capătul străzii. Te sun.

Pike intră tropăind pe aleea casei vecine. Casele de pe această parte a străzii urcau ușor pe colină, fiecare mai sus decât cea dinainte cu aproape un metru. Pike o luă pe lângă un zid orb de susținere de-a lungul casei. Se opri destul cât să se asigure că în curtea din spate nu se afla nimeni, pe urmă o traversă printru trei portocali bătrâni și ajunse la gard.

Îl trecu și o luă în sus, printre vârtejuri de iederă și alți portocali până ajunse sub casa lui Vahnich. De unde era, vedea o casă stil fermă care ar fi avut nevoie de o zugrăveală, și o curte goală, presărată cu portocale putrede căzute pe jos. Alea cotea spre un garaj din fața casei. Mașina albastră pe care o zărise din stradă era trasă în spatele celei cu suspensii joase pe care le-o descriaseră armenii, iar în garajul deschis se mai vedea un Chrysler LeBaron.

Lângă mașina cea scundă, un model Bel Air din 1962, neagră ca smoala, se aflau doi oameni. Capota era ridicată, iar cei doi se abandonaseră bucuriei de a studia motorul.

După felul în care se decupa casa în coasta dealului, Pike își putea da seama că trebuie să aibă în spate un zid de sprijin și o cărare care să o înconjoare până în partea cealaltă. Era destul de sigur că avea să găsească niște ferestre, și că pe urmă avea să o găsească poate pe Larkin.

O luă printre copacii scheletici către capătul casei, dar imediat ce i se schimbă perspectiva o văzu, prin geamurile ușilor glisante care dădeau în spate. Larkin stătea pe dușumea într-o cameră goală, rezemată de peretele opus, cu fața la uși. Un bărbat trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușa din față. Nu era Vahnich. Pike socoti. Erau acolo cel puțin șase bărbați – cei cinci ecuadorieni rămași în viață, plus Vahnich.

Simți că i se ridică o piatră de pe suflet. O pierduse, dar acum o regăsise. Stătea cu genunchii la piept și cu mâinile la spate. Pike nu își dădea seama dacă era legată, dar nu părea să se simtă rău sau să fie rănită. Ținea capul sus și ochii deschiși. Părul negru ciopârțit o făcea să pară dură și rebelă. Îi spunea ceva persoanei la care se uita. El ajunse la concluzia că era furioasă, ceea ce îi strâmbă gura într-un fel de surâs. Ești o femeie al naibii de frumoasă, își luă el răgazul să gândească.

Deschise telefonul să-l sune pe Vahnich și acesta răspunse imediat:

– Da?

– Îți va transfera banii. Se ocupă chiar acum.

– Este un om înțelept. A făcut alegerea corectă.

– Trebuie să mă asigur că nu i-ai tăiat mâna sau că nu i-ai făcut rău. El vrea să mă asigur. Dă-mi-o o secundă la telefon.

Vahnich nu se împotrivi.

Din dreapta intră în încăpere un bărbat, se lăsă pe vine lângă fată și îi ținu un telefon la ureche. Era Vahnich, iar acum Pike aflase că fata era legată. Îi auzi vocea în ureche.

– Joe? Zice să-ți spun că nu mi-a făcut rău.

– N-am să-i las să-ți facă rău.

Vahnich se apropie de geam cu telefonul și privi către munții Verdugo. Pike l-ar fi putut omori, dar mai erau trei bărbați în casă, cu fata.

– Este bine, ai văzut? spuse Vahnich. Sunt un om de cuvânt. Voi respecta înțelegerea.

– Contabilii lui spun că va mai dura niște minute în plus până când vor reuși să adune atât de mulți bani. Trebuie să-i strângă de peste tot pe unde sunt împrăștiați.

– Înțeleg.

– Te voi suna din nou. În acel moment, tatăl ei va dori să îi audă vocea personal. Ca să fie sigur. Pe urmă vor apăsa pe butonul de transfer.

– Sigur. Nici o problemă.

– Bine. Nici nu vrem să avem probleme.

Un terorist rezonabil. Politicos și îndatoritor.

Puse capăt convorbirii și îl sună pe Cole. În timp ce aștepta, Vahnich se îndepărtă de ferestre și ieși în stânga.

Cole răspunse.

– Fata e aici, zise Pike. Doi tipi sunt în fața casei, la mașini. Ea e înăuntru, în ceva ce seamănă cu o cameră de zi. Mai sunt în casă cel puțin încă trei oameni, dar nu aş putea spune unde.

– Îl vezi pe Vahnich?

– Da.

– Bud zice că sună la poliție.

– Treaba lui. Unde sunteți?

– Peste drum.

– Ce-ar fi să vii tu să supraveghezi fața casei? Bud poate să țină legătură cu poliția și să rămână pe stradă, în așteptare.

Un bărbat masiv pe care Pike nu-l mai văzuse veni de undeva din casă și o ridică pe fată în picioare. Îi arătă spre ușile din spate.

– O mută. Mă duc să văd ce se petrece.

Închise telefonul, coborî în vale ca să ocolească curtea, apoi urcă din nou și se îndreptă spre aleea din spatele casei. Ajunse lângă fereastră, ascultă și pe

urmă scoase pistolul. Se ridică destul cât să poată vedea prin colțul geamului. Larkin, tipul cel masiv și Vahnich erau într-un dormitor gol. Larkin ședea din nou pe podea, iar lunganul stătea în picioare lângă ea. Se uitau la Vahnich, care avea un laptop deschis. Aștepta telefonul lui Pike. O pregătise pe fată să vorbească cu tatăl ei și urmărea pe calculator confirmarea transferului. După aceea, avea s-o omoare. Vahnich sau unul dintre oamenii lui avea să îi taie gâtul sau să o strângă, iar după aceea aveau să gonească toți spre aeroport și să plece imediat din țară.

Pike se furișă spre garaj. Pe măsură ce se apropia, îi auzea pe cei doi bărbați vorbind. Închiseseră capota, dar rămăseseră lângă mașină, pălăvrăgind.

Se trase puțin mai în spate și îl sună din nou pe Cole, vorbind în șoaptă.

– Unde ești?

– În fața casei, după gardul viu dinspre alee. Tu?

Gardul viu mărginea proprietatea și ajungea exact la Pike.

– Îi vezi pe cei doi de lângă Bel Air? întrebă Pike.

– Sunt la șase metri în fața mea.

– Vahnich plus unul cu Larkin plus ăștia doi fac patru. Poți să-i localizezi de la tine pe ceilalți doi?

– Așteaptă...

Cei doi de lângă Bel Air se îndreptară brusc și se uitară înspre alee. Pike își spuse că sigur ceva nu era în regulă, dar de unde se afla nu reușea să își dea seama ce anume.

– Ce se întâmplă? întrebă el în telefon.

– Nu știu. Să mă uit.

Pike se ridică să se uite singur și auzi imediat reacția lui Cole.

– Oh, ce căcat! spuse Cole.

Conner Barkley se apropia pe alee.

Cei doi bărbați arătau nedumeriți. Probabil credeau că este un vecin, dar Pike știa că încurcătura nu avea să dureze.

O luă la fugă prin garajul deschis. Acoperi distanța repede și fără zgomot, știind că va urma ceva rău. Barkley se uită la el și cei doi bărbați se întoarseră amândoi să vadă la ce se uita. Pike îl lovi pe cel mai apropiat dintre ei cu pistolul, dar celălalt sări într-o parte, strigând.

Ceva explodă în spatele lui Pike și un alt bărbat țipă când Cole se năpusti prin gardul viu. Cei doi despre care nu știuse unde sunt apărură acum în pragul ușii din față, unul după altul, iar primul trase din nou, dar Cole îl nimeri în

piept; cel care trăsesese se prăbuși chiar când camaradul din spate închidea ușa și îl trăgea înăuntru. Pike era convins că acum dădea fuga spre partea din spate a casei.

Bud Flynn își făcu apariția la capătul aleii; Cole se aruncă asupra celui de-al doilea bărbat cu brațele ridicate...

...numai că acesta îl aștepta de acum în genunchi și cu mâinile sus, uitându-se în ochii lui.

– Du-te, îi zise Cole.

Pike alergă înapoi pe același drum pe care venise. Vahnich putea să-și folosească ostatica sau putea să fugă. Nu știa câți oameni îl atacau, dacă nu cumva era înconjurat, dacă nu era implicată și poliția; dar dacă rămânea, era prins în capcană. Să fugă era cea mai puțin proastă dintre soluțiile rămase – prin spate și pe urmă printre case, să fure o mașină și să spere.

Pike alergă cât putu de repede spre spatele casei și auzi între timp alte împușcături. O singură împușcătură ar fi însemnat o execuție, mai multe îi dădeau o speranță. Trăgeau la intrarea principală ca să o acopere pe cea din spate; asta însemna că intenționau să fugă.

Era convins că Vahnich avea de gând să o omoare pe Larkin, dar nu înainte să reușească să scape din casă. Teroristul nu știa la ce trebuia să se aștepte și putea să aibă nevoie de ea ca scut. Dacă drumul era liber, putea să o omoare chiar înainte să sară gardul, dar nu înainte. Trebuia să o omoare ca să se răzbu-ne pe tatăl ei.

Pike se adăposti în spatele portocalilor chiar când se deschise fereastra. Tipul cel masiv sări afară primul, ateriză în genunchi, apoi spuse ceva înăuntru, prin fereastră. O împinseră pe Larkin pe geam și ea căzu ca un balot, gemând ascutit.

Vahnich ateriză deasupra ei și pe urmă apără și ultimul bărbat, un tip scund și musculos cu o bandană legată în jurul capului.

Pike rămase cu degetul pe trăgaci, așteptând o poziție mai avantajoasă.

Când Cole apără din partea cealaltă a casei, tipul cu bandana îl văzu și trase spre el, iar Cole îi răspunse la rândul lui cu un foc de pistol. Bandana căzu gemând, dar se ridică în genunchi și trase din nou. Cole se adăposti, în timp ce ușile glisante din spate se deschiseră și apără Bud Flynn, cu pistolul pregătit și gata de acțiune.

– Poliția! strigă el.

Cel cu bandana sări spre Bud, iar Pike îl împușcă în cap.

Vahnich și uriașul îl văzură, și Vahnich o trase pe față în fața lui ca pe un

scut și începu să se retragă cu spatele spre panta colinei. Uriașul trase spre Flynn, pe urmă spre Cole, dar aiurea și fără precizie.

Bud se adăposti după un ghiveci mare de piatră și începu să strige:

– Aruncați armele! *Acum!*

Conner Barkley ieși și el pe ușa din spate. Nu încerca să se acopere. Poate că nici măcar nu știa că ar fi trebuit să facă asta. Se năpusti pe lângă Bud în curte și se opri – în loc deschis, singur.

Începu să urle:

– Dați-i drumul! *Dați-i drumul ficei mele!*

Bărbatul ieși puțin din spatele fetei ca să tragă. Pike îl împușcă în cap înainte să apuce și uriașul căzu ca un sac.

Bud încă răcnea:

– Aruncă arma, fir-ar să fie! Las-o jos!

Barkley urla și el:

– Dă-i drumul! Dă-i DRUMUL!

Pike ieși de după portocal. Vahnich surprinse mișcarea și se întoarse spre el, cu fata ca paravan. Îi lipise pistolul de gât. Pike ieși din ascunzătoare și ținti ochiul lui Vahnich. Îi simțea frica. Ochiul se mișcă, se mișcă și pistolul; ochiul și pistolul trasau o singură linie.

– Ești mort, spuse Pike.

Prima sirenă a poliției se auzi la baza dealului. Pike nu se uită la Larkin, pentru că fata i-ar fi putut simți spaima. Nu vedea decât ochiul lui Vahnich, care-l privea la rândul său.

Vahnich aruncă pistolul. Acesta căzu, dar nimic altceva nu se clinti.

– L-am aruncat, strigă el din spatele fetei. Renunț. Mă predau.

Bud strigă instrucțiunile pe care Pike le auzise de sute de ori:

– Ridică mâinile deasupra capului. Ridică-le sus, mai sus! Pune-le pe creștet!

Vahnich ridică mâinile, împleti degetele, puse palmele pe creștet. Fata încă tot nu se mișcase, și nici Pike.

– Larkin, spuse Pike. Du-te la tatăl tău.

Ea porni spre Pike.

– Du-te la tatăl tău!

Atunci ea alergă la tatăl ei.

Bud ieșise de după ghiveci. Cole îi supraveghea pe cei pe care îi împușcase-ră. Pike se mișcă atent peste pajiștea din curte până când ajunse între Vahnich și fată, fără să-i scape ochiul din priviri și din cătarea pistolului.

– Joe, spuse Bud din spatele lui. Băiete, vine poliția.

Pike apăsă pe trăgaci. Pistolul bubui tare, răsunând cumva dogit în spațiul deschis. Trupul căzu. Pike se apropie și dădu deoparte pistoalele. Verifică bine leșurile căzute la pământ. Toți cei trei erau morți.

Bud se uita la el cu mâinile atârând pe lângă trup, ca și cum viața s-ar fi scurs toată din el. Conner Barkley își ținea fiica strâns la piept.

Pike se duse spre față. Conner îl urmări apropiindu-se și Pike își dădu seama că plângea. Lacrimile unui miliardar arătau ca ale oricui altcuiva.

Pike puse mâna pe spatele lui Larkin și șopti:

– Nu am să-i las să-ți facă vreun rău. Nu am să las pe nimeni să îți facă vreun rău.

Ea se întoarse și îl îmbrățișă. Își îngropă fața în pieptul lui, iar Pike își reze-mă bărbia de creștetul ei. Bud se uita la el. Părea trist și dezamăgit.

– Tot nu-mi plac oamenii violenți. Trebuie să te obișnuiești, îi spuse Pike.

Când ajunse poliția, încă o mai ținea în brațe pe față.

Ocean Avenue era scăldată într-o lumină aurie difuză la această oră a dimineții aici, la malul mării. Pike alerga pe mijlocul străzii, bucurându-se de liniște și de ritmul corpului său. Era ora trei și cincizeci și nouă de minute. Pe mai bine de trei kilometri nu-l deranjase nici o mașină, iar coioții nu se ținuseră după el. Era singura ființă din oraș, dar acest lucru urma să se schimbe.

Ea intră pe Ocean de pe San Vincente și accelerează spre el prin întuneric. El îi recunoscuse mașina cea nouă și rămase pe linia din mijlocul străzii, fără să schimbe ritmul.

Larkin se apropie, întoarse dincolo de el și începu să ruleze alături. Își luase un Aston decapotabil de culoarea perlei. Mașina era cu acoperișul coborât. Fata își păstrase părul scurt, dar revenise la culoarea roșie. Zâmbea cu zâmbetul ei obraznic. Pike se bucura că își recăpătase încrederea.

– Numai un lunatic ar alerga atât de devreme.

– Numai o lunatică ar umbla pe străzi cu mașina atât de devreme ca să mă caute.

– L-am întrebat unde ești pe Cole al tău. Pentru că tu nu mă mai suni după ce-ți las mesaje pe telefon.

– Aha.

Pike încetase să o mai sune. Vorbiseră des în săptămânile de după incident, dar acum nu știa ce să-i mai spună.

– Poți vorbi în timp ce alergi? îl întrebă ea.

– Sigur.

Ea zăbovi o clipă ca să își adune gândurile, apoi îi spuse ceea ce venise să îi spună.

– Nu am să te mai bat la cap de acum înainte. Dar dacă nu te sun să-ți las mesaje, asta nu înseamnă că tu nu mă poți suna când ai chef, dacă te răzgândești. Mă poți suna oricând dorești, dar am priceput că vrei să încetez să te mai caut, așa că voi înceta.

– Bine.

Bine cunoscutul fulger de mânie îi străluci fetei în ochi.

– Amice, ai acceptat *mult* prea ușor. Puteai măcar să te prefaci puțin.

– Nu față de tine.

Mașina continuă să ruleze alături de el. Pike surprinse o licărire în întuneric și se întrebă dacă o fi fost un coiot.

– Crezi în îngeri? îl întrebă ea după o vreme.

– Nu.

– Eu cred. De aceea conduc la ora asta. Caut îngeri. Ei nu ies decât noaptea.

Încă un lucru la care Pike nu știa cum să răspundă, așa că nu spuse nimic.

– Nu am să-ți mai telefoniez pentru că așa vrei tu; nu pentru că vreau eu. Probabil te gândești că ești prea bătrân pentru mine. Probabil crezi că sunt eu prea tânără. Bag mâna-n foc și că-i urăști pe bogați.

– Alege un răspuns.

Larkin zâmbi din nou, iar Pike se bucură să vadă zâmbetul. Îi plăcea mult zâmbetul ei provocator. Dar pe urmă zâmbetul dispăru și ochii i se umplură de lacrimi, iar asta lui nu-i mai plăcea.

– Probabil te gândești că îmi va trece, spuse ea, dar să știi că nu-i așa. Te iubesc. Te iubesc al naibii de mult. Aș face orice pentru tine.

– Știu.

– Sunt în stare chiar să încetez să te mai sun.

Aston-Martin-ul demară în trombă și se îndepărtă, cu motorul urlând de durere.

Pike urmări îndepărtându-se luminile roșii din spatele mașinii. Viră spre est pe San Vincente și goni către oraș.

– Și eu te iubesc, spuse Pike.

Continuă să alerge singur pe întuneric, dorindu-și să i se alăture măcar coioții.

Jon Stone privea lung peste golful azuriu și visa la ambarcațiuni care să plutească pe mare. Corăbii cu pânze, ca în secolul al optsprezecelea; nu aceste

bărci de mare viteză din silicon pe care le poate manevra orice arătare, ci corăbii construite din lemn și sudoare.

Casa tipului îl adusese în această dispoziție – un palat tropical pe o plantație în stil nou care se deschidea spre Golful Thailandei – minunatul haos al junglei făcând loc unei plaje albe imaculate și albastrului cerului oglindit în albastrul oceanului.

Jon Stone încă se mai gândea la corăbii când un zgomot înfundat se auzi din capatul îndepărtat al casei, unul singur.

Oftă, conștient că nu va petrece decât puțină vreme aici.

Se uită la ceas, pe urmă privi din nou spre casă.

În mod obișnuit, aici lucra o echipă de patru servitori. Un bucătar, unul căruia i se zicea majordom, o menajeră și un grădinar permanent. Jon le urmărise mișcările vreme de trei săptămâni și aranjase lucrurile în așa fel încât nici unul dintre ei să nu fie prin zonă astăzi.

Nici un fel de musafiri, nici un fel de angajați, nici un martor. Gordon Kline își spunea George Perkins atunci când băiatul lui Jon adulmecase urma. Localnicilor le spusese că se retrăsese din afaceri după ce vânduse treizeci și două de localuri McDonald's pe care le avusese în Alberta.

Flăcării din oraș erau sătui de asemenea povești din partea europenilor sau nord-americanilor bogați, cei mai mulți perversi, veniți să se înfrupte din drăgălășenia băieților thailandezi, și tot asta își imaginaseră și despre cel care își spunea George Perkins. Numai că Perkins ascundea un secret mai periculos decât pedofilia.

Jon o luă înapoi spre biroul lui Kline. Plasmă cu diagonala de o sută cincizeci de centimetri în fiecare cameră, un bar din aramă bătută care trebuie să fi avut vreo șase metri, o cămară specială pentru vinuri, cu atmosferă controlată, de mărimea dormitorului lui Jon, plus un acvariu imens cu apă sărată în care erau strânși pești fosforescenți.

Cu o sută douăzeci de milioane de dolari poți cumpăra aproape orice, dar nu chiar totul.

Tipul zăcea cu fața în jos pe o canapea frumoasă de piele, cu un braț și un picior atârându-i peste margine. O singură împușcătură într-o parte a gâtului aproape că îl decapitase pe nenorocit. Sângele încă mai curgea pe podea.

– Totu-i gata, domnu' Katz? întrebă Jon.

– Aproape.

Pike folosea un pașaport care îl prezenta drept Richard Katz din Milwaukee, Wisconsin. Pașaportul lui Jon îl identifica drept Jon Jordan, tot din Milwau-

kee. Parteneri de afaceri plecați împreună în vacanță, localnicii n-au decât să creadă ce-or vrea.

Pike era în spatele biroului și punea un laptop într-o cutie de carton deja aproape plină de CD-uri cu date, documente și două harddisk-uri. Informații despre conturile în care ascunsese Kline banii lui Vahnich.

Stone se uită la cadavru și ridică pistolul, ținând în ce mai rămăsese din cap.

– Încetează, spuse Pike peste umăr.

– Îl bag în mă-sa. Ar fi trebuit să mă lași pe mine să-l rezolv.

Frustrat, Stone lăsa pistolul jos. L-ar fi jupuit pe ticălos de viu, pe blestematul de american care făcea afaceri cu teroriștii. Jon Stone fusese soldat, mercenar, furnizor de servicii militare private, chiar asasin plătit, dar rămăsese mereu un patriot. Pike ocoli biroul cu cutia în brațe.

– Ai luat tot? spuse Jon.

Pike mormăi ceva. Însemna că da. Se uită bine prin încăpere, să fie sigur că nu uitase nimic.

– Mergem acasă. Pitman s-ar putea să reușească să scoată ceva de pe harddisk-uri.

Stone se uită la arma lui Pike rămasă pe jos. Ar fi fost simplu – două gloanțe bine ținute în capul celui alt și cutia îi rămânea lui. Și pe urmă își petrecea restul zilelor în casa asta minunată. N-ar fi fost corect, dar fusese plăcut să se gândească la asta. Jon câștigase oricum o avere de pe urma contractului lui Pike, iar Pike nu luase nici un bănuț. Dar îl făcuse pe Jon să-l ajute să-l găsească pe Kline. Gratis. Partea asta din afacere nu-i plăcuse.

– Ține asta, spuse Pike.

Puse cutia de carton în brațele lui Stone și se întoarse la birou. Scoase ceva din buzunar. Stone se întrebă ce naiba făcea, pe urmă văzu fotografia unei fete. Larkin Conner Barkley. Pike rezemă fotografia de cutia de trabucuri a lui Kline, astfel încât parcă supraveghea cadavrul. Pike era un individ tare ciudat.

– Bun. Am terminat, zise acesta.

Se duseră la aeroport, returnară mașina închiriată și se îndreptară către terminal, cu toate discurile și calculatoarele împachetate acum în bagajul lor. Terminalul era mic, o clădire cu un singur nivel, înconjurată de nisip, scoici și coctieri.

– Mă duc să trag o țigară, spuse Stone. Vii cu mine?

– Ne vedem la poarta de îmbarcare.

Stone aprinse țigara și Pike dispăru în terminal. El așteptă câteva clipe, apoi se duse lângă clădire și se așeză, rezemându-se de perete, ca să savureze mo-

mentul. Soarele era curat și strălucitor în felul cel mai frumos, iar aerul atât de limpede, că Jon Stone ar fi dorit să rămână aici pentru totdeauna.

Avea unul dintre telefoanele acelea mobile pe care le iei cu tine ca să suni acasă când călătorești în străinătate. Formă un număr din Statele Unite și așteptă să răspundă persoana de la celălalt capăt al firului.

– Am terminat și am plecat, spuse Stone. Venim acasă.

– Slavă Domnului. El e bine?

– A făcut ce avea de făcut, așa cum te așteptai și tu. Băiatul ăsta e un bulldog.

– Nu am avut de ales.

– Știu, știu.

Isuse, mai taci din gură! se gândi Jon. Ticălosul se scuza de luni de zile că îl băgase pe Pike în chestia asta. Jon îl bănuia că știa de la început cum urma să procedeze Pike. Dar tipul o ținea una și bună cu scuzele.

– Ascultă, trebuie să închid...

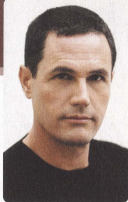
– Este un om bun.

– Da, este, domnu' Flynn. Așa e Pike.

– Aveți grijă să ajungeți cu bine acasă, băieți.

Stone închise telefonul. Își termină țigara, bucurându-se de cerul curat și de aerul senzual până când li se anunță zborul, iar atunci intră să se întâlnească cu Joe Pike la poarta de îmbarcare.

ROBERT CRAIS

Robert Crais este întruchiparea Visului American. Povestea lui a început în Baton Rouge, Louisiana. A crescut într-o familie modestă; trei unchi și doi veri erau ofițeri de poliție. Se credea că va deveni inginer dar, la vârsta de cincisprezece ani, a cumpărat de la un anticar o ediție ieftină a cărții *Sora mai mică* de Raymond Chandler, și asta i-a schimbat viața. A simțit că trebuie să scrie și a început să devoreze cărți ale unor autori precum Dashiell Hammett, Ernest Hemingway, Robert B. Parker și John Steinbeck. A renunțat la cursurile de la facultate pentru a participa la seminarii de creație literară. Apoi, la începutul anilor '70, a pornit spre Hollywood înarmat doar cu cunoștințele proaspăt câpătate și cu foarte multă ambiție.

După câțiva ani în care a făcut filme de amator și a reușit să publice niște povestiri, a avut șansa să fie acceptat în echipa de scenariști pentru câteva seriale polițiste de succes precum *Quincy*, *Cagney and Lacey* sau *LA Law*. Nu după mult timp, a primit o nominalizare la premiul Emmy.

Recunoaște și acum că televiziunea a avut un mare impact asupra romanelor viitoare. Ceea ce nu-i plăcea în munca de scenarist era însă lipsa de libertate. „Erau mereu personaje altcuiva, mereu un efort de echipă”, spune el. Astfel că a renunțat la această slujbă lucrativă pentru a-și urma țelul. „Pentru mine, scrisul înseamnă libertate și visul meu a fost dintotdeauna să scriu romane. Cărțile sunt parcul meu de distracții personal, Disneyland-ul meu. Pot să mă joc cum vreau.”

Primele încercări au fost dezastruoase, după cum mărturisește chiar el, dar moartea tatălui său (în 1985) i-a inspirat ideea romanului *The Monkey's Raincoat*, care avea să-i aducă faima – primul din seria romanelor ce-i au ca personaje principale pe Joe Pike și Elvis Cole. Cartea a primit premiul Anthony and Macavity și a fost nominalizată la premiul Edgar. În următorul deceniu, rândurile fanilor lui Crais s-au îngroșat tot mai mult. *The Watchman* (*Garda de corp*) este cel de-al unsprezecelea roman din această serie.